Robin Cook
HALÁLFÉLELEM

K•Ö•N•Y•V•E•K

A mű eredeti címe: Mortal Fear
Copyright © 1988 by Robin Cook
Minden jog fenntartva!

Lee bátyámnak és
Laurie húgomnak.
Nem ismerek
náluk rendesebb
embereket.

Fordította: F. Nagy Piroska Címlapterv: Cséve Gábor
Somogyi-könyvtár, Szeged
V u
S000019581

Hungarian translation © F. Nagy Piroska, 1989

Köszönetnyilvánítás

Ezt a könyvet nem írhattam volna meg,
ha nem segítenek, bátorítanak
azok a barátaim,
akik nehéz időszakban álltak mellém.
Tudjátok, kikről beszélek,
szívből köszönöm
mindnyájatoknak.

ELŐHANG

Október 11. szerda délután

Az idegen fehérjék váratlan megjelenése molekuláris szintű pestissel ért föl. Halálos ítéletet jelentett, a kegyelem legkisebb esélye nélkül. Cedric Harringnek pedig sejtelme sem volt a testében lejátszódni készülő drámáról. Cedric Harring testének sejtjei azonban pontosan tudták, miféle katasztrófa fenyegeti őket. A sejthártyájukon keresztül beléjük hatoló rejtélyes, új fehérjék iszonyatos erejűek voltak, egyszerűen nem bírt velük az a kevés enzim, amely képes lett volna szembeszegülni a betolakodókkal. A veszedelmes új fehérjék Cedric agyalapi mirigyében összekapcsolódtak azokkal a represszorokkal, amelyek a halálhormonért felelős géneket addig gátolták. Attól a pillanattól kezdve, hogy e halálos gének felszabadultak a gátlás alól, a vég elkerülhetetlenné vált. Példátlan mennyiségben kezdett termelődni a halálhormon, és a vérbe jutva elárasztotta Cedric testét. Egyetlen sejt sem állhatott ellen neki. A halál, csak idő kérdése volt. Cedric Harringben már elindult az a folyamat, amelynek a végén a teste széthull kozmikus elemeire.

Fehéren izzó pengeként hasított belé a fájdalom, és olyan iszonyatos erővel sugárzott fölfelé a melléből, hogy az álla és a bal karja nyomban megbénult. Cedric Harring még soha nem tapasztalt ehhez fogható érzést. A haláltól való félelem rettenete volt ez. A keze önkéntelenül egyre szorosabban markolta a kornányt, és így, levegő után kapkodva, valahogyan sikerült megtartania uralmát a kanyarodó autó fölött. Éppen rátért Boston belvárosában a Storrow Drive-ra, és egyre gyorsuló iramban haladt nyugat felé az eszeveszett bostoni forgalomban. Az utca képe be-becsúszott a látóterébe, majd újból eltávolodott, mintha hosszú alagút végéből nézné.

Csak az akaraterején múlott, hogy végül nem nyelte el a fenyegető sötétség. A kép fokozatosan kivilágosodott. Még életben volt. Nem húzódott le az útról, mert az ösztöne azt súgta, nincs más esélye, csak az, hogy a lehető leggyorsabban eljut egy kórházig. A szerencsés véletlen úgy hozta, hogy viszonylag közel járt a Jó Egészség Klinikához.

Tarts ki! , biztatta magát.

A kegyetlen fájdalomtól előbb a homlokát, majd az egész testét kiverte a veríték. Csípte a szemét, de nem merte elengedni a kormányt, hogy letörölje. A felüljáróról kijutott a Fenwayre, Bostonnak erre a füves-fás, bokros részére, és ekkor újra belemart a fájdalom; mint acélabroncs szorította össze a mellkasát. A forgalmi lámpához közeledő kocsisor lassított előtte, de nem tudott megállni. Nem volt rá ideje. Előrehajolt, és a kürtöt nyomva kivágódott a kereszteződésbe. Centiméterekre tőle száguldottak el az autók, látta a bent ülők megrökönyödött és dühös arcát. Már a Park Drive-on járt, balra elmaradt mellette a Back Bay Fens és a csenevész növényekkel be-

ültetett díszkertek. Szinte letaglózta az immár állandósuló fájdalom. Nehezen vette a levegőt.

A kórház itt van, jobbra, csak még egy kicsit... Csak még egy kicsit... Földerengett előtte a nagy fehér tábla, rajta a vörös nyíl és a vörös betűs felirat: ELSŐSEGÉLYHELY.

Még sikerült fölhajtania a bejárat elé, de későn fékezett, és a betonoszlopnak ütközött. Estében rábukott a kürtre, zihálva kapkodta a levegőt.

Elsőnek a biztonsági őr érkezett a kocsihoz. Felrántotta az ajtót, és egy pillantást vetve Cedric ijesztően sápadt arcára, segítségért kiáltott. - Mellkasi fájdalom - nyögte fulladozva Cedric. Megjelent a főnővér, Hilary Barton, és hordágyért kiáltott. Mire a nővérek és a biztonsági ember kiemelték Cedricet a kocsiból, megérkezett a baleseti osztály egyik orvosa is, hogy segítsen áttenni a beteget a hordágyra. Emil Franknek hívták, mindössze négy hónapja volt bentlakó. Néhány éve még csak a szigorló titulus járt ki neki. Ő is észrevette Cedric halotti sápadtságát és erős verítékezését.

- Diaforézis - mondta megfellebbezhetetlenül. - Valószínűleg szívrohama van.

Hilary a szemét forgatta. Persze, hogy szívrohama van. Mit sem törődve dr. Frankkel, aki a fülébe illesztett sztetoszkóppal próbálta meghallgatni Cedric szívverését, betolta a beteget. A kezelőbe érve Hilary oxigént, infúziót és EKG-vizsgálatot rendelt, és közben már kapcsolta is a betegre a három fő EKG-vezetéket. Mihelyt Emil bekötötte az infúziót, Hilary javasolta neki, hogy haladéktalanul adjon hozzá még 4 mg morfiumot.

Amikor valamelyest enyhült a fájdalom, Cedric agya kitisztult. Bár senki sem mondta neki, tudta, hogy szívrohama volt. Azt is tudta, hogy kis híján meghalt. Még most is, ahogy elnézte az oxigénmaszkot, az infúziós állványt és a padlóra papírokat köpködő EKG-gépet, soha nem tapasztalt kiszolgáltatottságot érzett.

- Átvisszük a koronáriaőrzőbe - mondta Hilary. - Minden rendben lesz. - Megpaskolta Cedric kezét. A férfi mosolyogni próbált. - Felhívtuk a feleségét. Már úton van.

Amennyire Cedric látta, a koronáriás intenzív részleg ugyanolyan volt, mint a baleseti ügyelet. Éppolyan ijesztő is. Mindenütt rejtélyes, ultramodern elektronikus műszerek. Hallotta, hogyan visszhangozza egy sípoló gépezet a saját szívdobogását, és amikor elfordította a fejét, láthatta is a foszforeszkáló radarjelet a kerek monitoron.

Igaz ugyan, hogy ezeknek a gépeknek a látványa riasztóan hatott rá, de egyfajta biztonságérzettel töltötte el az a tudat, hogy ilyen technikai fölszereléssel van körülvéve. Még ennél is meg-nyugtatóbb volt, hogy megérkezett- az intenzív osztályra az orvosa, akit röviddel Cedric érkezése után megkerestettek.

Cedric öt éve volt dr. Jason Howard betege. Akkor kezdett járni hozzá, amikor vállalata, a Bostoni Nemzeti Bank kikötötte, hogy idősebb vezető állású tisztviselőinek évente orvosi vizsgálaton kell részt venniük. Amikor Howard doktor néhány éve hirtelen eladta a magánrendelőjét, és a Jó Egészség Klinikán (JEK) vállalt állást, Cedric kötelességtudóan követte. A változtatás azzal járt, hogy előre kellett fizetnie az egészségügyi kartonjáért, de őt

nem a JEK vonzotta, hanem Howard doktor, és Cedric ezt félreérthetetlenül a tudomására is hozta.

Hogy van? - kérdezte Jason. megragadva Cedric karját, de közben az EKG képernyőjét figyelte.

Nem valami... fényesen - nyögte Cedric. Többször is levegőt kellett vennie, hogy ki tudja mondani e pár szót.

-Próbáljon lazítani!

Cedric lehunyta a szemét. Lazítani! Jó vicc, gondolta.

- Erős fájdalmai vannak?

Cedric bólintott. Könnyek peregtek az arcán.

-Újabb adag morfiumot - rendelkezett Jason. Percekkel a második adag után, elviselhetőbbé vált a fájdalom. Howard doktor beszélt Emil Frankkel, meggyőződött arról, hogy levettek minden vérmintát, amit kellett, majd speciális katétert kért. Cedric elnézte, amint intézkedik. Már Howard jóvágású, karvalyszerű arcéle is meg-nyugtatóan hatott rá, és érezte, hogy az orvosnak van önbizalma és tekintélye. De az volt a .legjobb, hogy tudta, Howard doktor sajnálja őt; és aggódik érte.

-Kicsit meg kell kínoznunk - mondta Jason.

-A Swan-Ganz-féle katétert szeretnénk bevezetni, hogy lássuk, mi történik odabent. Helyi érzéstelenítést alkalmazunk, úgyhogy nem fog fájni. Rendben?

Cedric bólintott. Ha őt kérdezik, felőle csinálhat Howard doktor bármit, amit szükségesnek tart, de azért méltányolta az orvos jó modorát. Howard doktor sohasem bánt lekezelően a betegeivel, még azon a három héttel ezelőtti kivizsgáláson sem, amikor megmosta a fejét a magas koleszterintartalmú étrendje és a napi két doboz cigarettája miatt, no meg azért, hogy jóformán semmit sem mozog. Bárcsak hallgattam volna rá, gondolta Cedric. De hiába kongatta Howard doktor a vészharangot Cedric életmódja miatt, el kellett ismernie, hogy az eredmények jók. A koleszterin-szintje nem túl magas, és az elektrokardiogramja is rendben van. Cedric megkönnyebbült, és nem is erőlködött tovább, hogy leszokjon a dohányzásról, és megpróbálkozzon valami sporttal.

Aztán, nem egészen egy héttel a kivizsgálás után, Cedric úgy érezte, influenza kerülgeti. Igy kezdődött, majd később zavar támadt az emésztő-szerveiben, és keservesen fájni kezdtek az ízületei. Ráadásul mintha a látása is megromlott volna. Emlékszik, mondta is a feleségének, hogy úgy érzi, mintha harminc évet öregedett volna. Szanatóriumban fekvő apja panaszkodott utolsó hónapjaiban mindazokról a tünetekről, amelyeket most észlelt magán. Néha, amikor váratlanul megpillantotta magát a tükörben, mintha az öreg kísértete bámult volna vissza rá.

A morfium ellenére hirtelen megsemmisítő erejű, tüzes fájdalom hasított Cedricbe. Mintha megint alagútban csúszna visszafelé, ahogyan nemrég a kocsiban érezte. Még látta Howardot, de az orvos már messze volt, és a hangja is távolról hallatszott. Az alagútban lassan emelkedni kezdett a víz. Cedric fulladozott, és megpróbált a felszínre úszni. Kétségbeesve hadonászott, hogy megkapaszkodjék a levegőben.

Később néhány gyötrelmes perc erejéig viszszanyerte az öntudatát. Amíg küszködve próbált eszméleténél maradni, szabályos időközönként

Nyomást érzett a mellén, és valami furcsát a torkában. Valaki térdelt mellette, és két kézzel dögönyözte a mellkasát. Cedric kiáltani akart, de akkor felrobbant valami a mellében, és mint álomból készült takaró; ráborult a sötétség.

Dr. Jason Howard kezdettől ellenséges viszonyban állt a halállal. A Massachusetts Állami Kórház bentlakó orvosaként olyan erőssé vált benne ez az érzés, hogy egyetlen

szívmegállásba sem nyugodott bele mindaddig, amíg valamelyik felettese le nem állította: Most sem akarta elhinni, hogy ez az ötvenhat éves ember, akit mindössze három héttel ezelőtt a kivizsgáláskor többé-kevésbé egészségesnek nyilvánított, itt fog meghalni a szeme láttára. Személyes sértésnek vette.

Fölpillantott a monitorra, amely még most is normális EKG-tevékenységet mutatott, és megérintette Cedric nyakát. Nem érezte a pulzust.

Szívkanült kérek – mondta, és valaki mérje meg a vérnyomását!

Jókora szívpunkciós tűt nyomtak a kezébe, miközben a szegycsont vonulatát keresve végigtapogatta Cedric mellkasát.

- Nincs vérnyomás - jelentette Philip Barnes aneszteziológus a szívműködés megszűnésekor automatikusan megszólaló hangjelzésre válaszul. Lélegeztetőcsövet dugott Cedric légcsövébe, és a ballon összenyomásával juttatta belé az oxigént.

Az EKG-készülék továbbra is működött, holott a szív már nem vert. Jason számára nyilvánvaló volt a diagnózis: szívrepedés. Ez csak egy dolgot jelenthetett; Cedric szívének az a része, amelybe nem jutott el a vér, kihasadt, mint a túlérett szőlőszem. Hogy igazolja ezt a szörnyűséges diagnózist, Jason belenyomta a szívkanült Cedric mellébe, és átszúrta a szívburkot. Amikor visszahúzta a punkciós tűt, a fecskendő tele volt vérrel. Már nem volt kétséges; Cedric szíve szétrobbant a mellkasában.

Vigyük a sebészetre -kiáltotta Jason, és meg-ragadta az ágy végét. Philip szeme Judith Reinhartra, a koronária-őrző főnővérre villant. Mindketten tudták, hogy fölösleges. A legjobb esetben rátehetik a szív-tüdő gépre. Es akkor mi van? Philip lekapcsolta az oxigént a betegről. De ahelyett, hogy maga is megfogta volna az ágy végét, Jasonhöz lépett, és a vállánál fogva szelíden visszahúzta.

- Csakis szívrepedés lehet: Te is tudod. Én is tudom. Elvesztettük. Jason!

Jason tiltakozó mozdulatot tett, de Philip megmarkolta a vállát. Jason lenézett Cedric elefántcsontfehér arcára. Tudta, hogy Philipnek igaza van. Hiába irtózott a beismeréstől, ezt a beteget elvesztette.

Igazad van - mondta.

Kelletlenül eltűrte, hogy Philip és Judith kivezessék, a nővérekre hagyva a holttest ellátását.

Útban a hall közepén álló nővérpulthoz, Jason bevallotta, hogy Cedric már a harmadik páciense, aki egészségesnek nyilvánítása után néhány hét múlva meghalt. Az elsőnek is szívrohama volt, a másodikkal pedig súlyos szélütés végzett.

- Talán szakmát kellene változtatnom - jegyezte meg félig komolyan. - Még a kórházi. betegeim is siralmas állapotban vannak.

Csak a balszerencse - csapott a vállára játékosan Philip. - Mindannyiunkra rájár néha a rúd. Majd helyükre rázódnak a dolgok.

- Hogyne, persze - felelte Jason.

Philip azzal otthagyta, és ment vissza a sebészetre.

Jason talált egy üres széket, és fáradtan leült. Tudta, föl kell készülnie a találkozásra Cedric feleségével, az asszony bármelyik pillanatban megérkezhet. Kimerült volt. Azt hinné az ember, hogy lassacskán hozzászoktam már a halálhoz – mondta fennhangon.

Épp attól vagy jó orvos, hogy nem szoktál hozzá – jelentette ki Judith, és máris nekikezdett, hogy kiállítsa a halotti okmányokat.

Jason elfogadta a bókot, de tudta, hogy a halállal szembeni ellenérzése messze túlmegy azon, amit a foglalkozása indokolna. Csak két éve annak, hogy a halál elpusztított körülötte mindent, ami kedves volt a számára. Még emlékszik a telefoncsörgésre azon a sötét

novemberi éjszakán, éjfél után negyedórával. A dolgozószobájában nyomta el az álom, miközben gyorsolvasással megpróbálta utolérni magát a folyóiratcikkek áradatában. Arra gondolt, hogy a felesége, Danielle hívja a gyerekkórházból, mert később jön haza.

Gyerekorvos volt, este behívták a kórházba egy légzési nehézséggel küzdő koraszülött miatt. De nem ő volt, hanem a gyorsforgalmi úton szolgálatot teljesítő rendőrök. Elmondták, hogy egy Albanyból jövő, alumíniumzsaluzattal megrakott pótkocsis teherautó felszaladt a középső, útelválasztó padkára, és szemből belerohant a felesége kocsijába. Az asszonynak semmi esélye sem volt.

Mintha tegnap történt volna, úgy emlékezett a motoros rendőr hangjára. Előbb döbbenet fogta el, aztán hitetlenkedés, végül düh. Es csak ezek után vett rajta a rettenetes bűntudat. Ha elkísérte volna Danielle-t, ahogyan máskor is megtette, és közben beült volna az orvosi könyvtárba... Vagy ha legalább a lelkére kötötte volna, hogy aludjon bent a kórházban!

Néhány hónap múlva eladta a házat, amelyben minden Danielle-re emlékeztette, eladta a rendelőt, amelyet megosztott vele. Attól kezdve dolgozik a Jó Egészség Klinikán. Mindent megcsinált, amit pszichiáter barátja, Patrick Quillan tanácsolt, de sem a fájdalom, sem a harag nem múlt el.

- Elnézést, Howard doktor... .

Fölpillantott Kay Rammnek, a részleg titkárnőjének kissé széles arcába.

- Mrs. Harring a várószobában van - jelentette Kay. - Mondtam neki, hogy beszélni szeretne vele, és azonnal ott lesz.

- Ó, istenem! - dörzsölte meg a szemét Jason.

Ha meghal a betege, minden orvosnak nehezére esik, hogy szót váltson a hozzátartozókkal, de Danielle halála óta Jason annyira átérezte a családok fájdalmát, mintha magát érte volna a gyász.

A koronária-őrző túlsó végében volt a kis fogadószoba, benne özönvíz előtti képes magazinok, műanyag székek és művirágok.

Mrs. Harring ki-bámult a Fenway Parkra és a Charles folyóra néző ablakon. Vékony nő volt, haja természetes őszülését nem is próbálta leplezni. Amikor Jason belépett, visszafordult az ablaktól, majd ráemelte kivörösödött, rémült szemét.

- Howard doktor vagyok - mondta Jason, és a székre mutatott. Az asszolty leült, de éppen csak a szék szélére.

- Szóval rossz hír... - kezdte, de a hangja el-csuklott.

- Sajnos, igen, nagyon rossz - felelte Jason. - Harring úr elment. Mindent megtettünk, amit csak lehetett. De legalább nem szenvedett. - Jason undorodott magától, amikor ezeket a kegyes hazugságokat mondta. Tudta, hogy Cedric szenvedett. Látta a halálos rettegést az arcán. A halál egyben harcot is jelent mindig, az élet ritkán szűnik meg olyan szépen, csendben, ahogy a filmeken mutatják.

Mrs. Harring arcából kifutott minden szín, és Jason pillanatig azt hitte, mindjárt el fog ájulni. De az asszony végül megszólalt: - Nem tudom elhinni.

- Megértem - bólintott Jason. És valóban meg-értette.

- Itt valami nincs rendjén - mondta az aszszony. Gyanakvó pillantást vetett Jasonre, az arca kivörösödött.

- Úgy értem, nemrégiben éppen maga nyilvánította egészségesnek. Azokat a vizsgálatokat mind maga csinálta, és a leletei jók voltak. Miért nem talált valamit? Maga megelőzhette volna ezt!

Jason felismerte a dühöt, a fájdalom ismerős előfutárát. Rettentően sajnálta az asszonyt.

- Nem nyilvánítottam éppen tökéletesen egészségesnek – mondta szelíden. – A laboratóriumi leletei kielégítőek voltak, de mint mindig, ezúttal is figyelmeztettem, hagyja abba a dohányzást, és változtasson az étrendjén. Emlékeztettem arra is, hogy az apja szívrohamban halt meg. Mindezek a tényezők a leletei ellenére a magas kockázati kategóriába sorolták.

- De hiszen az apja hetvennégy éves volt, amikor meghalt! Cedric pedig csak ötvenhat! Mi értelme van a kivizsgálásnak, ha három hétre rá meghal a férjem?

Együttérzésem – motyogta Jason. – Előre mi sem jósolhatunk meg mindent. Ezt mi is tudjuk. Csak annyira vagyunk képesek, amennyire az erőnkből futja.

Mrs. Harring úgy sóhajtott, mint akiből kiszáll minden levegő. Keskeny válla megroskadt. Jason látta, hogy a haragja már elpárolgott, és helyette nem maradt más, mint a gyötrő szomorúság. Amikor megszólalt, a hangja remegett: - Tudom, hogy mindent megtettek. Sajnálom!

Jason előrehajolt, a nő vállára tette a kezét. Érezte az asszony törékeny testét a vékony selyemruhán át.

- Tudom, mennyire megviseli ez magát.

- Láthatom? – A nő a könnyeivel küszködött.

- Természetesen – Jason fölállt, és a kezét nyújtotta, hogy fölsegítse.

- Tudta, hogy Cedric pár napja bejelentkezett magához? – kérdezte Mrs. Harring már a folyosón. A táskájából zsebkendőt vett elő, és megtörölte a szemét.

- Nem, nem tudtam – vallotta be Jason.

- A jövő hétre. Ez volt az első alkalmas időpont. Nem érezte jól magát.

Jasonben kelletlenül megmoccant a védekezés ösztöne. Bár biztos volt abban, hogy jól kezelte a beteget; arra semmi garancia nem volt, hogy nem viszik perre az ügyet.

- Mellkasi fájdalomra panaszkodva jelentkezett be? - kérdezte, megállítva Mrs. Harringet a koronária-őrző előtt.

- Nem, nem! Különböző tünetei voltak. De legfőképpen kimerültségre panaszkodott.

Jason megkönnyebbülve sóhajtott.

- Fájtak az ízületei - folytatta Mrs. Harring. - Es a látása is romlott. Nehezére esett az éjszakai vezetés.

- Nehezére esett az éjszakai vezetés? Bár ilyen tünetet semmiképpen sem lehetett kapcsolatba hozni a szívrohammal, Jason mintha vészcsengő hangját hallotta volna az agyában.

- Nagyon kiszáradt a bőre. Es rettenetesen hullott a haja...

- A haj természetes úton pótolja önmagát — felelte Jason gépiesen.

Nyilvánvaló volt, hogy ennek az összefüggéstelen tünetsorozatnak semmi köze sincs a beteg súlyos szívrohamához. Belökte az osztály nehéz ajtaját, majd intett Mrs. Harringnek, és bevezette a fülkébe.

Cedric Harring tiszta fehér lepedővel volt letakarva. Mrs. Harring rátette vékony, csontos kezét a férje fejére.

- Szeretné látni az arcát? — kérdezte Jason.

Mrs. Harring bólintott, és újból kibuggyanó könnyei végigperegtek az arcán. Jason felhajtotta a lepedőt, és hátrébb lépett.

- Jaj, istenem! - kiáltott az asszony. - Úgy néz ki, mint az apja, mielőtt meghalt! - Félig magának mormolva tette hozzá, miközben elfordult: - Nem is tudtam, hogy a halál így megvéniti az embert.

Általában nem, gondolta Jason. Most, hogy nem Cedric szívére összpontosított, észrevette, mennyire megváltozott az arca.

A haja megritkult. A szeme mélyen besüppedt az üregébe, amitől kísértetiesen csontvázszerűvé vált a halott arca, és még csak nem is hasonlított a Jason emlékezetében élő Cedricre, akit három héttel ezelőtt megvizsgált. Visszahajtotta a lepedőt, és újra a fogadószobába kísérte Mrs. Harringet. Ott ismét leültette, és maga is leült vele szemben.

- Tudom, hogy erre most nem alkalmas az idő - kezdte, de engedélyt szeretnénk kérni, hogy megvizsgálhassuk a férje testét. Talán megtudunk valamit, ami később, másvalakinél a segítségünkre lesz...

- Gondolom, ha segítünk vele másokon... - Mrs. Harring beharapta az ajkát. Félt még rágondolni is, nemhogy elhatározni magát.

- Segítünk. És őszintén méltányoljuk a nagylelkűségét. Ha tud még várni keveset, hozok valakit, aki elintézi a formaságokat.

- Rendben van - törődött bele Mrs.Harring. - Fogadja részvétem - mondta újra Jason. - Kérem, hívjon fel, ha bármiben a segítségére lehetek!

Megkereste Judithot, és elmondta neki, hogy Mrs. Harring beleegyezett a boncolásba.

- Már beszéltünk Danforth doktornővel a hatósági orvosi rendelőből. Azt mondta, vállalják az esetet számolt be Judith.

- Rendben van, nézz utána, hogy meg is kapjuk az eredményeket! - Jason habozott.

- Te nem vettél észre valami furcsát Harring úron? Úgy értem, ötvenhat éves létére nem látszott túlságosan öregnek?

- Nem vettem észre - felelte Judith, és elsietett. Tizenegy beteg feküdt az osztályon, és őt már másik eset foglalkoztatta.

Jason tudta, hogy Cedric sürgős ellátása feltartóztatta a napi munkájában, de a váratlan haláleset továbbra sem hagyta nyugodni. Hirtelen elhatározással fölhívta Danforth doktornőt (akinek meglepően mély, zengő hangja volt), és rávette, hogy engedélyezze a boncolás házon belüli elvégzését, azzal indokolva kérését, hogy a halált okozó szívbetegségnek hosszú családi kórtörténete van, és össze akarja vetni a patológiai leletet a már elvégzett terheléses EKG-eredményekkel. A hatósági orvos minden további nélkül átengedte az esetet.

Mielőtt visszament volna a járóbetegrendelőbe, úgy gondolta, ha már itt van, megnézi a másik betegét, aki elég rossz bőrben volt.

A hatvanegy éves Brian Lennox is átvészelt egy szívrohamot. Három napja vették fel a kórházba, és bár eleinte jól érezte magát, hirtelen rosszabbra fordult az állapota. Aznap reggel, amikor Jason végigjárta a betegeket, úgy gondolta, elviteti Lennoxot a koronária-őrzőből, de a férfi akkor már a szívszélhűdés kezdeti stádiumában volt. Márpedig ez azt jelentette, hogy Brian Lennox is azoknak a bent fekvő betegeknek a sorát gyarapítja, akiknek az utóbbi időben rosszabbra fordult az állapotuk. Így aztán Jason nem vitette el az osztályról, hanem szívszélhűdés elleni kezelést rendelt el nála.

Most, amikor meglátta, minden reménye szertefoszlott, hogy LennoX állapota javulni fog. Ott feküdt az ágyban, és kapkodva, szaggatottan vette a levegőt az oxigénmaszkon keresztül. Az ólomszürke arc sem ígért semmi jót. A nővér éppen végzett az infúzió bekötésével, és most kiegyenesedett.

- Hogy mennek a dolgok? - kérdezte Jason erőltetett mosollyal. De meg sem kellett volna kérdeznie. Lennox bágyadtan emelte föl az egyik kezét. Beszélni nem tudott; minden figyelmét a lélegzetvételre kellett összpontosítania.

A nővér a fülkéből a szoba közepe felé terelte Jasont. Miss Levay, hirdette a névtáblája.

- Nem használ semmi - mondta aggódó arccal.

- Hiába minden, a vérnyomás a tüdőben egyre fokozódik. Kapott vízhajtót, hidralazint és nitroprusszidot. Nem tudom, mitévő legyek.

Jason benézett a fülkébe Miss Levay válla fölött. Lennox úgy fújtatott, mint a gőzmozdony. Jason a szívátültetésen kívül semmi másra nem tudott gondolni, persze, arról szó sem lehetett. A betegnek, erős dohányos lévén, a szívbaja mellett nyilván tüdőtágulása is volt. De ettől még reagálhatott volna a kezelésre. Más magyarázat nem volt, mint hogy az infarktus egyre nagyobb területen támadja meg a szívizomzatot.

- Hívjunk össze kardiológiai konzíliumot! - javasolta.

- Talán tisztázhatjuk, nincsenek-e erősebben megtámadva a koszorúerek. Már csak erre tudok gondolni. Talán megpályázhat egy érbeültetést.

- Már ez is valami - jegyezte meg Miss Levayr és határozott léptekkel indult el a hall közepén álló nővérpulthoz, hogy telefonáljon.

Jason visszament a fülkébe, hátha könnyíteni tud valamivel Brian Lennox helyzetén. Azt kívánta, bárcsak többet tehetne érte; hiába. A vízhajtó volt hivatva csökkenteni a testfolyadékot, a hidralazin és a nitroprusszid pedig a szív elő- és utóterhelését enyhítette volna, hogy könnyebben pumpálhassa át magán a vért. Mindenre azért volt szükség, hogy megkönnyítse a szív gyógyulását a szívroham után.

De nem használt semmi. Hiába volt minden erőfeszítés és modern technika, Lennox egyre csak csúszott lefelé a lejtőn. A szeme már besüppedt és üvegessé vált.

Jason a beteg homlokára tette a kezét, és a haját félresimította verejtékes szemöldökéről. Megdöbbenve látta, hogy mozdulata nyomán egész csomó haj hullik ki. Pillanatig zavartan bámult, majd óvatosan kihúzott pár szálat. Könnyedén, jóformán ellenállás nélkül engedtek. Jason a párnára nézett, az is tele volt hajszálakkal. Nem sokkal, de a szokásosnál többel. Eltűnődött, vajon az általa rendelt gyógyszerek közül melyiknek lehet ilyen mellékhatása. Eszébe véste, hogy este utána kell néznie; nem mintha a legfőbb gondja most a hajhullás volna, de eszébe juttatta Mrs. Harring megjegyzését. Különös!

Meghagyta, hogy értesítsék, miként rendelkezik a kardiológus konzílium Brian Lennoxról, és még egy utolsó, önkínzó pillantást vetett Cedric Harring lepedővel letakart holtestére. A koronáriaőrzőt elhagyva lifttel lement a második szintre, ahonnan át lehetett menni a járóbeteg-rendelőbe. A JEK impozáns épületegyüttesében a négyszáz ágyas kórház és a hozzá tartozó ambulanciás sebészeti központ mellett külön járóbetegrészleg, kis kutatószárny, valamint egész emeletnyi adminisztrációs iroda kapott helyet. A főépület, amelyet eredetileg Sears-irodaháznak terveztek, szecessziós stílusú volt. Előbb teljesen szétverték belül, majd újjáépítették, hogy el tudják helyezni benne a kórházat és az adminisztrációs részlegeket. A járóbetegrendelő és a kutatószárny vadonatúj volt, de építéskor gondosan ügyeltek, hogy összhangban legyen a régi épülettel. Oszlopokon állt a parkoló fölött. Jason irodája a harmadik szintre került, a belgyógyászati osztály többi részével együtt.

A JEK-központban tizenhat belgyógyász dolgozott, többnyire szakorvosok, de néhányan, mint Jason is, általános gyakorlatot folytattak. Jasont mindig is az emberi betegségek egész palettája érdekelte, és nem egyes szervek vagy szervrendszerek.

A körös-körül elhelyezkedő orvosi szobák és a középen álló nővérpult között kényelmes székekkel berendezett várótér volt. Az orvosi szobák között helyezték el a vizsgálókat és a kis kezelőszobákat. Az asszisztencia elvben váltotta egymást, valóságban azonban a nővérek és a titkárnők szívesebben szegődtek egyik vagy másik orvos mellé. Ez a felállás növelte a hatékonyságot, mert így lehetett a legjobban alkalmazkodni a doktorok szeszélyeihez. Jason mellett Sally Baunan nővér és Claudia Mockelberg titkárnő dolgozott. Jól kijött mindkét nővel, különösen Claudiával, aki szinte anyjaként gondoskodott a kényelméről.

Vietnamban vesztette el az egyetlen fiát, és boldoggá tette, hogy Jason - a korkülönbség ellenére - hasonlít hozzá.

Mindkét nő észrevette, hogy megérkezett, és bekísérték a szobájába. Sally keze tele volt a várakozó betegek kartonjaival. Kényszeres nő volt; Jason távolléte teljesen felborította előre megtervezett napirendjét. Most boldog volt, hogy végre „sínre teheti a dolgokat", de Claudia leintette, és kiküldte a szobából.

- Olyan szörnyű volt?– érdeklődött Claudia.

- Látszik rajtam? - kérdezett vissza Jason, miközben kezet mosott a szoba sarkában a mosdónál.

- Úgy néz ki, mintha durván belegázoltak volna az érzelmeibe - bólintott a nő.

- Cedric Harring meghalt. Emlékszik rá?

- Halványan - ismerte be Claudia.

- Miután magát áthívták a balesetire, kikerestem a kartonját. Ott van az asztalán.

Jason lenézett, és már látta is. Claudia ügybuzgalma időnként ijesztő volt.

- Miért nem ül le néhány percre? – unszolta Claudia.

Az intézetben senki sem tudta nála jobban, milyen hatással van Jasonre a halál. A két ember közül Claudia volt az egyik, akivel meg-osztotta felesége halálos balesetének titkát.

- Már tényleg nagy késésben lehetünk - szabadkozott Jason.

- Sally föl fogja húzni az orrát.

- Ó, a csudába Sallyvel! - Claudia megkerülte az íróasztalt, és gyengéden belenyomta Jasont a székbe. – Pár percig még vissza tudja tartani magát.

Jason akaratlanul is elmosolyodott. Előredőlt, és átlapozta Cedric Harring anyagát.

- Emlékszik a múlt hónapban arra a másik kettőre, akik közvetlenül a kivizsgálásuk után haltak meg?

- Briggs és Connoly - vágta rá Claudia habozás nélkül.

- Meg kellene nézni az ő kartonjukat is! Nem tetszik nekem, ahogy a dolgok alakulnak.

- Megkeresem, ha megígéri, hogy nem hagyja magát... - Claudia kereste a megfelelő szót - felizgatni miatta. Az emberek meghalnak. Sajnos, ilyesmi előfordul. Ez már a szakmához tartozik. Érti? Igyon inkább egy csésze kávét!

- A kartonokat - ismételte Jason.

- Oké, oké! - Claudia már indult is.

Jason kinyitotta Cedric Halring dossziéját; átnézte a kórelőzményt és leleteket. Egészségtelen életmódján kívül semmi érdekességet nem talált. Végignézte a nyugalmi és a terheléses EKG-görbéit, keresve a fenyegető katasztrófa jelét. Még ennyi gyanakvással fölfegyverkezve sem talált semmit

A visszatérő Claudia kopogás nélkül lépett be. Jason behallotta Sülly siránkozását: - Claudia...

De Clandia rácsukta az ajtót, és egyenesen Jason íróasztalához lépett. Lecsapta elébe Briggs és Connoly fejlapját.

- A bennszülöttek már nyugtalankodnak – közölte, majd kiment.

Jason kinyitotta a két dossziét. Briggs hasonlóan súlyos szívrohamban halt meg, mint Harring. A boncolás valamennyi koszorúér kiterjedt elzáródását állapította meg, noha négy héttel a halála előtt, a kivizsgálásakor készített EKG éppolyan normális volt, mint Harringé. Csakúgy, mint a terheléses EKG. Jason döbbenten rázta a fejét. Ilyen végzetes állapot bekövetkezésének veszélyét legalább a terheléses EKG-nak ki kellett volna mutatnia. Mert ebből az következik, hogy az előírásszerű kivizsgálások lefolytatása teljesen fölösleges. Sőt a vizsgálat nemhogy föltárta volna e súlyos bajokat, ellenkezőleg, hamis biztonságérzetet adott

a betegeknek. A jó eredmények tudatában nemigen törekedtek egészségtelen életvitelük megváltoztatására.

Briggs, akárcsak Harring, ötvenes évei végét taposta, sokat dohányzott, és sohasem sportolt.

A másik beteg, Rupert Connoly, súlyos gutaütésben halt meg. Ez is röviddel az előírásszerű kivizsgálás után következett be, amely az ő esetében sem mutatott ki ijesztő rendellenességeket. Connoly, azon túl, hogy általában egészségtelenül élt, még iszákos is volt, bár nem alkoholista. Howard már éppen be akarta csukni a dossziét, amikor észrevett valamit, ami eddig elkerülte a figyelmét. A boncolási jegyzőkönyvben a kórboncnok előrehaladott szürke hályogot említett. Jason, arra gondolt, hogy rosszul emlékezett a beteg életkorára, visszalapozott a személyi adatokhoz. Connoly csak ötvennyolc éves volt. A szürke hályog nem teljesen elképzelhetetlen ugyan ötvennyolc éves korban, de mindenképpen ritkaság. A leletekhez lapozva Jason ellenőrizte, hogy látja-e valahol a szürke hályogot. Kínos, hogy figyelmen kívül hagyta, és úgy nyilatkozott, hogy „a szem, a fül, az orr és a torok” állapota a normális határok között van. Eltűnődött, vajon „vénségére” nem lett-e felületes. De aztán észrevette, hogy normálisaknak és jó állapotban levőknek jellemezte a retinákat; márpedig ha látta őket, akkor mindenképpen keresztül kellett néznie a szürke hályogon. Nem volt szemész, tehát tisztában volt azzal, hogy az ismeretei hiányosak ezen a területen. Azon töprengett, vajon bizonyos hályog-fajták gátolják-e a fény áthaladását, mint mások.

Ezt is hozzáírta a fejében válaszra váró kérdések listájához.

Egymás tetejére rakta a kartonokat. Három, látszólag egészséges ember halt meg a kivizsgálásuk után egy hónapon belül. Jézusom, gondolta Az emberek gyakran visszariadnak attól a gondolattól, hogy kórházba menjenek. Ha ez kitudódna egyszer s mindenkorra le is mondhatnak a kórházi kivizsgálásról.

Hóna alá fogva a három dossziét, kilépett a szobájából. Látta, hogy Sally fölpattan a pult mögött és reménykedve tekint rá. Jason némán, csa szájmozgással közölte vele, hogy „két perc”, és már át is vágott a várón. Elhaladtában mosolyogva, bólogatva köszönt a betegeknek. Befordult Roger Wanamaker szobájához vezető folyosó Roger kardiológiára szakosodott belgyógyász volt, és Jason sokat adott a véleményére. Épp most lépett ki az egyik vizsgálóból: elhízott fickó volt, vén vadászkopóarca tele volt bőrlebernyeggel és fölös számú bőrzacskóval.

- Mit szólnál egy sétával egybekötött konzultá cióhoz? — kérdezte Jason.

- Sokba fog kerülni neked - ugratta Roger. Mit fogtálki?

Mindketten beléptek Wanamaker rendetlen szobájába.

- Sajnos, néhány jócskán zavarba ejtő dolgot. Kinyitotta a három beteg dossziéját az EKG-leleteknél, és letette őket Roger elé.

- Még szóbahozni is restellem a dolgot, de három középkorú férfi betegem halt meg közvetlenül azután, hogy az esedékes kivizsgálásukon teljesen egészségesnek látszottak. Az egyik éppen ma. Szívrepedés masszív intravénás gyógyszerezés után. Három hete csináltam a vizsgálatokat. Itt van, ez az. Most, hogy már tudom, amit tudok, akkor sem találok semmiféle gyanús jelet vagy akár halvány utalást. Neked mi a vélemenyed? .

Percnyi csönd támadt, amíg Roger átnézte az EKG-kat. — Üdvözöllek a klubban — mondta végül. .

- A klubban?

- Ezek itt rendben vannak - jelentette ki Roger. - Mindnyájunknak vannak ilyen eseteink. Nekem négy volt az elmúlt hónapokban. Mindenkinek, aki hajlandó szóba hozni, legalább egy-két esete volt már.

- Es hogyhogy nem derült ki?

- Magad mondtad - jegyezte meg Roger fanyar mosollyal. - Te sem verted nagydobra az észrevételeidet, igaz? Nem szoktuk kiteregetni a szennyest, Mindannyian úgy vagyunk vele, hogy igyekszünk nem odafigyelni. De most te vagy a soros szolgálatvezető. Miért nem hívsz össze értekezletet?

Jason mogorván bólintott. A fő szervezeti döntéseket hozó gazdasági igazgatóság által működtetett szolgálatvezetői posztra nemigen vágytak az emberek. Évente minden belgyógyász sorra került, és két hónapja már, hogy Jasonre lőcsölté ezt a tisztet.

- Akár össze is hívhatok - mondta, és fölnyalábolta a dossziékat Roger íróasztaláról. - Ha egyéb haszna nem lesz is, legalább azok, akiknek volt már hasonló tapasztalatuk, tudni fogják hogy nincsenek egyedül.

- Jól hangzik - helyeselt Roger. Megemelte tekintélyes testtömegét, és fölállt. - De ne várd, hogy mindenki olyan őszinte lesz, mint te!

Jason visszament a nővérpulthoz, és intett Sallynek, hogy előkészítheti a következő betege Sally úgy pattant föl, mintha rugó lökte volna Jason ezután Claudiához fordult:

- Szívességet szeretnék kérni magától. Készítsen nekem listát azokról, akik tavaly megjelentek a rendes évi kivizsgáláson. Keresse ki a kartonjukat, és nézzen utána a mostani egészségi állapotuknak! Meg akarok győződni arról, hogy a többiek közül senkinek sincs súlyos egészségügy problémája. Úgy hírlik, néhány más doktornak is voltak hasonló tapasztalatai. Azt hiszem, nem árt; ha utánanézünk a dolognak.

- Hosszú lista lesz - figyelmeztette Claudia. Jason számolt ezzel. A JEK, hogy támogassa a megelőző gyógyítást, kifejezetten szorgalmazta ezeket a vizsgálatokat, és olyan egyszerűsítéseket alkalmazott, amelyek révén a lehető legtöbb embert be tudták vonni a szűrővizsgálatokba. Jason öt-tíz ilyen vizsgálatot végzett hetente.

A következő pár órát maradéktalanul a betegeknek szentelte, akik véget nem érő baj- és panasz áradattal jöttek hozzá. Sally engesztelhetetlen volt: mihelyt egy beteg távozott, már be is küldte a következőt a megfelelő vizsgálóba. Jason csak úgy tudta utolérni magát, hogy nem ment el ebédelni.

A délután közepe táján épp visszatérőben volt az egyik kezelőből, ahol szigmabéltükrözést végzett egy kiújult fekélyes vastagbélgyulladásban szenvedő betegen, amikor Claudia intett, hogy menjen a nővérpulthoz. A mosolya most feltűnően fontoskodó volt. Az orvos érezte, hogy valami készül.

- Becses vendége érkezett - mondta Claudia elbiggyesztett szájjal.

- Kicsoda? - kérdezte Jason, és ösztönösen körülpillantott a váróban.

- A szobájában várja - felelte Claudia.

Jason az ajtó felé sandított, de az csukva volt. Nem vallott Claudiára, hogy ott várakoztat valakit. Újra a titkárnőre nézett. - Claudia - szólalt meg, de úgy elnyújtotta a szót, mintha sok-sok szótagból állna, hogyan engedhetett be bárkit is az irodámba?

- Ragaszkodott hozzá, és ki vagyok én, hogy megtagadjam? - válaszolta Claudia.

Akárki volt, szemmel láthatóan megsértette. Jason ennyire már ismerte Claudiát. És akárki volt, bizonyára nagy tekintélynek örvendett a JEK -ben. De Jasont fárasztotta a játék.

- Megmondja végre, hogy ki az, vagy meg kell lepődnöm?

- Alvin Hayes doktor - felelte Claudia. Kacsintott és csúfondárosan elmosolyodott. Ágnes, Roger titkárnője kuncogott.

Jason méltatlankodva legyintett rájuk, és a szobája felé indult.

Dr. Alvin Hayes látogatása valóban esemény számba ment. Ő volt a JEK jelképe és sztárkutatója, akit azért alkalmazott a kórház, hogy reklámozza magát. Utánzás volt ez a

javából; .a Humana Corporation híres mesterségesszív-sebésze, dr. William DeVries szolgált hozzá mintául. A JEK mint egészségmegőrző szervezet elvileg nem támogatta a kutatást, de elképesztő bérért alkalmazta Hayest, hogy emelje az intézmény fényét, különösen Boston akadémiai köreiben. Végtére is Alvin Hayes doktor a molekuláris biológia világklasszisa volt, a Time magazin címlapján is szerepelt, amikor sikerült kifejlesztenie olyan módszert, amellyel egyfajta DNS-technológiával emberi növekedési hormont lehet előállítani. Az általa előállított növekedési hormon pontosan olyan volt, mint ami az emberben található. A korábbi kísérletek hasonló, de nem pontosan ilyen hormont eredményeztek. Hayes módszere jelentős tudományos felfedezésnek számított.

Jason benyitott a szobájába. El nem tudta képzelni, minek köszönheti a látogatást. Hayes észre sem vette őt az alatt a több mint egy év alatt, amióta a klinikán dolgozott, pedig annak idején csoporttársak voltak a Harvard Orvosi Egyetemen. A diplomaosztás után elváltak útjaik, de amikor Hayes ide jött dolgozni, Jason megkereste, és személyesen üdvözölte. Hayes kimért volt, mint az olyan ember, aki el van telve a saját hírnevével, és úgy viselkedett, mintha lenézné Jasont, amiért megmaradt a klinikai gyógyászatban. Ettől kezdve, és néhány véletlen találkozástól eltekintve, tudomást sem vettek egymásról. Ami azt illeti, Hayes mindenkin keresztülnézett a JEK-ben, és mindinkább olyan emberré vált, akire az emberek az „őrült tudós” cimkét szokták ragasztani. A végén már képes volt viseltes, kitérdelt nadrágban, vasalatlan ingben járni, és ápolatlan, hosszúra növesztett hajával úgy festett, mintha a hatvanas évekből felejtették volna itt. Az emberek megszólták, és csak kevés barátja volt, de azért tisztelte mindenki. Hayes rengeteget dolgozott, és elképesztő mennyiségben ontotta a tanulmányokat és a tudományos cikkeket.

Most ott terpeszkedett az antik stílusú íróasztallal szemközt az egyik székben. Nagyjából olyan magas volt, mint Jason; kövérkés, fiús arca, melybe belelógott fésületlen haja, fakóbbnak tűnt, mint valaha.

Mindig is sápadt volt, mint a hagyományos értelemben vett „tudósok”, akik minden percüket a laboratóriumban töltik, de Jason orvosi szeme most azonnal észrevette arcán a jellegzetes sárgás színt és petyhüdtséget, arra utalt, hogy Hayes beteg és kimerült. Eszébe jutott, hátha az orvosnak szól ez a váratlan látogatás.

- Ne haragudj, hogy zavarlak! - szólalt me Hayes, miközben nehézkesen föltápászkodott. Látom, milyen elfoglalt vagy.

- Szó sincs róla - hazudta Jason, és az íróas lát megkerülve leült. Letette a nyakába akas fonendoszkópot.

- Mit tehetünk érted? - Hayes fáradtnak és idegesnek látszott, mintha napok óta nem aludt volna.

- Beszélnem kell veled - halkította le a hangjá, és egészen előrehajolt, mint aki összeesküvés készül.

Jason hátrahőkölt. Hayes lehelete bűzös volt, tekintete pedig megtört és fénytelen, amitől az arca a beszámíthatatlanság képzetét keltette. gyűrött és pecsétes laborköpeny mindkét ujját feltűrte egészen a könyöke fölé, látni engedve az óraszíjat, amely olyan laza volt, hogy Jason elcsodálkozott, hogyhogy nem veszítette még el óráját.

- Miről van szó?

Hayes még jobban előrehajolt, öklei Jason jegyzettömbjén feküdtek.

- Nem itt - suttogta. - Beszélni akarok vele ma este. A klinikán kívül.

Pillanatra feszült csend támadt. Hayes viselkedése nyilvánvalóan rendkívüli volt, és Jason nem tudta, ne irányítsa-e inkább a barátjához, Patrick Quilianhez, hiszen a pszichiáter talán

mégiscsak többet segíthet neki. Ha Hayes a kórházon kívül akar beszélni vele, akkor nyilván nem az egészségi állapotáról van szó.

- Fontos - tette hozzá Hayes, türelmetlenül rácsapva Jason íróasztalára.

- Rendben van - felelte gyorsan Jason. Attól félt, ha tovább tétovázik, Hayes dühbe gurul. - Vacsorázzunk együtt? – Nyilvános helyen akart találkozni ezzel az emberrel.

- Jó. Hol?

- Mindegy – vont vállat vason. - Együnk valami olasz ételt a North Enden?

- Helyes. Mikor és hol?

Jason gondolatban végigvette azokat az éttermeket, amelyeket Boston északi negyedében ismert. Ez a városrész tele volt kanyargós kis utcácskákkal, amelyek láttán az ember úgy érezte, valami titokzatos úton-módon Dél-Itáliába csöppent.

- Mit szólnál a Carbonarához? - javasolta. - A Rachel Revere Squere-en van, pontosan szemben a Paul Revere-házzal.

- Ismerem - válaszolta Hayes. - Hánykor?

- Nyolckor.

- Helyes! - Hayes megfordult, és bizonytalan léptekkel elindult az ajtó felé.

- Nem hívok senki mást. Négyszemközt akarok beszélni veled.

Választ sem várva kiment, és becsapta maga után az ajtót.

Jason elképedve csóválta meg a fejét, az visszament a betegeihez.

Alig telt el néhány perc, ismét úgy belemerült munkájára, hogy a furcsa epizód Hayesszel a tudattalanjába tolódott át. A délután kellemetlen meglepetések nélkül telt el. Úgy látszott, legalább a járóbetegei jól vannak, segít rajtuk az általa rendelt étrendi és életmódbeli változtatás. Ez úgy ahogy helyrehozta az önbizalmát, amit a Harring ügy alaposan megrendített. Már csak két beteg volt hátra, amikor - miután az egyikkel előbb elvégzett egy apró sebészeti beavatkozást - átvágott a várón, hogy a szobájában lediktálja az iménti műveletet, és észrevette, hogy a nővérpulton áthajolva Shirley Montgomery társalog a titkárnőkkel.

Shirley olyan feltűnő jelenség volt ebben a kórházi környezetben, mint Hamupipőke a bálban. A fehér szoknyás-blúzos vagy kezeslábast viselő nőkkel ellentétben Shirleyn hagyományos szabású selyemruha volt, amely minden igyekezete ellenére sem tudta elrejteni vonzó alakját. A külseje alapján kevesen találták volna ki, hogy ő egész JEK-szervezet gazdasági igazgatója. Gyönyörű volt, mint egy manöken, ugyanakkor kórházi ügyintézésből doktorált a Columbia Egyetemen, továbbá oklevelet szerzett a Harvard Közigazdasági Egyetemen.

Testi és szellemi tulajdonságai birtokában Shirley akár megfélemlítő is lehetett volna, de nem volt az. Társaságkedvelő és érzékeny ember lévén, jól kijött mindenkivel, a karbantartókkal, a titkárnőkkel, a nővérekkel, még a sebészekkel is. Shirley Montgomery a maga érdemének tudhatta be, hogy ez az egész bonyolult intézmény egy darabban maradt, és még működött is.

Amikor észrevette Jasont, kimentette magát a titkárnőknél, és egy táncosnő könnyed, kecses lépteivel indult feléje. Sűrű, barna haját a homlokából hátrasimítva, oldalt sűrű sörényként leengedve hordta. Arcát olyan szakértelemmel tudta kikészíteni, hogy szinte nem is látszott rajta a festék. Tágra nyílt, kék szemében értelem csillogott.

- Bocsásson meg, Howard doktor! - mondta szertartásosan, de a szája sarkában mintha mosoly bujkált volna. A kórházban nem tudták, hogy néhány hónapja az intézeten kívül is találkozgattak.

A dolog úgy kezdődött, hogy egy munkahelyi összejövetelen megittak együtt pár koktélt. Amikor Jason megtudta, hogy a nő férje nemrég halt meg rákban, rögtön úgy érezte, ősszeköti őket valami. Aztán elmentek vacsorázni, és közben Shirley elmesélte, hogy három évvel ezelőtt egy reggel a férje erős fejfájással ébredt, és hónapok alatt elvitte az agydaganat, ami ellen nem használt semmiféle kezelés. Akkoriban mindketten a Humana Hospital Corporationnél dolgoztak. Aztán, akárcsak Jason ő is úgy érezte, változtatnia kell; akkor jött Bostonba. Shirley története olyan mélyen megrázta Jasont, hogy leomlott benne a hallgatás fala, és még aznap este elmondta a nőnek, mennyit szenvedett azóta, hogy a felesége abban a balesetben meghalt.

Az érzelmi tapasztalatok e különös egyezése következtében Jason és Shirley között olyan viszony alakult ki, amely ingadozott a barátság és szerelem között. Mindketten tudták a másikról hogy érzelmileg sérült állapotban nem lenne képes a túl gyors váltásra.

Jason most zavarba jött. A nő még sohasem kereste meg így. Most is csak halvány sejtelme volt arról, mi játszódhat le Shirley bámulatosan bonyolult agyában. Sok szempontból ő volt a legszínesebb egyéniségű nő, akivel élete során talál kozott.

-Segíthetek valamiben? - kérdezte, és közbe megpróbálta kitalálni, hogy mi lehet a nő szándéka.

- Tudom, hogy nagyon elfoglalt - kezdte Shirley, de arra gondoltam, talán az estéje szabad. Lehalkította a hangját, és hátat fordított Claudia rezzenetlen pillantásának.

- Ma este rögtönző vacsorán látom vendégül néhány barátomat akikkel együtt jártam a Harvardon. Szeretném, ha te is eljönnél. Lehet róla szó?

Jason rögtön megbánta, hogy elígérkezett Alvi Hayesnek. Ha legalább csak egy ital erejéig kötelezte volna el magát.

- Tudom, hogy váratlanul jött - tette hozzá Shirley, megérezve Jason habozását.

- Nem az a baj. Az a baj, hogy már megbeszéltem Alvin Hayesszel, hogy vele vacsorázom.

- A mi Hayes doktorunkkal? - kérdezte Shirley leplezetlen csodálkozással.

- Nem is mással. Tudom, hogy furcsán hangzik, de úgy néz ki, mint aki megháborodott. Bár nem viselkedett barátságosan, megsajnáltam a fickót. Én javasoltam, hogy vacsorázzunk együtt.

- A fenébe! - kiáltott Shirley. - Pedig neked való társaság lett volna. Hát, majd legközelebb...

- Jelölj meg egy esőnapot! - mondta Jason.

Shirley már menni készük, amikor a doktornak eszébe jutott a beszélgetés, amit Roger Wanamakerrel folytatott. - Azt hiszem, meg kell mondanom neked is, hogy össze akarok hívni egy értekezletet. Néhány betegünk olyan koronáriabetegségben halt meg, amit az előzetes kivizsgálás nem derített föl. Mint soros szolgálatvezető, arra gondoltam, hogy utána kell néznem a dolognak. Nem lesz jó reklám, ha kiderül, hogy több páciensünk holtan rogyott össze egy hónapon belül, miután egészségesnek nyilvánítottuk.

- Szent isten! - jajdult fel Shirley. - Ne terjessz nekem ilyen pletykákat!

- Hát, te is ideges volnál, ha valakit tetőtől talpig kivizsgálsz, egészségesnek nyilvánítasz, aztán az illető katasztrofális állapotban jön vissza a kórházba, és se szó, se beszéd, meghal.

Épp az ilyen események elkerülését hivatott szolgálni rendszeres kivizsgálás. Szerintem arra kell törekednünk, hogy növeljük a stresszvizsgálataink finomságát.

- Remek célkitűzés - helyeselt Shirley. - É csak annyit kérek, hogy ne kürtöld szét! A megelőzést szolgáló rendszeres kivizsgálásaink fontos szerepet játszanak abban a kampányban, hog magunkhoz csábítsuk a nagyobb intézetek betegeit. A hír ne kerüljön ki a házból!

- Magától értetődik - felelte Jason. - És ne ha ragudj a ma estéért!

- Te se! - Shirley hirtelen lehalkította a hangját - Nem is gondoltam, hogy Hayes doktor ilyen nagy társasági életet él. Mi van vele?

- Rejtély számomra - vallotta be Jason. - De majd elmesélem.

- Kérlek rá! - mondta Shirley. - Elsősorban én vagyok a felelős azért, hogy a JEK alkalmazta őt. Ez nyomaszt engem. Majd megkereslek. - Távozóban rámosolygott a közelben várakozó betegekre.

Amikor Jason utánanézett, elkapta Claudia pillantását. A nő bűntudatosan temetkezett bele munkájába. Jason agyán átfutott, vajon kitudódott-e a titok. Aztán vállrándítással visszatért két utolsó betegéhez.

A bostoni késő ősz, noha a zord tél előhírnöke volt, felvidította Jasont. Kedvenc puhakalapja és, jól belakott ballonja jó szolgálatot tett a hideg októberi estén.

A fel-feltámadó szél elsárgult szilfaleveleket kavart a lába körül, ahogy fölfelé baktatott a Mt. Vernon Streeten, majd a városháza alatt átvágott az oszlopos átjárón. Átment a Kormányzósági Központ sétányának túloldalára, megkerülte a Ganeuil vásárteret, amely tele volt utcai művészekkel, és máris a North Enden volt, Boston Kis Itáliájában. Itt aztán volt nyüzsgés; az utcasarkokon széles taglejtések kíséretében tereferéltek a férfiak, és az ablakokon kihajló nők harsány hangon társalogtak a szemközti járdán álló ismerőseikkel.

A levegőben őrölt kávé és mandulás sütemény illata szállongott. Mintha csak a valódi Olaszországban járna, a környék elbűvölte az embert.

A Hannover Street második keresztutcájánál Jason jobbra fordult, és máris megpillantotta Paul Revere egyszerű, faburkolatú házát. A macskakővel kirakott teret fémpillérekre rögzített, súlyos, fekete kikötői lánc vette körül. Pontosan Paul Revere házával szemközt állt a Carbonara, Jas egyik kedvenc étterme. A téren még két másik terem is volt, de egyik sem léphetett a Carbonara nyomába. A bejárati lépcső tetején a főpincér fogadta, és elvezette az ablak melletti törzsasztalhoz, ahonnan kilátott a különös, ódon térre. Mint sok más bostoni helynek, ennek is volt valami valószerűtlensége, mintha sajátos minta alapján rendezték volna be.

Jason egy palack Gavi márkájú fehérbort rendelt, és rágcsálni kezdte az asztalra kirakott pogácsát. Tíz perce várhatott, amikor megállt a bejárat előtt egy taxi, és kiszállt belőle Hayes. Az autó már elment, de még percekig állt a járdán, és merőn nézett vissza a North Streetre, amerről jött. Jason figyelte, és el nem tudta képzelni, mire vár. De végül megfordult, és bejött az étterembe.

Elnézte, ahogy a főpincér az asztalhoz kíséri Hayest, és meg kellett állapítania, hogy egyáltalán nem illik ide, az elegáns berendezés és a divatosan öltözött vendégek közé. Pecsétes laborköpenye helyett most elnyűtt, tweedzakó volt rajta; még a folt is elszakadt a könyökén. Hayes úgy lépkedett, mintha nehezére esne a járás, és Jason arra gondolt, talán már ivott valahol. Hayes sem nézett Jasonre, csak ledobta magát az üres székbe, és kibámult az ablakon, újra csak a North Street felé. Szerelmespárocska tűnt fel az utcán. Hayes szemmel tartotta őket, amíg el nem tűntek a Prince Streeten. A szeme most is üveges volt, és Jason újabb, legyezőkorallhoz hasonló, vörös hajszálerekből álló foltot vett észre Hayes orrán. Elefántcsont sápadtságú bőre Jason eszébe juttatta Harringet, ahogy először pillantotta meg a koronária-őrzőben. Nyilvánvaló volt, hogy Hayes nincs jól.

Most belekotort tweedzakója egyik kidudorodó zsebébe, és előhalászott egy gyűrött csomag cigarettát. Kipöckölt egy „mezítlábas” Camelt, reszketeg kézzel rágyújtott, és a szemében felcsillant valami heves indulat. - Valaki folyton a nyomomban jár - mondta.

Jason nem tudta, mit kellene erre mondania. - Biztos vagy benne? - kérdezte.

- Nem vitás. - Hayes mélyet szívott a cigarettájából. A parázsló hamu a fehér abroszra hullott. - Sötét bőrű, elegáns fickó... jól öltözött külföldi - mondta dühösen.

- Ettől vagy ilyen nyugtalan? - Jason megpróbált belebújni a pszichiáter szerepébe. Úgy látszik, mindennek a tetejébe Hayes még jól fejlett paranoiával is rendelkezik.

- Krisztusom; hát persze! - kiáltott Hayes. Néhányan odakapták a fejüket mire lehalkította a hangját. - Téged nem zavarna, ha valaki meg akarna ölni?

- Megölni? - visszhangozta Jason; most már biztos volt abban, hogy Hayes megőrült.

- Ahogy mondom. És a fiamat is.

- Nem is tudtam, hogy van fiad - mondta Jason. Ami azt illeti, még azt sem tudta, hogy Hayes megnősült. A kórházban az a hír járta, hogy diszkókba jár, ha nagy ritkán szórakozni akar. Hayes elnyomta a cigarettáját a hamutartóban, halkan elkáromkodta magát, újra rágyújtott, és ideges pöfékeléssel fújta ki a füstöt. Jason rájö hogy Hayes az idegösszeomlás határán van, és tudta, nagyon óvatosnak kell lennie, hiszen félő volt, hogy végképp összeroppan.

- Lehet, hogy ostobaságnak fog hangozni -kockáztatta meg, de segíteni szeretnék. Gondolom, ezért akartál beszélni velem. És őszin szólva, Alvin, úgy látszik, nem vagy valami jó bőrben.

Hayes felkönyökölt az asztalra, és a homlokát jobb öklére támasztotta. Égő cigarettája vészese közel került összekuszált hajához. Jason erős kísértést érzett, hogy vagy a haját, vagy a cigarettáját arrébb tolja; nem szerette volna, ha a pasas meggyulladna itt, mint a fáklya. De Hayes zaklatott lelkiállapota miatt egyiket sem merte.

-Óhajtanak rendelni, uraim? - kérdezte a pincér, aki némán megjelent az asztaluknál. - Az isten szerelmére! - horkant fel Hayes, a fejét fölkapva. - Nem látja, hogy beszélgetünk?

- Elnézést kérék, uram! - A pincér meghajolt, és elment.

Hayes mély lélegzetet véve visszafordult Jason höz: - Szóval nem nézek ki jól?

- Nem. Nem tetszik a színed, ráadásul kimerültnek, nyugtalannak látszol.

- Ó, a vesébe látó orvos! - mondta Hayes maró gúnnyal. Aztán hozzátette: - Ne haragudj... nem akartam undok lenni! Igazad van. Nem érzem jól magam. Pontosabban szólva, pocsékul érzem magam.

- Mi a baj?

-Nagyjából minden. Ízületi gyulladás, emésztési zavarok, homályos látás... még bőrszárazság is. A bokám úgy viszket, hogy majd beleőrülök. Szó szerint szétesőben vagyok,

- Talán okosabb lett volna, ha a szobámban találkozunk - jegyezte meg, Jason. - Alaposan ki kellene vizsgálnunk.

- Majd később... most nem azért akartam beszélni veled. Meglehet, hogy nekem már amúgy is túl késő, de ha a fiamat meg tudnád menteni...

Hirtelen elhallgatott, és kimutatott az ablakon: - Ott van!

Jason megfordult ültében, és még éppen meglátta a North Streeten elsiető alakot. - Honnan tudod, hogy ő volt az? - fordult vissza Hayeshez.

Attól a perctől követ, hogy kiléptem a JEK épületéből. Szerintem meg akar ölni.

Jason nem tudta eldönteni, tény-e vagy téves-eszme az, amit hallott, így aztán figyelmesen megnézte a kollégáját. A legenyhébb kifejezéssel is különösen viselkedik, gondolta, de eszébe jutott a mondás, miszerint „még a paranoiásoknak is van ellenségük". Talán tényleg követi valaki Hayest. Kihalászta a vödörből a behűtött boros palackot, és megtöltötte mindkettőjük poharát.

- Talán a legjobb volna, ha elmondanád, miről van szó.

Hayes lehajtotta a bort, mintha fél deci pálinka volna, aztán megtörölte a száját a keze fejével. Olyan furcsa történet... mit szólnál még egy ki borhoz?

Jason újratöltötte a poharát, Hayes pedig folytatta: - Nem hinném, hogy különösebben ismernéd a kutatási területemet...

- Van némi elképzelésem róla.

- A növekedés és a fejlődés mondta Hayes. Hogy mitől működnek, és mitől állnak le a gének. Például a pubertáskorban, mi indítja be a megfelelő géneket. Ennek a problémának a megoldása komoly teljesítmény lenne. Nemcsak mert potenciálisan befolyásolni tudnánk a növekedést, ha nem esetleg „leállíthatnánk" a rákot, vagy infarktus után „beindíthatnánk" a sejtosztódást, hog létrehozzuk az új szívizmot. Egyszóval, leegyszerűsítve a dolgot, engem elsősorban a növekedés és a fejlődés génjeinek a beindítása és leállítása érdekel. De mint a kutatásban oly sokszor, nálam is ott bukkant elő valami értékes, ahol az ember nem is várta. Körülbelül négy hónapja, kutatás közben váratlanul fölfedeztem valamit, valam csúfondárosan mulatságos, mégis meghökkent dolgot. Roppant fontos tudományos felfedezésről beszélek. Higgyél nekem, Nobel-díjas ügyről van szó!

Jason megpróbálta legyűrni hitetlenkedését, bár megfordult a fejében, vajon Hayes nem nagyzási hóborttal akarja-e kompenzálni a paranoiáját.

- Mi volta felfedezésed?

-Egy pillanat - válaszolta Hayes. Letette a cigarettát a hamutartóba, és jobb kezét a mellére szorította.

- Jól vagy? - kérdezte Jason. Hayes most mintha egy árnyalattal még szürkébb lett volna, és a haja tövénél izzadságcseppek ütköztek ki.

- Jól vagyok válaszolta Hayes, és a kezét az asztalra ejtette. – Ezt a felfedezést nem jelentettem be, mert rájöttem, hogy csak az első lépést jelenti egy még szenzációsabb tudományos felismeréshez. Olyasmire gondolok, mint például az antibiotikum vagy a DNS kettős spirális szerkezete. Olyan izgalomba jöttem, hogy éjt nappallá téve dolgoztam. Aztán rá kellett jönnöm, hogy az eredeti felfedezésem nem titok többé. Hogy felhasználták. Amikor ezt megsejtettem... - Hayes hangja elakadt. Olyan arccal bámult Jasonre, mintha zavarban lenne, de rögtön utána félelem ült ki az arcára.

- Alvin, mi van veled? - kérdezte Jason. Hayes nem válaszolt. Jobb kezét újra a mellére szorította.

Nyögés szakadt ki belőle majd mindkét. karját előrelökve megragadta az asztalteritőt és maga felé rántotta.

A borospoharak, feldőltek Hayes megmozdult, hogy fölálljon, de ez már nem sikerült neki. Heves, fojtó köhögés jött rá, közben szájából sugárban ömlött a vér az abroszra és Jasonre, aki hátraugrott, és felborította a székét. A vér hullámokban tört fel Hayesből, eláztatott mindent, és a közelben ülők sikoltozni kezdtek.

Jason belgyógyász volt, tehát tudta, mi történik. A vér élénkvörös volt, és a szó szoros értelmé kipumpálódott Hayes száján. Ez azt jelenti, hogy közvetlenül a szívéből jött. A következő másodpercekben Hayes nyársat nyelve ült a széken, szemében a félelmet zavar es fájdalom váltotta föl. Jason megkerülte az asztalt, és vállon ragadta Hayest. Sajnos, nem tehetett semmit, amivel elállíthatta volna a vérzést. Hayes sorsa vagy az elvérzés, vagy a fulladás volt, és nem tehetett mást, mint hogy a karjában tartja, amíg el nem folyjk belőle az élet.

Amikor Hayes teste elernyedt, Jason hagyta, hogy lecsússzon a földre. Bár az emberi test hozávetőleg öt liter vért tartalmaz, valahogy többnek látszott, ami kifolyt az asztalra és a

földre. Jason a szomszédos, már kiürült asztalhoz fordult, és elvett egy szalvétát, hogy megtörölje kezét.

A katasztrófa kezdete óta most először vett tudomást a környezetéről. A vendégek felugráltak az asztaloktól, és most a helyiség távolabbi végében zsúfolódtak össze. Sajnos, többen rosszul lettek.

Jason lenézett Hayesre. Műtő nélkül, beindított és készenlétbe helyezett szív-tüdő gép nélkül esélye sem volt, hogy megmenthetik. A mentőautónak most már nem volt semmi értelme, legföljebb annyi, hogy elvihetik a tetemet. Újra lenézett a merev testre, és egyre inkább az volt a véleménye, hogy Hayesnek tüdőrákja lehetett. Egy daganat szétmarhatta az aortáját, és ez okozhatta a vérzést. Volt abban valamí tragikomikus, hogy a cigarettája még most is ott feküdt a habos vérrel teli hamutartó szélén. A vékony füstcsík lankadatlan szállongott a mennyezet felé.

Már hallotta is a közeledő mentőautó vijjogó szirénázását. De még előtte befutott a villogó kék lámpás rendőrségi járőrkocsi, és két egyenruhás rendőr valósággal berontott az ajtón. A fiatalabbik, a tizenkilenc évesnek látszó, szőke Peter Carbo nyomban elzöldült. A társa, Jeff Mario azonnal el is küldte, hogy kérdezze ki a vendégeket.

- Mi az isten történt? - kérdezte elhűlve a reneteg vér láttán.

- Orvos vagyok - közölte rögtön Jason. Ez az ember halott. Elvérzett. Semmit sem lehetett csiálni.

Jeff Mario odaguggolt Hayes fölé, és óvatosan kitapogatta a pulzusát. Megnyugodva fölállt, figyelmét Jasonre irányította. - Maga a barátja? - Inkább a kollégája - felelte Jason. - Mindketten a JEK-ben dolgozunk.

- Ő is orvos? - bökött Jeff Mario a hüvelykujjával Hayes felé.

Jason bólintott.

- Beteg volt?

- Nem tudom biztosan - válaszolta Jason. - Ha találgatnom kellene, azt mondanám, rákos De tudni nem tudom.

Jeff Mario jegyzetfüzetet és ceruzát vett elő. -Hogy hívják az illetőt?

- Alvin Hayesnek.

- Van Hayes úrnak családja?

- Azt hiszem - felelte Jason. - Az igazat megvallva, nem sokat tudok a magánéletéről. Említést tett a fiáról, ebből gondolom, hogy van családja.

- Tudja a lakáscímét?

- Sajnos, nem.

Mario rendőr egy pillanatig Jason arcát fürkészte, aztán lehajolt, és alaposan átkutatta Hayes zsebeit. Végül talált is egy tárcát, és lapozgatni kezdte Hayes iratait.

- A fickónak nincs jogosítványa - jegyezte meg, és Jasonre nézett megerősítésért.

- Nem tudom. - Jason érezte, hogy elfogja reszketés. Csak most döbbent rá, micsoda szörnyűség játszódott itt le.

A mentőautó mind harsányabb szirénázása behallatszott az ablakon. Már meg is érkezett; a kék lámpa mellett vörösen villogó is volt rajta. Aztán belépett két egyenruhás mentős - az egyik szerszámosládához hasonló fémdobozt hozott magával, és egyenesen Hayeshez mentek.

- Ez az ember orvos – mutatott Jeff Mario a ceruzájával Jasonre. Azt mondja, ennek itt már vége. Azt mondja, a fickó rákos volt, és elvérzett.

- Nem vagyok biztos benne, hogy rákja volt – szólalt meg Jason élesebb hangon, mint akarta. Már látszott rajta, hogy reszket, ezért összekulcsolta a kezét.

A mentősök futtában megvizsgálták Hayest, aztán fölálltak. Az egyik amelyiknél a doboz volt, szólt a másiknak, hogy hozza be a hordágyat.

- Oké, megvan a címe - jelentette Jeff Mario, aki közben tovább keresgélt Hayes tárcájában. A magasba emelt egy kártyát.

- Odaát lakik a Bostoni Belvárosi Kórház mellett.

Kimásolta a címet a noteszába. A fiatalabbik rendőr neveket és címeket írt össze, köztük Jasonét is.

Amikor indulni készültek, Jason megkérdezte, hogy elkísérheti-e a holttestet. Rossz érzés maradt volna benne, ha egyedül engedi, útnak Hayest a halottasházba. A zsaruk azt felelték ők, nem bánják.

Ahogy kijutottak a térre Jason látta, hogy ott már jócskán összeverődött a tömeg. Az efféle események híre futótűzként terjed el, de a tömeg csendben volt, mert a halál jelenléte áhítattal vegyes félelemmel töltötte el embereket. Jason szeme megakadt egy jól öltözött férfin, aki szemmel láthatóan igyekezett el vegyülni a tömegben. Olyan volt, mint afféle üzletember inkább latin-amerikai vagy spanyol mintsem olasz, különösen a ruházata, és Jason maga sem igen értette, hogy miért tűnt fel neki illető.

Ekkor megszólalt az egyik mentős: - A barátja mellé akar beszállni? - Jason bólintott, és bemászott a kocsi hátsó ajtaján. Hayesszel átellenben a lábával egy vonalban leült egy alacsony ülésre. Ugyanilyen székre telepedett az egyik mentős csak Hayes fejéhez közelebb. A mentőautó rándult egyet, majd elindult. Jason a hátsó ablakon látta a vendéglőt és az összegyűlt tömeget. Ahogy ráfordultak a Hanover Streetre, meg kellett kapaszkodnia. A sziréna nem szólt, de a villogó fényt nem kapcsolták le; ezt Jason az üzletek kirakatüvegeiben látta.

Az út rövid volt, nem több öt percnél. A mentős társalogni próbált, de Jason éreztette vele, hogy egyedül akar maradni a gondolataival. Csak bámulta Hayes letakart testét, és megpróbálta megemészteni a történteket. Képtelen volt másra godolni, mint arra, hogy a halál üldözi őt. Furcsa módon felelősnek érezte magát Hayesért, mintha még most is élhetne, ha a balszerencséje nem hozza vele össze. Tudta, hogy józanésszel minden ilyen gondolat nevetséges, de azt is tudta, hogy az érzések nem mindig igazodnak a válósághoz.

Egy éles balkanyar utána mentőautó hátragurult majd megállt. Amikor kinyílt a hátsó ajtó, Jason ráismert a helyre. A Massachusetts Állami Kórház hátsó udvarán álltak. Jól ismerte a kórházat: évekkel ezelőtt itt volt bentlakó gyakornok. Miután kimászott a kocsiból, a két mentős gyakorlott mozdulatokkal kirakta Hayest; a kerekek kioldódtak a hordágy alatt. Némán tolták be a tetemet az ügyeletre, ahol a nővér az üres balesetes szobába irányította őket.

Hiába volt orvos, Jason nem tudta, hogyan is kell viselkednie ilyen helyzetben. Már azon is meglepődött, hogy az ügyeletre jöttek, holott Hayesszel nem volt mit kezdeni. Aztán végiggondolva a dolgot, rájött, hogy Hayest hivatalosan is holttá kell nyilvánítani, és eszébe jutott, hogy neki is így kellett tennie, amikor annak idején itt teljesített ügyeletet.

A balesetes szoba föl volt szerelve mindazokkal az eszközökkel, amelyek a gyors beavatkozást szolgálták. Jason itt végre lemoshatta a kezéről Hayes vérét. A mosdókagyló fölötti kis tükörben látta, hogy az arcára is jócskán fröccsent belőle, és már rá is száradt. Több papírtörülközőt elhasznált, mire megszárogatta magát. Véres volt a zakója, az ingmelle, még a nadrágja is, de ezen nemigen tudott segíteni. Éppen végzett a mosakodással, amikor berontott egy orvos, kezében rugós irattartóval. Minden teketória nélkül lerántotta Hayesről a lepedőt,

majd levette a nyakából a fonendoszkópját. A fénycsövek éles világításában Hayes arca kísértetiesen sápadtnak tűnt.

- A rokona? - kérdezte az orvos mintegy mellékesen, miközben Hayes mellén hallgatózott. Jason csak akkor válaszolt, amikor a másik vette a füléből a fonendoszkópot. - Nem, a kollégája vagyok. Együtt dolgoztunk a Jó Egész Klinikán.

- Maga orvos? - érdeklődött a másik, valamivel több tisztelettel a hangjában.

Jason bólintott.

- Mi történt a barátjával? - Közben ceruzalámpával belevilágított Hayes szemébe.

- Elvérzett a vendéglői asztal mellett.- válszolta Jason. Szándékosan volt ilyen nyers, mert bosszantotta az orvos érzéketlensége.

- Méghozzá az utolsó cseppig, de vicc nélkül. Meghalt, az már szent igaz. - Visszahajtotta a 1epedőt Hayes fejére.

Jasonnek minden önuralmára szüksége volt, hogy ne támadjon az orvosra, amiért ilyen érzéketlen tuskó, de tudta, hogy csak az idejét pazarolná. Inkább kiballagott a folyosóra, és amíg elnézte az ügyelet nyüzsgését, azok az idők járt az eszében, amikor még ő is bentlakó volt. Mintha rettenetesen régen lett volna, pedig valójába semmi sem változott.

Harminc perc múlva Hayes testét visszagurították a mentőautóba. Jason is ment utána, és nézte, hgyan teszik be a kocsiba.

- Nem bánják, ha továbbra is magukkal tartok? -kérdezte, bár maga sem tudta, mi indítja erre. Csak gyanította, hogy valamiféle sokk hatása alatt cselekszik.

- Csak a hullaházba megyünk - mondta a sofőr, de legyen a vendégünk.

Amikor kiértek az udvarból, Jasonnek hirtelen az volt az érzése, mintha ugyanazt az elegánsan öltözött üzletembert pillantotta volna meg, akire az étterem előtt figyelt föl. Aztán vállat vont. Túl sok volna már a véletlenekből. Mindenesetre furcsa, gondolta, hogy ennek, a férfinak is ugyanolyan spanyolos arca van.

Még sohasem járt a városi hullaházban. Ahogy a tetemet begurították az összevissza karistolt, ütöttkopott lengőajtón át, be a tárolóba, azt kívánta, bárcsak ne jött volna el. A légkör pontosan olyan volt, ahogy látatlanban elképzelte. A tágas raktárterem mindkét oldalán a háztartási hűtő-szekrényekéhez hasonló, szögletes, hajdan fehér ajtók sorakoztak. A falakat és a padlót borító csempék már elpiszkolódtak, megrepedeztek. A sok-sok kerekes ágy némelyikén lepedővel letakart holttest feküdt, közülük nem egy véresen. A levegőben fertőtlenítővel vegyes halszag terjengett, de oly bűzösen, hogy Jason megpróbálta visszatartani a lélegzetét. Egy testes,

pirospozsgás, gumiköténytt és -kesztyűt viselő férfi lépett Hayes mellé, hogy a tetemet könnyebben tegyék a hullaház egyik ócska, piszkos ágyára. Aztán mindnyájan eltűntek a szükséges papírok töltéséhez.

Jason ott álldogált a tetemtárolóban, és azon tűnődött, milyen hirtelen ért véget Hayes élete. Miközben elindult az ügyeleten tevékenykedő szolgálatosok után, képzeletében élénken felidéződött a jelenet, amikor Danielle halála után útban volt a kórházhoz.

Amikor fél évszázaddal ezelőtt megépítették Bostoni Városi Halottasházat, az természetesen modern épületnek. számított. Az irodákhoz vezető széles lépcsőkön fölfelé haladva Jason észrevett a belső tér kialakításában holmi egyiptomi motívumokat, de az épületet már alaposan megviselték az évek; sötét volt, piszkos, és a céljának sem felelt meg. Jason el sem tudta képzelni, micsoda rémségeket látott már ez a ház.

Lepusztult irodában talált rá a két mentősre és a pirospozsgás halottasházi alkalmazottra. Már elkészültek a papírmunkával, és jóízűen nevettek valamin; láthatóan nem zavarta őket a halál nyomasztó légköre.

Jason félbeszakította a csevegésüket, hogy megtudja, bent van-e jelenleg valamelyik hatósági orvos.

- Persze - válaszolta az asszisztens. - Danforth doktornő épp most fejez be egy balesetest a boncteremben.

- Megvárhatom valahol a közelben? - tudakolta Jason. Nem volt olyan állapotban, hogy bemenjen a boncterembe.

- Van odafönt egy könyvtár. Közvetlenül Danforth doktornő szobája mellett.

A könyvtár sötét, dohos helyiség volt, amelyben a tizennyolcadik századig visszamenőleg őrizték a boncolási jegyzőkönyvek vaskos köteteit. A szoba közepén álló hatalmas tölgyfa asztalt hat hozzáillő szék vette körül. De ami ennél fontosabb, volt benne telefon. Rövid töprengés után Jason úgy döntött, felhívja Shirleyt. Tudta, hogy már javában zajlik a vendégség, de gondolta, a nőt is érdekelni fogja a hír.

- Jason! - sikkantott Shirley. - Jössz?

- Sajnos, nem! Egy kis baj történt.

- Baj?

- Megrázó lesz - figyelmeztette Jason. - Remélem, leülsz!

- Ne cukkolj! - kérte Shirley, és a hangjában érezhetővé vált az aggodalom.

- Alvin Hayes meghalt.

Csend volt.. A háttérből oda nem illő nevétés hallatszott be

- Mi történt?

- Nem tudom pontosan - felelte Jason, hogy megkímélje a nőt a rettenetes részletektől. - Valami belső szervi katasztrófa.

- Szívrohamféle?

- Olyasmi - válaszolta Jason kitérően.

- Úristen! Szegény ember!

- Tudsz valamit a családjáról? Kérdezték tőlem, de én nem tudok semmit.

- Én se sokkal többet. Elvált. Vannak gyerekei, de mintha a feleségénél maradtak volna. Csak annyit tudok, hogy valahol Manhattan közelé laknak. Az az ember titokban tartotta a magán életét.

- Ne haragudj, hogy most ezzel zavartalak!

- Ne hülyéskedj! Hol vagy?

- A hullaházban.

- Hogy kerültél oda?

- Beszálltam a mentőbe Hayes hullája mellé.

- Odamegyek érted.

- Nem fontos - tiltakozott Jason. - Ha beszéltem a hatósági orvossal, beülök egy taxiba.

- Hogy érzed magad? - faggatta tovább Shirley - Szörnyű élmény lehetett.

- Hát, voltam már jobban is - ismerte be Jason - A dolog el van döntve. Érted megyek.

- És a vendégeid? - Jason tiltakozása nem valami meggyőző. Bűntudatot érzett, amiért rontja Shirley estéjét, de annyira nem, hogy visszautasítsa az ajánlatát. A ma esti emlékeivel végképp nem akart egyedül maradni.

- Tudnak vigyázni magukra - válaszolta Shirley - Hol vagy pontosan?

Jason elmagyarázta, aztán letette a kagylót kezére hajtotta a homlokát, és becsukta a szemét.

- Elnézést - szólalt meg az enyhe ír kiejtéssel lágyított, mély hang. - Maga Jason Howard doktor?

Az vagyok - húzta ki magát gyorsan Jason. Testes alak lépett a szobába. Az arca széles volt, a szemöldöke bozontos, az orra nagy, a fogai szögletesek. Sötét haja vöröses fénnyel csillogott.

- Michael Curran felügyelő vagyok, a gyilkossági csoporttól. - Kinyújtotta széles, kemény kezét. Miközben kezet fogott, Jasont elfogta az idegesség a nyomozó váratlan megjelenése miatt. Észrevette, hogy a felügyelő a fejétől a sarkáig, majd a sarkától a fejéig végignézi, mintegy felméri őt.

- Mario rendőr beszámolója szerint ön az áldozat társaságában volt - mondta Currarr felügyelő, és leült.

- Maga nyomozást folytat Hayes halála ügyében?

- Csak a szokásos. Elég drámai jelenet lehetett, ahogyan Mario rendőr elmesélte. Nem szeretném, ha a főnököm lecsapna rám, ha később adódna valami.

- Aha, értem már - mondta Jason. Ami azt illeti, Curran felügyelő megjelenéséről eszébe jutott Hayes rögeszméje, hogy valaki meg akarta ölni. Bár a halálát szemmel láthatóan sokkal inkább természetes kór, mint gyilkosság okozta, csak most döbbent rá, hogy nagyrészt Hayes félelme késztette arra, hogy elmenjen a hullaházba, és ellenőrizze a halál okát.

- Mi történt? - kérdezte a felügyelő, rögtön rátérve lényegre. A szeme alatt sötét karikák húzódtak, amiből Jason arra következtetett, hogy megállás nélkül dolgozhat kora reggel óta.

Curran felügyelő hátralökte a székét, és hintázni kezdett rajta.

- Az egyik North End-i étteremben hirtel meghalt-egy orvos. Láthatóan nagy mennyisé vért hányt.

- Felköhögött, ez volna a helyesebb kifejezés szólt közbe Jason.

- Hogy érti ezt? - kérdezte Curran felügyelő egy zökkenéssel előrebillenve. Megnyalta a ceruzája hegyét, hogy bejegyezze a javítást.

- A hányás azt jelenti, hogy az emésztőrendszerből jön - magyarázta Jason. - De az a vér tüdejéből jött. Világospiros volt és habos.

- Habos! Milyen remek szó - jegyezte Curran, majd jegyzetfüzete fölé hajolva elvégezte a javítást.

- Gondolom, artériás vér volt - tette hozzá Danforth doktornő.

- Igen, azt hiszem - mondta Jason.

- Vagyis? - nézett rájuk Curran.

- Talán megrepedt az aortája - felelte Danforth. A kezét összekulcsolta az ölében, mintha teadélutánon volna.

- Aortának nevezzük a főverőet, amely kilép a szívből - tette hozzá Curran kedvéért. - Oxigéndús vért szállít a testbe.

- Köszönöm - mondta Curran.

- Ezek szerint tüdőrák vagy aneurizma lehetett - folytatta Danforth. - Aneurizmának nevezzük a véredény kóros kiöblösödését.

- Ezt is köszönöm - mondta Curran. - Nagyon praktikus dolog, ha észreveszik rajtam, milyen tudatlan vagyok.

Jason agyában hirtelen felvillant Columbo felügyelő Peter Falk alakításában. Meg mert volna esküdni, hogy Curran minden, csak nem tudatlan.

- Egyetért velem, doktor? - nézett Danforth egyenesen Jason szemébe.

- Én a tüdőrákra szavaznék - felelte Jason.- Hayes megrögzött dohányos volt.

- Ez fokozza a tüdőrák valószínűségét.

- Bűntettre semmi jel nem mutat? - kérdezte Curran, és súlyos szemhéja alól fürkésző pillantást vetett a hatósági orvosra.

Danforth doktornő kurtán felkacagott.

- Ha a diagnózis az, amire gondolok, csak a Teremtő követhetett el ellene bűntettet. Vagy a dohányipar.

- Én is erre gondoltam. - Curran becsukta a Jegyzetfüzetét, és zsebre vágta a ceruzáját.

- Most rögtön felboncolja? - érdeklődött Jason.

- Az istenért, dehogy! –kiáltotta dr.Danforth. - Még ha volna rá valami nyomós ok. De nincs. Leghamarabb reggel kerül sorra. Fél tizenegy körul már fogunk tudni valamit, ha akkortájt ideszól telefonon.

Curran letámasztotta az asztalra mindkét kezét, mintha fölállni készülne Ehelyett azonban így

szólt:

- Howard doktor azt állította, az áldozat abban a hitben volt, hogy valaki meg akarja ölni. Így van, doktor?

Jason bólintott.

- Nos... szem előtt tartaná ezt az információt miközben a boncolást végzi?

- A legnagyobb mértékben - válaszolta Danforth doktornő. - Nagyon is odafigyelünk minden esetünkre. Ez a munkánk. És most, ha megengedik, szeretnék hazamenni. Még vacsorázni sem volt időm. - Jasont újra megkörnyékezte a hányinger. Nem értette, hogy van Margaret Danforthnak étvágya, amikor a napját hullák vagdosásával tölti. Erről Curran is ejtett egy-két szót lefelé haladva a földszintre. Felajánlotta Jasonnek, hogy hazaviszi, de ő szabadkozott, mondván, egy barátját várja. Mire kimondta, már nyílt is a kapu, belépett rajta Shirley. - Lám csak, egy barát, kacsintott rá Curran, és azzal otthagyta. Shirley megint csodásan nézett ki. A vendég fogadásra szűk, vörös selyemruhába öltözött, derekát széles, fekete bőröv fogta,át. Egész lénye ellnállhatatlan életerőt sugárzott, ami szöges lentétben állt a lerobbant hullaházi környezettel. Jason már-már természetfölötti kényszert érzett, hogy azonnal elvigye innen, mielőtt valami gonosz erő megérintené. De Shirley nem hagyta magát sürgetni; átölelte, és arcát Jason arcához érintve fejezte ki részvétét. Howard elérzékenyült. Maga is meglepődött, amikor rádöbbent, hogy úgy nyeldesi vissza a könnyeit, mint valami kamasz.

Zavarba ejtő élmény volt.

A nő hátralépett, és egyenesen a szemébe nézett. A férfi halvány mosolyt erőltetett az arcára.

- Micsoda nap - nyögte.

- Micsoda nap! - ismételte a nő. - Van még valami dolgod itt?

Jason a fejét rázta.

- Gyere, hazaviszlek! - És már vezette is kifelé, oda, ahol a BMW-jét hagyta a tilosban. Beszálltak, és a motor fölberregett.

- Jól vagy? - kérdezte Shirley, már a Massachusetts Avenue felé haladva.

- Már sokkal jobban. -Jason Shirley arcélét nézte, ahogy a város fel-felvillanó fényei megvilágították.

- Csak kimerített ez a sok haláleset. Mintha tehetnék bármelyikről is.

- Túl sokat vársz. önmagadtól! Nem vállalhatsz felelősséget mindenkiért. Hayes egyébként sem volt a beteged

- Tudom.

Egy ideig csendben hajtottak tovább. Aztán megint Shirley szólalt meg: - Hayesszel valóban

tragédia történt. Majdhogynem zseni volt, és legföljebb negyvenöt eves.

- Egykorúak voltunk - mondta Jason. - Csoporttársam volt az orvosin.

- Nem is tudtam - lepődött meg Shirley. - Sokkal öregebbnek látszott.

Főleg az utóbbi időben - jegyezte meg Jason.

Elhaladtak a Symphony Hall mellett. Épp most érhetett véget valamilyen előadás, mert néhány fekete nyakkendős férfi lépegetett lefelé a kapuhoz vezető lépcsőkön.

- Mit mond a hatósági orvos? - érdeklődik Shirley.

- Valószínűleg rák. De csak reggel fogják boncolni.

- Boncolni? Ki adott rá felhatalmazást?

- Nincs rá szükség, ha a hatósági orvosban vetődik valami kérdés a halálesettel kapcsolatban.

- Miféle kérdés? Hiszen azt mondtad, szívroham végzett vele.

- Nem mondtam, hogy szívroham. Azt mondtam, valami afféle. Mindenesetre úgy tűnik, hivatalból fel szokták boncolni a váratlanul elhunytakat. Egy nyomozó szabályosan kihallgatott.

- Szerintem csak az adófizetők pénzét pocsékolják - szögezte le Shirley, miközben befordultak balra, a Beacon Streetre.

- Hová megyünk? - riadt föl Jason.

- Hozzám. Még ott lesznek a vendégeim. Meglátod, jót fog tenni neked.

- Szó sem lehet róla - tiltakozott Jason. - Nem vagyok társasági formában.

- Bizonyos vagy benne? Nem akarom, hogy emészd magad!

- Kérlek - mondta Jason -, nincs erőm, hogy vitatkozzam. Csak aludni vágyom. Különben is nézz rám, tiszta roncs vagyok!

- Oké, ha úgy érzed -adta be a derekát Shirley. A következő sarkon balra fordult, majd a Commonwealth Avenue-n megint balra, és vissza a Beacon Hill felé. Rövid hallgatás után megszólalt:

- Attól tartok, Hayes halála nagy csapás a klinikára. Számítottunk rá, hogy előáll valami izgalmas felfedezéssel. Különösen nekem kínos a kiesése, mert én vagyok a felelős azért, hogy az igazgatótanács alkalmazta.

- Akkor te is fogadd meg a saját tanácsodat! - válaszolta Jason. - Nem tarthatod magad felelősnek az egészségi állapotáért.

- Tudom. De próbáld ezt elmondani az igazgatótanács előtt!

- Ha így áll a dolog, akkor el kell mondanom neked valamit. Még egyéb rossz hírek is vannak. Hayes szemmel láthatóan meg volt győződve, hogy sikerült valódi tudományos felfedezésre jutnia. Valami szenzációs felfedezésre. Erről tudsz valamit?

- Semmit az égvilágon - felelte Shirley ijedten. - Elmondta neked, hogy mi az?

- Sajnos, nem - sóhajtotta Jason. Azt sem tudtam, higgyek-e neki vagy sem. Elég furcsán viselkedett, hogy finoman fejezzem ki magam. Azt állította, valaki a halálát akarja.

- Gondolod, hogy ideg-összeroppanása volt?

- Megfordult a fejemben.

- Szegény fickó! Ha tényleg fölfedezett valamit, akkor kétszeres veszteség érte a JEK-et.

- De ha igazán komoly dolognak jutott a nyomára, nem tudok rájönni, mi lehet az.

- Látszik, hogy nem ismerted Hayes doktor mondta Shirley. – Rettentő zárkózott ember volt, mind a magánéletben, mind a munkájában. Az összes tudományának a felét a fejében tartotta.

Megkerülték a Boston Gardent, aztán végig evickéltek azon a körforgalmi úton, ahonnan le lehetett jutni Beacon Hillbe; ez a negyed Boston központjában, van, jellegzetes, téglával kirakott homlokzatú házai között egyirányú utcák futnak amelyek igazi lidércnyomássá teszik ott az autozást.

A Charles Streetet keresztezve Shirley végig hajtott a Mt. Vernon Streeten, majd bekanyarodott a macskaköves Louisburg Square-re.

Amikor Jason úgy döntött, hogy szakít a kertvár élettel, és megpróbálkozik a belvárossal, szerencséjére talált itt egy hálószobás kást. A jókora lakóházban a tulajdonosnak is volt lakása, de ritkán tartózkodott itt. Jasonnek tökéletesen megfelelt a hely, mert a lakáshoz a városban főnyereménynek számító parkolóhely is járt.

Kiszállt a kocsiból, és lehajolt a nyitott ablakhoz. - Köszönöm, hogy értem jöttél. Most nagyon rám fért. - Benyújtotta a karját, és megsimította Shirley vállát.

Shirley hirtelen kidugta a kezét, és a nyakkendőjét megragadva lehúzta magához Jason fejét. Hevesen megcsókolta, majd beindította a motort, és elhajtott.

Jason csak állt a járdaszegélyen, a gázlámpa fénytócsájában, és nézte, ahogyan a nő eltűnik a Pinckney Streeten. Aztán a kapu felé fordult, és keresgélni kezdte a kulcsát. Örült, hogy a nő betoppant az életébe, és most először kezdte fontolgatni egy igazi viszony lehetőségét.

Nagyon borzalmas éjszakája volt. Valahányszor lehunyta a szemét, Hayes merev tekintetét látta közvetlenül a katasztrófa előtt, és újra átélte a szörnyű tehetetlenséget, amivel végig kellett néznie, hogyan pumpálódik ki a férfi száján az éltető vér.

A kép még akkor sem hagyta nyugton, amikor már útban a munkahelyére - eszébe jutott valami amit sem Currannek, sem Shirleynek nem említett. Hayes azt mondta, hogy a felfedezése ne tok többé, hogy már használják is. Akármit jelentett ez, Jason elhatározta, mihelyt beér a kórházba, fölhívja a felügyelőt; de alighogy megérkezett, máris mennie kellett a koronária-őrzőbe.

Brian Lennox állapota súlyosbodott. Nem kellett sokáig vizsgálgatnia, Jason már tudta, hogy nem sokat tehet érte. Az előző napon kért konzílium eredménye sem volt valami szívderítő, Harry Sarnoff még erre a reggelre betervezett egy sürgős koronária-vizsgálatot. Már csak azon sebészeti beavatkozás nyújthatott némi halvány reménysugarat.

Brian fülkéje előtt a nővér várt rá. - Ha bekövetkezik a szívmegállás, akarja gépre tenni? Már a veséi is kezdik felmondani a szolgálatot. Jason ki nem állhatta az ilyen döntéseket, de határozottan közölte, hogy legalább addig életben akarja tartani a beteget, amíg megkapja a koronánia-vizsgálat eredményét.

A további vizitjei ugyanilyen lehangolóak voltak. Rendkívül rossz állapotban voltak azok a cukorbetegei, akiknek egyszerre több szervét is megtámadta a kór. Ketten veseelégtelenségben szenvedtek, és a harmadikra is ez a sors várt. Esetükben az volt a legelszomorítóbb, hogy egyikőjük sem emiatt feküdt be a klinikára. A veseelégtelenség aközben alakult ki amíg Jason egyéb bajaikkal kezelte őket.

A két leukémiás betege sem úgy reagált a kezelésre, ahogyan várta. Komoly szívtüneteket kezdtek produkálni; holott légzési nehézséggel vették fel őket. A két AIDS-es állapota kifejezetten válságosra fordult, és csupán az a két fiatal lány érezte jól magát, akit hepatitisszel kezelt. Az utolsó betege egy harmincöt éves férfi volt, a szívbillentyűit kellett kivizsgálni. Gyerekkorában reumás láza volt. Szerencsére az ő állapota sem változott.

A szobájába érve le kellett ráznia magáról Claudiát. Hayes halálhíre alaposan megbolygatta a klinkát, és Claudia már nem tudott hova lenni a kíváncsiságtól. Jason közölte, hogy nem

hajlandó beszélni az ügyről. De a nő nem nyugodott bele, így aztán Jason kizavarta a szobából. Később bocsánatot kért, és előadta neki az események

rövidített változatát.

Fél tizenegykor lehangoló hírekkel jelentkezett telefonon Henry Sarnoff. Brian Lennox koszorúerei sokat rosszabbodtak, de elzáródás nincs. Más szavakkal: gyorsan és egyenletesen elhatalmasodik rajtuk az érelmeszesedés, ami jelenti, hogy sebészeti beavatkozásról szó sem het. Sarnoff azt mondta, még soha életében nem látott ilyen gyors meszesedési folyamatot, és engedélyt kért Jasontól, hogy az adatokat följegyezhesse. Felőle nyugodtan, mondta Jason. Sarnoff telefonja után néhány percre bezárkózott a szobájába.

Amikor úgy érezte, érzelmileg fölkészült; tárcsázta az őrzőt, és kérte a Brian Lennoxhoz rendelt nővért. Amikor a nővér odajött a telefonhoz, ismertette vele a koszorúér-vizsgálat eredményeit. Aztán közölte, hogy nem teszik gépre Brian Lennoxot; ebben a reménytelen helyzetben meg kell rövidíteni a beteg szenvedéseit. A nő égyetértett. Jason ezután letette a kagylót, de sokáig bámult a telefonra. Ezek voltak azok a pillanatok, amikor eltöprengett, hogy tulajdonképpen miért is ment orvosnak.

Amikor eljött az ebédidő, úgy döntött, személyésen néz utána Hayes boncolási eredményének. Nappali fényben a hullaház nem volt olyan kísérteties hely csak öreg, lerobbant. Még az egyiptomi építészeti elemek is inkább komikusak voltak, mintsem tiszteletet ébresztők. Jason mégis elkerülte a holttesttárolót, és egyenesen fölment Margaret Danforth könyvtár melletti, szűk kis irodájába. A nő az íróasztala fölé hajolva evett éppen; történetesen dupla hamburgert. Intett Howardnak, hogy lépjen be, és mosolyogva mondta: - Üdvözlöm.

- Ne haragudjon, amiért zavarom - mentegetőzött Jason, miközben leint. Újra elámult, hogy ez a Margaret a foglalkozásához képest milyen kicsi és nőies.

- Nem zavar - felelte a nő. - Ma reggel elvégeztem Hayes doktor bomolását. - Hátrahajolt ültében, és a szék halkan megnyikkant alatta. - Kicsit meglepődtem. Nem rák volt.

- Hát mi volt?

- Aneurizma. Aorta-aneurizma, amely megrepedt, és a vér betört a légutakba. Nem volt az illetőnek szifilisze?

- Amennyire én tudom, nem - rázta a fejét Jason. - Mindenesetre kétlem.

- Hát, elég különös dolog volt - jegyezte meg Margaret. - Nem bánja, ha közben eszem? Percek múlva újabb boncolás vár rám.

- Csöppet sem bánom - felelte Jason, bár el nem tudta képzelni, hogyan lehet itt enni. Az ő gyomra bizony kavargott egy kicsit.

Margaret megrágta, majd lenyelte a falatot.

Az aorta teljesen megpuhult, szétmállott. Ami illeti, a légcső is. Ilyet még nem is láttam, csak egyszer, amikor egy száztizennégy éves aggastyánt boncoltam. El. tudja ezt képzelni? Írt róla Globe is. Negyvennégy éves volt, amikor kitört az első világháború. Meglepő.

- Mikor kapja meg a mikroszkópos eredményt?

Margaret zavart mozdulatot tett. - Két hét múlva - felelte. - Nekünk nincs pénzünk megfelő kisegítő személyzetre. A metszetek elkészíteni időbe telik.

- Ha adna nekem néhány mintát, a mi kórbonctanunk elvégezné a vizsgálatot.

- Nekünk kell megcsinálnunk. Meg kell értenie.

- Nem úgy értettem, hogy maguk ne csinálják meg - magyarázta Jason. - Csak arra gondolta mi is megcsinálnánk. Időt nyernénk vele.

- Tulajdonképpen miért is ne? - Margaret felállt, nagyot harapott a hamburgeréből, és intett Jasonnek, hogy kövesse. A lépcsőházon át fölfele mentek egy emeletet a boncterembe.

A hosszú, téglalap alakú szobában négy, rozsdaálló acélból készült asztal sorakozott a szoba hossztengelyére merőlegesen. Mindent átitatott formaldehid és más, kimondhatatlan nevű folyadékok szaga. Két asztal foglalt volt, a másik kettőt éppen tisztították. Margaret aki teljesen otthonosan mozgott ebben a környezetben, az utolsó falatot rágva vezette Jasont a mosogatóhoz. Alaposan átvizsgálta a mintákat tartalmazó seregnyi műanyagdugós palackot, majd néhányat elkülönített közülük. Ezeket egyenként a kezébe vette, kihalászta belőlük a mintákat, letette őket egy vágódeszkára, és levágott belőlük egy-egy darabkát egy késsel, ami gyanúsan hasonlított holmi közönséges konyhakésre. Új üvegcséket keresett, felcímkézte őket, formalint öntött beléjük, és a folyadékba pottyantotta a megfelelő mintákat. Amikor ezzel megvolt, barna papírzacskóba rakta az üvegcséket, és átnyújtotta őket Jasonnek. Az egész művelet figyelemre méltó határozottságról tanúskodott.

Jason, visszaérve a klinikára, egyenesen a kórbonctanra ment, ahol is mikroszkópja mellett találta dr. Jackson Madsent. Madsen doktor magas, ösztövér férfi volt, hatvanéves létére még ma is lefutotta a maratoni távot. Nyomban azzal kezdte, hogy részvétét fejezte ki Jasonnek azért, amit Hayesszel átélt.

- Nem sok dolog marad nálunk, titokban - jegyezte meg fanyarul Jason.

- Hát persze - válaszolta Jackson. - A klinika társadalmi élete olyan, mint egy kisvárosé. A Pletykáktól virágzik. A barna zacskóra pillantva megkérdezte: - Hoztál nekem valamit?

- Ugy is lehet mondani. - Jason fölvilágosította, miféle minták ezek, majd megkérdezte, nem készítené-e el Jackson a metszeteket a klinika laboratóriumában, mivel ez a művelet a városiban két hétbe is beletelik.

- Boldogan - vette át a csomagot Jackson. - Érdekel egyébként, hogy milyen eredményre jutottunk a Harring-esettel?

Jason nyelt egyet. - Hát hogyne!

- Szívrepedés. Évek óta először találkoztam vele. A bal kamra szétnyílt. Olyan volt, mintha a szív egész felületét érte volna az infarktus, sőt, amikor elvágtam a szívet, az volt az érzésem, az összes koszorúér is meg volt támadva. Évek óta nem láttam olyan súlyos koronáriás szívbetegséget, mint amilyen ennek az embernek volt.

Ennyit a mi csodálatos megelőző kivizsgálásainkról, gondolta Jason. Úgy érezte, védekeznie, kell, ezért elmondta Jacksonnek, hogy utólag megnézte Harring dossziéját, és még akkor se látta jelét, hogy az alig egy hónapos EKG bármivel is fenyegette volna.

- Talán ellenőriztetned kellene a gépeiteket - mondta Jackson. - Én mondom neked, ennek a pasasnak pocsék állapodban volt a szíve. Ha érdekel, holnapra készen lesznek a mikroszkópos metszetek.

Útban visszafelé a kórbonctanról, Jason eltöprengett Jackson megjegyzésén. Eddig föl sem ötlött benne, hogy az EKG-berendezés elromolhatott. De mire a szobájába ért, el is hessegette gondolatot. Számtalan jel mutatta volna már, ha a gép nem működne megfelelően. Egyébként is nyugalmi és a terheléses próbák elvégzésére 2 különböző gépet használtak. De miközben ezeken töprengett, valami más is eszébe jutott: amikor belépett a klinikára, nyilván Hayes is mindenre kiterjedő, alapos kivizsgáláson esett át. Mint ő és mint mindenki.

Átvette Claudiától a telefonüzeneteket, majd megkérte az asszonyt, nézzen utána, volt-e dr. Alvin Hayesnek beteglapja, és ha volt, hozza el neki. Aztán, Sally elől elillanva, fölment a röntgen-osztályra. Az egyik ottani titkárnő segítségével megkereste Alvin Hayes dossziéját. Ahogy várta, benne volt a szokásos mellkas-átvilágítás, amelyet hat hónapja készítettek.

Futtában átnézte, majd a filmmel fölszerelkezve megkereste a négy röntgen-szakorvos egyikét. Sikerült a röntgenszobából kilépő Milton Perlman doktort elcsípnie, és miután elmesélte neki Hayes halálát, és beszámolt a boncolási eredményről, átadta neki a mellkasfilmet. Milton visszavitte a szobájába, letette a lencse alá, és fölkapcsolta a lámpát. Egy teljes percig vizsgálta a filmet, csak aztán fordult Jasonhöz.

- Itt nincs semmiféle aneurizma - mondta. - Az aorta normálisnak látszik, meszesedés nincs. - Lehetséges ez? - ámult el Jason.

- Igy kell lennie. - Milton ellenőrizte a filmen a nevet és a számot. - Gondolom, olyasmi bármi-kor előfordulhat, hogy elcseréljük a neveket, de ez esetben ezt kétlem. Ha az emberünk aneurizmában halt meg, akkor az az elmúlt hónapban fejlődött ki nála.

- Ilyesmiről én meg nem is hallottam.

- Mit mondhatok? – tárta szét a karját Milton.

Jason visszament a szobájába, hogy tovább rágódjon a problémán. Az aneurizma gyorsan kiöblösödhet, különösen, ha az áldozat érréndszeri betegségéhez magas vérnyomás is társul. De amikor megnézte Hayes leleteit, úgy ítélte meg, hogy mind a vérnyomás, mind a szívhangok rendben voltak. Amikor látta, hogy a leletekben semmi sem utal betegségre, tudomásul kellett vennnie, hogy érthetetlen az eset, és csak annyit tehet, hogy megvárja a rnikroszkópos metszeteket. Hayes talán összeszedett valami különleges fertőzést, az megtámadta az érrendszerét, beleértve az aortát is. Most először ötlött fel benne, vajon nem egy új és szörnyű betegség támadásának volt-e a tanúja.

Zakóját levetve fehér köpenybe bújt. Amint kiment a szobából, egyenesen belefutott Sallybe – Lemaradásban van - veszekedett vele Sally - Mi újság még? - kérdezte Jason, és már indult is az A-vizsgáló felé.

Kemény munkával és némi szerencsével sikerült utolérnie magát. A szerencse annyiból állt, hogy egyetlen új beteget sem kellett mindenre kiterjedően kivizsgálnia, sem a régiek nem jelentkeztek új tünetekkel. Sőt, olyan is akadt, aki lemondta a vizsgálatot, így aztán három órára még lélegzethez is jutott.

A délután folyamán egyetlen percre sem tudta kiverni a fejéből a Hayes-ügyet. Most, hogy akadt kis szabad ideje, fölment az ötödik emeletre. Itt volt Alvin Hayes laboratoriuma. Jason arra gondolt, talán Hayes asszisztensétől megtudhatja, van-e valóságos alapja a doktor által emlegetett szenzációs felfedezésnek.

A liftből kilépve úgy érezte, mintha másik világba került volna. Amikor kiderült, hogy Hayes hajlandó elszegődni a klinikára, az igazgatótanács berendezett neki egy ultramodern laboratóriumot, amely elfoglalta az ötödik emelet jó részét.

A lift közelében kényelmes bőrfoteleket helyeztek el, puha bársonyszőnyeget borítottak a padlóra, és egy hatalmas üvegezett könyvszekrény telis-tele volt a molekuláris biológiával foglalkozó szakfolyóiratokkal. A váróhelyiségen túl volt az öltöző, ahol a látogatóknak föl kellett venniük a hosszú, fehér köpenyt, a cipőjükre pedig a védőhuzatot. Jason lenyomta az öltöző kilincsét. Az ajtó kinyílt, és belépett.

Fölvette a köpenyt, a „csizmát", majd megpróbálkozott a belső ajtóval. Várakozásának megfelelően zárva volt. Az ajtó mellett csengőt pillantott meg; megnyomta és várt. Az ajtó fölött, a zárt láncú tévékamera közelében kigyulladt egy kis vörös lámpa. Az ajtó zümmögve kinyílt, és Jason belépett rajta.

A laboratórium két fő részből állt. Az első részben mindent fehér műanyag és csempe borított, a középső, tágas teremből az egyik oldalon néhány iroda nyílt. A termet vakító világossággal áraszt tották el a mennyezeti fénycsövek. Mindenütt bonyolult berendezések álltak, amelyeknek többségéről Jason azt sem tudta, hogy micsoda. A laboratóriumnak ezt az

első részét tömör acélajtó választotta el a másodiktól. Mellette ez a felirat egy táblán. „A HELYISÉGBEN ÁLLATOK ÉS BAKTÉRIUMINKUBÁTOROK VANNAK. BELÉPNI TILOS!” A nagyterem egyik széles laboratóriumi padján hirtelenszőke nő ült, akit Jason többször látott már a klinika büféjében. Határozott arcélű, kicsit hajlott orrú nő volt, a haját a homlokából kifésülve, hátul szoros kontyba csavarva viselte. Jasonnek feltűnt, hogy a szeme ki van vörösödve, mintha sírt volna.

- Bocsásson meg, Jason Howard doktor vagyok - mondta, és nyújtotta a kezét. A nő elfogadta. Hideg volt a keze.

- Helene Brennquist - mondta enyhe skandi akcentussal.

- Van egy szabad perce?

Helene nem válaszolt, de becsukta a jegyzetét, és arrébb tolt egy halom petricsészét.

- Szeretnék egyet-mást kérdezni magától-, folytatta Jason, miközben látta: a nőnek hátborzongató tehetsége van ahhoz, hogy tökéletesen szenvtelen maradjon.

- Ez, illetve ez volt Hayes doktor laboratóriuma? - mutatott körbe Jason.

A nő bólintott.

- És, gondolom, maga együtt dolgozott Hayes doktorral...

Újabb bólintás, kevésbé észrevehető, mint az első. Jasonnek az az érzése támadt, hogy máris fölébresztette a nőben a védekezési ösztönt.

- Feltételezem, hogy már értesült a Hayes doktorral kapcsolatos rossz hírekről...

A nő pislantott, és Jason látni vélte a szemében megcsillanó könnyet.

- Én ott voltam Hayes doktor mellett, amikor meghalt - magyarázta Jason, és közben figyelte Helene-t. Attól eltekintve, hogy könnyes volt a szeme, furcsa módon mintha nem lettek volna érzelmei. Jason eltűnődött, vajon nem éppen így gyászolja-e Hayest. - Közvetlenül azelőtt, hogy meghalt - folytatta -, azt mondta nekem, hogy nagy jelentőségű tudományos felfedezést tett...

Jason hagyta, hogy a kijelentése ott lebegjen a levegőben, és várta, hogy megkapja a választ, amire kíváncsi volt. Nem kapta meg. Helene továbbra is csak bámult rá.

- Nos, valóban tett ilyet? - hajlott előre Jason. - Nem tudtam, hogy befejezte a mondatot - védekezett Helene. - Merthogy nem kérdésként tette föl...

- Igaz - ismerte el Jason. - Csak azt reméltem, hogy maga mégis válaszolni fog rá. Nagyon bízom abban, hogy maga tudja, mire gondolt Hayes doktor.

- Sajnos, nem tudom. Már mások is jártak itt a kórházvezetéstől, és föltették nekem ugyanezt kérdést. Sajnos, fogalmam sincs, mire célozhatott Hayes doktor.

Jason úgy képzelte, Shirley járhatott előtte Helene-nél aznap reggel.

- Hayes doktoron kívül egyedül maga dolgozott ebben a laboratóriumban?

- Úgy van - válaszolta Helene. - Volt még titkárnőnk, de három hónappal ezelőtt Hayes doktor elbocsátotta. Szerinte túl sokat fecsegett.

- Mitől félt, mit fog kifecsegni?

- Bármit és mindent. Hayes doktor kifejezetten magának való ember volt. Főleg, ha a munkájáról volt szó.

- Kezdek magam is rájönni - hagyta rá Jason. Igazolódni látta első benyomását, miszerint Hayesen elhatalmasodott az üldözési mánia. Azért tovább ütötte a vasat: - Maga pontosan csinál itt, Brennquist kisasszony?

- Molekuláris biológus vagyok. Mint Hayes doktor, csak közel sincsenek olyan képességeim, mint neki. Rekombináns DNS-technikákat, kólibaktériumokat módosítok, és így olyan, különböző fehérjéket hozok létre, melyek iránt dr. Hayes érdeklődik.

Jason bólintott, mintha értené. Már hallotta a kifejezést, hogy „rekombináns DNS”, de csak halvány elképzelése volt arról, hogy ez valójában mit jelenthet. Amióta elvégezte az egyetemet, a tudomány rohamléptekkel haladt előre ezen a területen. De egyvalamire azért emlékezett, mégpedig arra a félelemre, hogy a rekombináns DNS-sel kapcsolatos kutatások olyan baktériumokat produkálhatnak, amelyek új és eddig ismeretlen betegségeket szabadíthatnak az emberiségre. Hayes hirtelen halálára gondolva megkérdezte:

- Nem találtak olyan új törzset, amely potenciálisan veszélyes lehet?

- Nem - válaszolta Helene habozás nélkül.

- Hogy lehet ebben ilyen biztos?

- Két ok miatt. Először is, mert nem Hayes doktor, hanem én végeztem minden rekombináns bakteriális munkát. Másodszor, mert olyan kólibaktérium-törzzsel dolgozunk., amely nem tud kiszabadulni a laboratóriumból.

- Ó! - mondta Jason, és bátorítóan bólogatott hozzá.

- Hayes doktort a növekedés és a fejlődés érdekelte. Ideje java részét azzal töltötte, hogy elkülönítette a növekedési faktorokat a serdülésért és a nemi fejlődésért felelős hipotalamusz - hipofízis tengelyből. A növekedési faktorok fehérjék. Ezt bizonyára tudja.

- Persze - hagyta rá Jason. Micsoda fura nő, gondolta. Eleinte úgy beszélt, mint akinek a fogát húzzák, de most, ahogy a tudomány területére jutottak, kifejezetten bőbeszédűvé vált.

- Hayes doktor adott nekem egy fehérjét, amit rekombináns DNS-technikával szaporítottam. Ez a dolgom itt.

A petricsészék felé fordult, fölemelt egyet, és levette a tetejét. Odanyújtotta Jasonnek. A csészében szürkésfehér csomók voltak: baktériumtelepek.

Helene visszatette a tálkát a helyére. - Hayes doktort elbűvölte az a mód, ahogy a gének működni kezdenek, majd leállnak. Állandóan a kétféle tevékenység, a gátlás és aktiválódás finom egyensúlyát tanulmányozta, továbbá azt, hogy milyen szerepet játszanak ebben a mechanizrnusban a gátló fehérjék, és hogy hol kapcsolódnak DNS-hez. A növekedési hormon génjét afféle prototípuskért használta.

- Akarja látni a 17-es kromoszóma legutolsó feltérképezését?

- Hogyne - válaszolta Jason erőltetett mosollyal.

A laboratóriumban megszólalt a csengő, és elnyomta az elektromcs berendezések halk zörggését. Helene előtt kivilágosodott a képernyő és megjelent rajta az előtérben várakozó négy ember és egy kutya képe. Jason rögtön felismert közülük kettőt. Shirley Montgomeryt és Michael Curran felügyelőt. A másik kettő idegen volt.

- Ó, istenem! - sóhajtotta Helene, és a csengő felé nyúlt.

Jason fölállt, amikor az újonnan érkeztek bevonultak a szobába. Shirley pillanatra meglepődött, hogy itt találja Jasont, de ettől még a legnagyobb nyugalommal mutatta be Helene-nek Curran felügyelőt. Miközben a felügyelő kérdezgetni kezdte Helenet, Shiriey karon fogta Jasont, és átkormányozta a szomszédos irodába. Amikor Jason körülnézett, szinte biztosra vette, hogy ez volt Haynes szobája: a falakat az emberi nemi szervek fokról foktra kinagyított fotói borították, a képek a pubertáskori anatómiai fejlődési szakaszokat ábrázolták. Mindegyik fotó gusztusos, rozsdamentes acélkeretben díszelgett a falon.

- Érdekes dekoráció - jegyezte meg Jason szárazon.

Shirley úgy tett, mintha meg sem látná a képeket. Rendszerint nyugodt arca aggodalmat és ingerültséget tükrözött.

- Ez az ügy kezd kicsúszni a kezünkből.

- Hogy érted ezt? - tudakolta Jason.

- Úgy látszik, a rendőrség névtelen bejelentést kapott az éjjel, miszerint dr. Alvin Hayesnek kábítószeres kapcsolatai voltak. Átkutatták a lakását, és nagy mennyiségű heroint, kokaint és készpénzt találtak. Most pedig felhatalmazást kaptak, hogy átkutassák.a laboratóriumát is.

- Úristen! - Jason csak ekkor döbbent rá, miért van itt a kutya.

- Es mintha ez nem volna elég, még azt is kiderítették, hogy együtt élt Carol Donnerrel.

-Ez a név ismerős nekem - mondta Jason.

- Hát az nem válószínű -jelentette ki Shirley-határozottan. - Carol Donner sztriptíztáncosnő a Kabaré Klubban.

- Na, most jól rám pirítottál - kuncogott Jason.

- Jason! - csattant föl Shirley. - Ezen nincs semmi nevetnivaló.

- Nem nevetek - tiltakozott a férfi. - Csak meglepődtem.

- Ha te, saját bevallásod szerint, meglepődsz, mit fog szólni az igazgatótanács? És ha elgondolom, hogy én kardoskodtam Hayes alkalmazás mellett,.. Már az is elég kínos, hogy meghal. Egykettőre vége lesz a hírnevünknek.

- Mit fogsz csinálni? – kérdezte Jason.

- Halvány fogalmam sincs – vallotta be Shirly - Most azt súgják az ösztöneim, hogy annál jobb minél kevesebbet mozdulunk.

- Mi a véleményed Hayes állítólagos felfedezéséről?

- Az, hogy a pasas szabadjára engedte a fantáziáját - válaszolta Shirley. - Az isten szerelmére elég, ha arra gondolok, hogy kábítószeres ügyei voltak, meg itt ez a sztriptíztáncosnő...!

Felbőszülve indult vissza a laboratórium központja felé, ahol Curran felügyelő azóta is elmerült beszélgetést folytatott Helene-nel. A másik két ember és a kutya módszeresen kutatták át laboratóriumot. Jason figyelte őket néhány percig, majd elnézést kért, mondván, hamarosan lejár a munkaideje, és még meg kell néznie a berendelt betegeket csakúgy, mint a bent fekvőket.

Egyre erősödött benne az a meggyőződés, hogy Hayes sokkal inkább az idegösszeomlás, mint tudományos felfedezés határán volt, de azért hazafelé megállt a könyvtárnál, és kikölcsönzött egy karcsú kis könyvet, amelynek ez volt a címe: Rekombináns DNS: Bevezetés nem szakemberek számára.

A csúcsforgalom a szokásos könyörtelen Boston ralivá fokozódott, és amikor Jason utolsó, halálmegvető fékezéssel beállt a lakása előtti parkolóba, megint megkönnyebbült, hogy megúszta ép bőrrel. Fölment a lakásba, és aktatáskáját letette az íróasztalára a dolgozószobájában, amely a kis térre nézett. A lombjavesztett szilfák ágas-bogas koronája élesen rajzolódott ki a sötét égbolton. Már elmúlt a nyári időszámítás, és noha csak há-romnegyed hétre járt, odakint besötétedett.

Jason belebújt a melegítőjébe, végigfutott a Mt. Vernon Streeten, a Storrow Drive-on eresztül, majd az Arthur Fiedler Bridge-en, és végigfutott a Charles mellett. Fölszaladt a Boston University Bridge-re, és csak azon túl fordult vissza. Most kevés kocogó volt, nem úgy, mint nyáron. Viszszafelé megállt a De Luca Marketnél, és bevásárolt abból a halból, amiből itt mindig frisset árultak, salátához való mindenféle alapanyagot, végül egy behűtött palack California Chardonnayt. Szeretett főzni, és zuhanyozás után hozzá is fogott, hogy kis fokhagymával meg nyers olívaolajjal elkészítse a halat. Összeállította a salátát, aztán kivette a bort a mélyhűtőből, ahová előzőleg betette, hogy kapjon egy kis jegelt zamatot. Töltött magának egy pohárral. Amikor mindennel elkészült, ételt-italt tálcára rakott, és bevonult a dolgozószobába. Így nekikészülődve kinyitotta, a rekombináns DNS-ről szóló könyvet, és berendezkedett az éjszakára.

A könyv első része olyan volt, mint az ismétlés, Jason nagyon jól tudta, hogy a DNS néven közismertté vált dezoxiribonukleinsav kétszálú, csavart fonálhoz hasonló molekula. Bázisoknak nevezett ismétlődő alapegységekből áll, melyeknek az a sajátosságuk, hogy igen fajlagos módon kapcsolódnak egymáshoz. A DNS meghatározott részeit nevezik géneknek, és minden gén egy-egy speciális fehérje termelésében játszik szerepet.

Jason nekibátorodva kortyintott a borából. A könyv jó stílusban íródott, világosan fogalmazta meg a dolgokat. Szerette benne azokat a kis mazsolákat, mint például, hogy minden emberi sejtnek négymilliárd alappárja van. A könyv második fejezete a baktériumokkal foglalkozott, továbbá a baktériumok könnyű és gyors szaporodásával. Kiderült, hogy néhány nap alatt egyetlen alapsejtből azonos sejtek trilliói jöhetnek létre. Ez fontos volt, mert a génsebészetben baktériumok szolgáltak befogadóként a DNS apró szilánkjai számára. Ez az „idegen" DNS-szakasz beépült a baktérium DNS-ébe, majd később, a sejt osztódásakor létrehozta az eredeti szakaszokat. Az újonnan beépült DNS-t, tartalmazó baktériumot nevezték rekombináns DNS-nek. Eddig minden világos.

Jason evett a halból és a salátából, majd leöblítette borral. A következő fejezet valamivel bonyolultabb volt. Arról szólt, hogy a DNS-molekulában lévő gének hogyan termelik ki a nekik megfelelő fehérjéket. Az első lépésben az üzenet-vivő RNS-nek nevezett molekula jön létre, a DNS-szelvény átírásával. A hírvivő RNS ezután a lefordításnak nevezett folyamat során irányítja a fehérje felépülését. Jason megint ivott egy kortyot. A fejezet utolsó része, amely elmagyarázta a géneket „ki-be kapcsoló" bonyolult mechanizmusokat, különösen érdekes volt.

Jason fölállt az íróasztalától, és a nappalin át kiment a konyhába. Kinyitotta, a mélyhűtőt, töltött magának még egy pohár bort. Aztán visszament a dolgozószobába, és az ablakból nézte a tér túloldalán álló Szent Margit-zárda fényeit. Mindig jót derült azon, hogy Boston legfelkapottabb lakónegyedében zárda is van. Mondjatok le a világról, legyetek apácák, vonuljatok vissza Louisburgba! Jason elmosolyodott, aztán hátranézett a rekombináns DNS-rő szóló könyvre. Visszaült, és még egyszer átolvasta azt a részt, amely a génműködés beindulásának időzítéséről szólt. Bonyolult volt és elbűvölő. Fölfedeztek olyan fehérjéket, amelyek gátolják a génműködést. Ezek a fehérjék vagy hozzákapcsolódnak a DNS-hez, vagy arra kényszerítik a DNS-t, hogy fölcsavarodva elfedje a szóban forgó géneket.

Jason becsukta a könyvet. Elege volt belőle ma estére. Különben is, a génműködés szabályozásáról szóló rész volt az, amit öntudatlanul is keresett. Most, hogy elolvasta, eszébe jutottak Hayes szavai arról, hogy őt elsősorban az érdekli, hogy „mitől indulnak, be és állnak le a gének". Helene is ezt mondta, csak más szavakkal.

Borospoharával a kezében átment a nappaliba. Szórakozottan simogatta a kandalló fölötti metszett üveg falikart, és gondolatban sorra vette a lehetőségeket. Mire gondolhatott Hayes, amikor azt mondta, hogy rendkívül fontos tudományos felfejezést tett? Pillanatnyilag el akart tekinteni attól, hogy Hayes nagyzási hóbortban szenvedett. Végtére is világhírű kutatóorvos volt, és bámulatosan sokat dolgozott. Tehát nem elképzelhetetlen, hogy igazat beszélt. Ha valóban fölfedezett valamit, annak mindenképpen köze volt a gének ki-be kapcsolódásához, valamint a növekedéshez és a fejlődéshez. Gondolatait egy pillanatra elfelhőzte a nemi szervek fotóinak emléke.

Töprengéséből a telefon riasztotta föl. A koronária-őrző főnővére volt.

- Brian Lennox éppen az imént halt meg - mondta. - Egy hirtelen fellépő roham teljes asziszto léhez vezetett.

- Indulok - mondta Jason. Visszatette a kagylót, és miközben elgondolkodott a nővér tudományos szakzsargonján, -rájött, hogy ez nem más, mint védekezés az érzelmek ellen. A halál árnyéka megint összesűrűsödött a feje fölött, mint valami kártékony felhő.

A rádióébresztő, amelyet jó hangosra állított, nehogy elaludjon, szinte kipenderítette Jasont az ágyból. Az éjszaka nagy részét Brian Lennöx feleségének vigasztalásával töltötte. Behozta az újságot a lépcsőfeljáróról, majd megborotválkozott és lezuhanyozott. Mielőtt öltözködni kezdett volna, föltette a kávét, és mire készen lett, az egész lakást betöltötte a frissen főtt kávé illata. Csészével a kezében bevonult a dolgozószobába, és kivette a Boston Globe-ot átlátszó nejlonbontójából.

Már éppen hátra akart lapozni a sportrovathoz, amikor megakadt a szeme egy címen az újság első oldalán: A doktor, a drogok és a táncosnő. A cikk Alvin Hayes doktorról nem festett valami hízelgő képet. Alaposan felfújta Hayes megrázó halálát, és tisztességtelenül összekapcsolta azt a lakásban talált kábítószerekkel, sőt még a táncosnővel való ismeretségét is párhuzamba állította a néhány hónappal korábbi esettel. Akkor a Tufts Orvosképző egyik professzorát egy prostituált meggyilkolása miatt ítélték el. A cikkhez két fotót mellékeltek: a Time Hayesről készült címlap képét, és egy másikat, amelyen egy nő éppen belép a Kabaré Klubba. „Carol Donner megérkezik munkahelyére”, közölte a képaláírás. Jason szívesen megnézte volna, milyen nő ez a Carol Donner, de nem tudta, mert az védekezően az arca elé emelte a kezét. Topless Diáklányok - hirdette a háttérben a reklámfelirat. Na persze, mosolyodott el magában Jason.

Amikor elolvasta a cikket, megsajnálta Shirleyt. A rendőrségi jelentés szerint nagy mennyiségű kábítószert, heroint és kokaint találtak abban a South End-i lakásban, ahol Hayes együtt élt Carol Donnerrel.

Amikor beért a kórházba, látnia kellet, hogy fekvőbetegeinek állapota nagyjából és egészében súlyosbodott. Az előző napon szívkatéterezé átesett Matthew Cowen furcsa tüneteket mutatott, melyek ijesztően emlékeztettek a néhai Ced Harring panaszaira: ízületi gyulladás, székrekedés, kiszáradt bőr. Normális körülmények között egyik sem aggasztotta volna különösebben Jasont, de az elmúlt események tükrében kényelmetlen érzést keltettek benne. Újra felidézték előtte az új, az ismeretlen, a legyőzhetetlen fertőző kór fantomját. Az volt az érzése, hogy Matthew állapota hamarosan válságosra fordul.

Miután kérte a beteg bőrgyógyászati vizsgálatát, rosszkedvűen lement a szobájába, ahol Claudia azzal a hírrel fogadta, hogy a P betűig kikereste a rendszeres felülvizsgálatra járókat, föl is hívta őket, és megtudta, hogy mindössze kettőjüknek vannak új keletű panaszaik.

Jason kézbe vette a két kartont, és belelapozott a leletekbe. Az egyik Holly Jenningsé, a másik Paul Klingleré volt. Mindketten egy hónapon belül csináltatták az utolsó vizsgálatokat.

- Hívja vissza őket! - mondta Jason. - Kérje meg, hogy minél hamarabb jöjjenek be, de ne ijessze meg őket!

- Nehéz lesz úgy csinálnom, hogy ne keltsek bennük nyugtalanságot. Mit mondjak?

- Mondja azt, hogy meg kell ismételnünk az egyik vizsgálatot. Engedje szabadjára a képzeletét…

Később a nap folyamán elhatározta, megpróbál kicsalni még valami információt Hayesről a laborasszisztensétől, de Helene már a találkozásuk pillanatában tudtára adta, hogy nem óhajt kötélnek állni.

- Talált valamit a rendőrség? - kérdezte Jason, de már sejtette, hogy tagadó választ fog kapni. Miután ugyanis a rendőrség elment, Shirley rögtön felhívta, mondván: - Hálás vagyok Istennek az apró szívességeiért.

Helene csak a fejét rázta.

- Tudom, hogy sok a dolga - unszolta Jason, -de nem tudna pár percet rám szánni? Szeretnék még kérdezni egyet-mást.

A nő kkor abbahagyta a munkáját, és feléje fordult.

- Köszönöm - mosolyodott el Jason. Helene

Az arca nem változott; nem volt kelletlen, csak közönyös.

- Nem szeretnék hosszasan lovagolni a témán - kezdte Jason -, de nem megy ki a fejemből az, amit Hayes doktor a tudományos felfedezéséről mondott. Biztos, hogy maga nem tudja, mire célzott? Tragikus dolog lenne, ha egy szenzációs orvosi felfedezés veszendőbe menne.

- Elmondtam magának, amit tudok - válaszolta Helene. - Megmutathatnám az utolsó elemzést, amit a 17-es kromoszómáról készített. Segítene ez valamit? .

- Próbáljuk meg!

Helene átvezette Jasont Hayes szobájába. Ügyet sem vetett a falakat borító fotókra, nem úgy, mint Jason, aki újra eltűnődött rajta, miféle ember lehetett, aki ilyen környezetben dolgozott. Helene nagy papírlapot tett elébe, amely tele volt apróbetűs, nyomtatott szöveggel: a 17-es kromoszóma egy részét alkotó DNS-molekula bázispárjainak sorrendjével. Elképesztő mennyiségű bázispár volt a papíron: száz- és százezernyi.

- Hayes doktor ezt a területet kutatta - bökött Helene egy terjedelmes részre, amelyen piros betűk jelezték a párokat. - Ezek itt a növekedési hormonhoz kapcsolódó gének. Nagyon bonyolult dolog ez.

- Ebben igaza van - ismerte el Jason. Már tudta, hogy sokkal többet kell olvasnia, ha valamit meg akar érteni belőle.

- Van annak valószínűsége, hogy ez a térképezés fontos tudományos felfedezéshez vezethette őt?

Helene elgondolkodott, majd megrázta a fejét.

- A technikát már ismerik egy ideje.

- Mi a helyzet a rákkal? - dobta be Jason az új ötletet. - Lehet, hogy a doktor a rákkal kapcsolatban fedezett föl valamit?

-Mi itt egyáltalán nem foglalkozunk a rákkal - közölte Helene.

- De ha őt a sejtosztódás érdekelte, meg a fejlődés, akkor lehetséges, hogy megtudott valamit a rákról. Különösen, mert annyira foglalkoztatta a gének ki-be kapcsolódása.

- Lehetséges - mondta Helene egykedvűen. Jason biztos volt abban, hogy a nő nem olyan segítőkész, mint amilyen lehetne. Hayes asszisztenseként közelebbről is tudnia kell, mivel foglalkozott Hayes. De nem volt rá mód, hogy kiszedje belőle a választ.

- Mi van a laboratóriumi följegyzéseivel? Helene visszament a saját helyére. Kihúzta az asztal második fiókját, és kivett belőle egy naplót. - Ezenkívül nincs semmink - mondta, és a könyvet átnyújtotta Jasonnek.

A könyv háromnegyed részt tele volt. Jason rögtön látta, hogy csak afféle határidőnapló, nincsenek benne például a kísérleti jegyzőkönyvek, amelyek nélkül az adatok értelmetlenek.

- Nincsenek más laboratóriumi könyvek?

- Voltak vallotta be Helene, de azokat Hayes doktor magánál tartotta, különösen az utolsó három hónapról szólókat. De leginkább a fejében tartott mindent. Fantasztikus emlékezőtehetsége volt, különösen, ami a számokat illeti... - Röpke pillanatig gyanúsan

megcsillant a szeme, és Jason már-már azt hitte, most majd megnyílik előtte, de a pillanat nem tartott sokáig.

A nő elhallgatott. Elvette a naplót Jasontől, és visszatette a fiókba.

- Hadd kérdezzek még valamit! - mondta Jason a megfelelő szavakat keresgélve. - Maga szerint normálisan viselkedett Hayes doktor az utóbbi időben? Amikor én találkoztam vele, idegesnek és agyonhajszoltnak látszott. - Jason szándékosan enyhébb szavakkal írta le Hayes állapotát.

- Én normálisnak láttam - jelentette ki Helene határozottan.

Ó, istenem!, gondolta Jason. Biztos volt abban, hogy Helene nem őszinte hozzá. Sajnos, ez ellen nem tehetett semmit. Elnézést kérve elköszönt, és kiment Hayes laboratóriumából. Beszállt a liftbe, és hogy ne találkozzon Sallyvel, a főépületen át egyenesen fölment a kórbonctanra.

Jackson Madsent a kémiai laboratóriumban találta meg, ahol gondok voltak az egyik automatával. Ott volt két igazgatósági tisztviselő is, és Jackson boldogan ment vissza Jasonnel az irodájába, hogy megmutassa neki a Harring szívéből vett metszeteket.

- Ezt nézd meg! - mondta, amikor az egyiket behelyezte a mikroszkóp alá. A szemlencse fölé hajolva hüvelyk- és mutatóujjával ügyesen csúsztatta ide-oda a metszetet, majd hátralépett, és odaengedté Jasont.

- Látod azt a véredényt? - kérdezte, és Jason bólintott. - Figyeld a belsejét, sok minden van benne, csak elzáródás nem! Életemben nem láttam még ennyire súlyos érelmeszesedést. Ott, az a rózsaszín anyag olyan, mintha keményítő volna. Meglepő, különösen, hogy azt mondod, az EKG-ja jó volt. De hadd mutassak neked még valamit! - Jackson kicserélte a metszetet. - Ezt nézd meg!

Jason belekukucskált a mikroszkópba. - Mit kell látnom?

- Nézd, milyen duzzadtak a sejtmagok! - felelte Jackson. - Ez a rózsaszín anyag csak keményítő lehet.

- Mit jelent ez?

- Olyan, mintha a fickó szívét szabályosan ostrom alá vették volna. Nézd a gyulladásos sejteket!

Jason, aki nem szokott mikroszkópos metszeteket nézegetni, először észre sem vette őket, de aztán hirtelen élesen kirajzolódtak előtte. - Mire következtettél ebből? - kérdezte.

- Biztosat nem tudok mondani. Mit mondtál, mennyi idős volt a pasas?

- Ötvenhat. - Jason fölegyenesedett. - Véleményed szerint elképzelhető, hogy új fertőző kórral állunk szemben?

Jackson töprengő képet vágott, majd megrázta fejét.

- Nem hiszem, hogy ahhoz elég volna ennyi gyulladás. Ez inkább anyagcserezavarra utal, de ennél többet nem mondhatok. Ó, és még valami! - tette hozzá, máris újabb metszetet csúsztatva a mikroszkópba. Addig is beszélt, amíg beállította a műszert:

- Ez itt az agyban lévő vörös mag egy része. Mondd meg, mit látsz! – Hátralépett, hogy utat engedjen kollégájának. Jason belenézett a mikroszkópba. Egy idegsejtet látott. Az idegsejten belül tisztán látta a sejtmagot és a sötét árnyalatú, szemcsés területet. Leírta a látványt Jacksonnak.

- Ezt lipofuscinnak nevezzük – mondta Jackson, és kivette a metszetet.

Jason fölegyenesedett.

- És mit jelent ez az egész?

- Azt én is szeretném tudni - hangzott a válasz. - Az egész úgy, ahogy van, nem specifikus, de mindenképpen arra utal, hogy a te Mr. Harcinged nagyon beteg ürge volt. Ezek a metszetek a nagypapáméi is lehetnének.

- Másodszor hallok ilyesmit - tűnődött félhangosan Jason. - Semmi közelebbit nem tudsz mondani?

- Sajnálom - tárta szét a karját Jackson.

- Szerettem volna, ha többet segíthetek. Csinálok még néhány vizsgálatot, hogy biztos legyek benne,

ezek a lerakódások á szívben és másutt valóban keményítőfélék-e. Majd szólok.

- Kösz - válaszolta Jason. - Mi a helyzet Hayes Metszeteivel?

- Még nincsenek készen - felelte Jackson. Jason visszament a második szintre, és átsétált a rendelőbe. Kezdettől fogva volt benne némi fenntartás bizonyos vizsgálatok, eljárások és gyógyszerek hátékonyságát illetően, de arra sosem volt oka, hogy önmagában -az átlagosnál jobb orvosnak tartotta magát - megrendüljön a bizalma, de most már nem volt ebben olyan biztos. Balsejtelmek gyötörték, és ez annál is rosszabb volt, mert Danielle halála óta leginkább már csak a munka adta meg számára áz önbecsülést.

- Hol járt? - állt elébe harciasan Sally, amikor be akart osonni a szobájába. Perceken belül elárasztotta seregnyi apró-cseprő üggyel, amelyek szerencsésen elterelték a figyelmét a saját kételyeiről. Mire újból lélegzethez jutott, már tizenkét óra is elmúlt. Megvizsgálta az utolsó beteget, aki tanácsot és injekciót kért, hogy elutazhasson Indiába, és aztán szabad volt.

Claudia nagyon ajánlkozott, hogy együtt menjen vele és néhány másik titkárnővel ebédelni, de Jason köszönettel visszautasította. Visszament a szobájába, és ott rágódott tovább. Ez a csalódottság volt a legrosszabb; érezte, hogy rettenetes baj van, de nem tudta, mi az, és mit tehetne ellene. Hatalmába kerítette a magányosság érzése.

- A fenébe - mondta, és nyitott tenyerével akkorát csapott az asztal lapjára, hogy a papírok mind a levegőbe röpültek. - Nem szabad búskornerságba esnem! Tennem kell valamit! - Kibújt fehér köpenyéből, fölvette a zakóját, felkapta a csipogóját, és lement a kocsijához. Megkerülte a Fenwayt, elhaladt a Gardner Múzeum, majd a Szépművészeti Múzeum bal oldala mellett, aztán délnek fordult a Storrow Drive-on, és kijutott Arlingtonba. A Bostoni Rendőr-főkapitányságra tartott.

Amikor megérkezett, a negyedik emeletre irányították. A liftből kilépve éppen szembetalálkozott Currannel, aki teli csésze kávét egyensúlyozott. A felügyelőn nem volt zakó, a nyakán az inget kigombolta, még a nyakkendőjét is meglazította. Bal karja alatt elnyűtt pisztolytáska lógott. Jason láttán először zavarba jött, de aztán az orvos emlékeztette rá, hogy a halottasházban és a klinikán találkoztak egymással.

- Ó, hát persze! - monda Curran enyhe ír kiejtésével. - Az Alvin Hayes-ügy.

Behívta Jasont az irodájába, mely fém íróasztalával és fém iratszekrényével maga volt a merev haszonelvűség iskolapéldája. A falon naptár lógott, rajta a Celtic kosárlabdacsapatának programjával.

- Mit szólna egy kis kávéhoz? - javasolta Curran, letéve a csészéjét. ,

- Nem, köszönöm - hárította el Jason.

- Bölcsen teszi - jegyezte meg Curran. - Tudom, hogy mindenki panaszkodik a hivatalokban rendszeresített kávéra, de ez valóban gyilkos folyadék. -Elhúzott egy fémszéket a faltól, és intett Jasonnek, hogy üljön le.

- Szóval, mit tehetek magáért, doktor?

- Nem is tudom. Aggaszt engem ez a Hayes-ügy. Emlékezzen rá, mondtam magának, hogy Hayes doktor említette, fölfedezett valami fontos dolgot. Nos, én úgy vélem, valószínűleg

igazat mondott. Végül is ez az ember világhírű kutatóorvos volt, aki hihetetlen energiával dolgozott a kutatási témáján.

-Álljunk meg egy pillanatra! Maga azt is mondta, ugye, hogy úgy látta, mintha Hayes idegei felmondták volna a szolgálatot.

- Akkor úgy gondoltam, hogy nem megfelelő módon viselkedik - ismerte el Jason.

-Úgy gondoltam, paranoiás, és téveseszmében szenved. Ma már nem vagyok ebben olyan biztos. Hátha valóban fontos felfedezésre jutott, amelyet azért nem tett közzé, mert még dolgozott rajta. Mi van akkor, ha valaki rájött, és valami okból el akarta tussolni az egészet?

-És megölte Hayest? - szakította félbe Curran atyai hangon. - Doktor, maga megfeledkezik egy lényeges dologról: a kollégája természetes halállal halt meg. Nem volt bűncselekmény, nem voltak golyó ütötte lyukak a koponyáján, nem állt ki kés a hátából. Ezzel szemben kábítós volt. Heroint, kokaint és készpénzt találtunk a kéglijében. Nem csoda, ha paranoiásan viselkedett. A drog-színpad komolyvilág.

-Nem találja különösnek azt a névtelen bejelentést? - támadt fel Jasonben hirtelen a kíváncsiság.

- Ilyesmi mindig előfordul. Valaki beijed valamitől, és fölhív bennünket, hogy mentse az irháját.

Jason a detektívre bámult. Ez a kábítószeres kapcsolat valahogy nem fért bele a képbe, de nem tudta, miért. Aztán eszébe jutott, hogy Hayes egy sztriptíztáncosnővel élt együtt. Talán nem is igaz, hogy nem fér bele a képbe...

Curran, mintha olvasna a gondolataiban, meg-szólalt: - Figyeljen ide, doktor, én méltányolom, hogy időt szakított rá és eljött ide, de a tények tények! Én nem tudom, fölfedezett-e a fickó valamit vagy sem, de egy biztos: ha voltak kábítószeres kapcsolatai, akkor ő is kábítós volt. Ez már így szokott lenni. Az alosztályunkon kikerestettem a nevét a számítógéppel. Nincs mellette semmi, de ez csak annyit jelent, hogy még nem kapták el. Szerencséje, hogy természetes halála volt. Semmi esetre sem látom indokoltnak, hogy a gyilkossági csoport töltse az idejét a halála kivizsgálásával.

- Én továbbra is azt hiszem, hogy itt többről van szó...

Curran a fejét csóválta.

- Hayes doktor megpróbált elmondani nekem valamit - kötötte az ebet a karóhoz Jason. - Azt hiszem, segítséget akart kérni.

- Persze - mondta Curran. - Lehet, hogy magát is be akarta vonni a kábítós ügyleteibe. Hallgasson ide, doktor, és fogadja meg a tanácsomat! Felejtse el ezt az ügyet! - Felállt, jelezve, hogy a beszélgetést befejezte.

Amikor leért az utcára, Jason kivette a parkolócédulát az ablakttörlője alól. Beült a kormány mellé, és átgondolta a felügyelővel folytatott beszélgetését. Curran barátságos volt hozzá, de nyilvánvalóan nem sok hitelt adott az elképzeléseinek és megérzéseinek. Indítás közben eszébe jutott még valami, amit Hayes a felfedezésével kapcsolatban mondott neki. Csúfondárosan mulatságos, azt mondta róla. Elég fura jellemzése egy nagy horderejű tudományos felfedezésnek, különösen akkor, ha valaki csak úgy kiagyalta az egészet.

A klinikára érve visszament a betegeihez; szobáról szobára járva meghallgatta, megtapogatta őket, biztosította valamennyiüket együttérzéséről, és tanácsokat adott. A szakmájának ezt a részét szerette a legjobban. Az emberek ilyenkor megmutatkoztak előtte, szó szerint és átvitt értelemben is, ő pedig kiváltságosnak érezhette magát, olyannak, akire szükség van. Úgy ahogy még az önbizalma is visszatért.

Négy óra felé járt, amikor a C vizsgáló felé közeledve megnézte a kartont. Emlékezett a névre. Paul Klingler volt, az az ember, akit már megvizsgált. Mielőtt benyitott volna az ajtón,

gyorsan átnézte a leleteit. A fickó egészségesnek látszott, normálisan alacsony volt a koleszterin- és trigliceridszintje, és normális volt az EKG-ja is. Belépett a szobába.

Klingler nyúlánk, homokszőke hajú férfi volt, csak úgy sugárzott róla a pénzes öreg jenkik nyugodt önbizalma.

- Milyen hiba csúszott a leleteimbe? - kérdezte aggodalmasan.

- Tulajdonképpen semmilyen.

- De nekem azt mondta a titkárnője, hogy meg akarják ismételni valamelyik vizsgálatot, és ezért kell ma bejönnöm.

- Elnézést kérek, ha a titkárnőm megijesztette önt. De amikor meghallotta, hogy ön nem érzi jól magát, arra gondolt, nem ártana, ha megnéznénk.

- Épp most hevertem ki egy influenzát. - magyarázta Paul. - A gyerekek hozták haza az iskolából. Már sokkal jobban vagyok. Csak az a baj, hógy emiatt egy hétig el kellett hanyagolnom az edzéseimet.

Az influenza nem ijesztette meg Jasont. Az egészséges emberek nem szoktak belehalni. De azért gondosan megvizsgálta Paul Klinglert, és megismételte a különböző szívvizsgálatokat.- Végül közölte vele, hogy visszahívja, ha bármi rendellenességet talál a vérmintájában.

Két beteggel később került sor Holly Jenningsre, az egyik legnagyobb bostoni reklámügynökség ötvennégy éves vezető tisztviselőjére. Mrs. Jennings nem lelkesedett az újabb vizsgálatért, és ezt minden további nélkül ki is mutatta. Azonkívül a határozott ellenjavallatra fittyet hányva, várakozás közben dohányzott odakint. .

- Mi az ördög folyik itt? - csattant föl, amikor Jason belépett a szobába. Az egy hónapja végzett vizsgálat egészségesnek nyilvánította, bár Jason figyelmeztette, hogy abba kellene hagynia a dohányzást, és le kellene adnia azt a fölösleges tíz-tizenöt kilót, amit az utóbbi évben szedett magára.

- Úgy hallottam, nem érzi jól magát - mondta Jason szelíden. Fáradtnak látta az asszonyt, észrevette a szeme alatt húzódó, sötét karikákat.

- Erről van szó? - háborgott a nő. - A titkárnője azt mondta, meg akarnak ismételni valami vizsgálatot. Mi a baj velük?

- Semmi. Csak úgy gondoltuk, jobb lesz, ha ellenőrizzük. Meséljen nekem az egészségi állapotáról!

- Jézus Krisztusom! Berángat ide, halálra rémít, lemondatja két fontos bemutatkozó látogatásomat, és mindezt csak azért, hogy beszélgessen velem. Nem lehetett volna ezt telefonon elintézni?

- Hát ha már itt van, nem mondaná el mégis, hogy és mint érzi magát?

- Fáradtan.

- Semmi más?

Aludni sem tudok. Az étvágyam csapnivaló. Semmi különös... No, azért ez nem igaz, a szemem idegesít a legjobban. Sokszor föl kell tennem a napszemüveget, még az irodában is.

- Semmi egyéb? - kérdezte Jason, és riadtan észlelte magán a félelemnyilallását.

Holly vállat vont. - Az ördög tudja, miért, de ritkul a hajam.

Jason, amilyen gondosan csak tudta, megvizsgálta az asszonyt. A pulzusa gyorsult, a vérnyomása magasabb lett, de hát ezt okozhatta a stressz is. A bőre száraz volt, különösen a végtagjain. Amikor megismételte az EKG-t, egészen enyhe eltérés arra engedett következtetni, mintha a szíve kevesebb oxigént kapna. Amikor azt javasolta, csináljanak új terheléses próbát, az asszony el akarta hárítani.

- Nem lehetne másik alkalommal?

- Szívesebben megcsinálnám most - válaszolta Jason. - Es ha már itt tartunk, nem venné fontolóra, hogy néhány napra befeküdjön hozzánk?

- Maga tréfál? Nincs rá időm. Egyébként sem érzem magam olyan rosszul. Tulajdonképpen miért javasolja?

- Csak azért, hogy megcsinálhassak minden vizsgálatot. Szeretném, ha látná magát a kardiológus és a szemész is.

- Jövő héten. Hétfőn vagy kedden. Most még van néhány halaszthatatlan határidőm.

Jason kelletlenül engedte el Hollyt, miután vért vett tőle. Nem kényszeríthette, hogy maradjon, és semmi különöset nem tudott mondani, amivel meggyőzhette volna, hogy nagy bajban van.

Csak egy érzése maradt: rossz érzése.

Miután hazatért, folytatta megszokott napirendjét: lement kocogni, betért a De Luca Marketba a Perdue-csirkéjéért, otthon betette a sütőbe, Iezuhanyozott, és végül egy jéghideg sörrel bevette magát a dolgozószobájába. Amikor kényelmesen elhelyezkedett, újra kinyitotta a DNS-könyvet. Kezdte kapiskálni, hogyan tudott Hayes bizonyos géneket elkülöníteni. Talán éppen ezt csinálta aznap reggel Helene Brennquist. Alkalmas baktériumtelepet találva billiószámra tenyésztette ki belőle a baktériumokat, melyekből aztán enzimek segítségével elkülönítette a DNS-t, és annak darabjaiból vonta ki és tisztogatta meg a kívánt gént. Ezt aztán különböző baktériumokba visszahelyezhette, méghozzá az adott baktérium DNS-ének olyan részeibe, melyek „beindításáról" a kutató tudott gondoskodni. Ebben a formában a rekombináns baktériumtörzsek miniatűr gyárakként működtek, amennyiben előállították azt a fehérjét, ami az adott génbe be volt táplálva. Hayes ezzel a módszerrel állította elő a humán növekedési hormont. Kis darab emberi DNS-sel kezdte, azzal a génnel, amely a növekedési hormont kódolta.

Ezt baktériumok segítségével klónozta, majd a baktériumok DNS-ének olyan területére juttatta vissza, amely a tejcukor emésztéséért felelős gén szabályozása alatt állt. Amikor tejcukrot adagolt a kultúrához, a rekombináns baktériumtörzsben „beindult" az emberi növekedési hormon termelése.

Jason kiitta a sörét, és kiment a konyhába újabb dobozért. Lenyűgözte az, amit az imént megtudott. Nem csoda, hogy a Hayes-féle tudósok ilyen különc emberek. Tudják, hogy megvan a hatalmuk, amivel beavatkozhatnak az életbe. Ez a felismerés fölvillanyozta, ugyanakkor nyugtalanította is Jasont. A DNS-technológiában döbbenetes lehetőség rejlett mind a jóra, mind a rosszra. A vakszerencse dolga, gondolta, hogy melyik irányba fog fordulni.

E tudás birtokában még inkább hajlott arra, hogy Hayes - bár általános stresszállapotban - igazat mondott, legalábbis, ami a tudományos felfedezést illeti. Abban az állításában már nem volt olyan biztos, hogy valaki meg akarja ölni. Most szerette volna igazán, ha az utolsó hónapokban több időt tölt Hayes társaságában. Jó lett volna, ha többet tud róla.

Kinyitotta a sütőt, és megnézte a csirkét. Szépen pirult, gusztusos volt. Föltette a vizet a rizsnek, aztán visszament az odújába. A lábát az asztal tetejére rakva, székét hátrabillentve hozzáfogott a következő fejezethez, amely a génsebészet laboratóriumi technikáiról szólt. A bevezető azokról a módszerekről tudósított, amelyekkel a DNS-molekulákat - restrikciós endonukleázoknak nevezett enzimek segítségével szét lehetett darabolni. Többször is el kellett olvasnia ezt a részt; nehéz anyag volt.

A füstjelző éles füttye riasztotta föl. Felpattant az asztal mellől, ahol félig már el is bóbiskolt, és kirobogott a konyhába. A rizsnek föltett víz már elforrt, a teflonbevonat füstölt, csípte a szemét. Gyorsan betette az edényt a csap alá, sziszegett és fröcskölt a ráeresztett víz. Bekapcsolta á szagelszívót, és kinyitotta a nappali egyik ablakát. A konyhában lassan helyreállt. a rend, végre a füstdetektor is elhallgatott. Jason örült, hogy a háztulajdonos, szokása szerint, most is a városban jár.

Amikor végre elkészült a vacsorájával rizs nélkül, bevitte a dolgozószobába, és félretolva a papírokat és a könyveket, letette az íróasztalra. Evés közben azon kapta magát, hogy a Boston Globe-ban megjelent A doktor, a drogok, és a táncosnő című cikket bámulja. Bal kezével fölemelte az újságot, és újra szemügyre vette Carol Donnert. Zavarta a gondolat, hogy Hayes együtt élt ezzel a nővel. Azon töprengett, vajon Hayes is annak az ősrégi, férfiúi téveszmének esett-e áldozatul, hogy meg kell mentenie az aranyszívű prostituáltat. Hayes a kollégája volt, és a környezete - beleértve az orvosi egyetemet - nagyjából olyan volt, mint az övé. Elég erőltetettnek érezte, hogy beleszerethetett ilyen nőbe. De ahogy Curran mondta, a tények tények. Hayes nyilvánvalóan együtt élt a lánnyal. Jason félretolta az újságot. Miután minden szakirodalmat elolvasott a bőrszárazságról is, ami nem volt sok, kivitte az edényeket a konyhába, és elmosogatta őket. Újra meg újra maga előtt látta Carol Donner képét, ahogyan a kezével eltakarja az arcát. Az órájára nézett. Fél tizenegy volt. - Miért ne? - mondta ki hangosan. Végtére is, ha Hayes együtt élt a nővel, ő bizonyára tud valamit, aminek alapján esetleg rájöhetne, mi volt Hayes felfedezése. Mindenesetre veszíteni nem veszíthet vele semmit. Belebújt egy pulóverbe, fölvett egy tweedzakót és elment otthonról.

Mindössze tizenöt perc alatt elérte a Combat negyedet. De ez a tizenöt perces út merőben más társadalmi környezetbe helyezte át Jasont. Beacon Hill a maga kövezett utcáival és gázlámpáival csupa kényelem, jómód és illendőség volt, míg a Combat mindennek a szennyes ellentétét testesítette meg. Odafelé menet Jasonnek meg kellett kerülnie a Boston Commont, és a Boylston Streeten keresztül ért ki a Washington Streetre, ahol ezek a rejtélyes bárok sorakoztak egymás mellett. A utca tele volt hangoskodó csavargókkal, lármás diákokkal és bőrkabátos, dorchesteri gyári munkásokkal. A Kabaré Klub egy pornómozi és egy pornókönyv-kereskedés között bújt meg, mely utóbbi kirakatában szexuális segédeszközök bő választéka hivalkodott. Színes fénnyel villogott a Topless Diáklányok reklámfelirata.

Jason föllépett az ajtóhoz, majd bement. Hoszszú, sötét helyiségben találta magát; középen fából készült kifutót világított meg a reflektor. A bárpult U alakban vette körül a kifutót. Hátul kis fülkék sorakoztak. Az emeletről a kifutóra vezető lépcső mellett sorakozó erősítőkből rockzene áradt, tompa dübörgéssel töltve be a helyiséget.

Vágni lehetett a cigarettafüstöt, és a levegőben volt valami sajátos illat, ami az olcsó légfrissítő szagára emlékeztetett. A terem szinte csak férfiakkal volt tele; ott görnyedtek a bárpultnál a poharaik felett. A bokszokba nemigen lehetett belátni, de ahogy Jason elhaladt mellettük, sok nőt is látott bennük, mélyen kivágott, pántos ruhákban. Keresett magának egy széket a bárpultnál. A fehér blúzt és szűk, fekete sortot viselő felszolgálónő rögtön megkérdezte, mit hozhat.

Miközben letette elébe a sört és a poharat, félmeztelen táncosnő lépkedett le a lépcsőn, majd végiglejtett a kifutón. Jason fölnézett rá, és pillantásuk egy másodpercre találkozott. Az unott arcú nő erősen ki volt festve, kiszőkített haja olyan volt, mint a kóc. Jason szerint túl lehetett már a harmincon, és holtbiztos, hogy nem volt már diáklány.

Ahogy körülnézett, a férfiak is ugyanilyen unott tekintettel követték a táncosnő útját le-föl a deszkapallón. Jason meghúzta a sörösüvegét. Ilyen helyen semmi pénzért nem emelte volna a szájához a poharat.

Amikor a rock and roll-számnak vége lett, a táncosnő úgy tett, mintha pillanatra elvesztette volna az egyensúlyát. Zavartan billent át egyik tűsarkáról a másikra, és várta a következő számot. Jason tetovált szívet pillantott meg a jobb combján.

Kemény dobszóló vezette be a következő számot, és a szőke már folytatta is a keringést. Közben kibújt parányi felsőruhájából, és nem maradt más rajta, mint egy „fügefalevél" és a cipője. De a bárpultnál ülő férfiakat ez sem villanyozta fel; csak azokra a mozdulatokra szorítkoztak, amelyekkel az italukat vagy a cigarettájukat vitték a szájukhoz. Legalábbis addig, amíg a nő végig nem lejtett a kifutón. Akkor néhányan bankjegyeket nyújtottak felé.

Jason nézelődött egy ideig, majd újra a termet vette szemügyre. Öt-hat méterre tőle az egyik bokszban sötét öltönyös, szivarozó férfi ült, és sötét szemüvegén át üzleti könyvet tanulmányozott. Jason el sem tudta képzelni, hogyan lát egyáltalán valamit, de mindenesetre úgy döntött, ő lehet az igazgató. Néhány bikanyakú, fehér trikós izomkolosszus fazon állt a boksz mindkét oldalán; izmos karjukat a mellükön összefonva, szünet nélkül fürkészték a helyiséget.

Amikor a számnak vége lett, a szőke sztriptíz-táncosnő fölkapkodta a neki szánt adományokat, majd fölszaladt a lépcsőn. Gyér taps hallatszott.

Amikor újra megszólalt a zene, újabb táncosnő lépkedett lefelé, majd pörgött végig a kifutón. A cifra, bő cigányruhát viselő nő az előzőnek a testvére lehetett - leginkább a nővére.

Jason egykettőre kiismerte a műsort: megjelenik egy lány valami különleges ruhában, táncolni kezd, és a szám közben egyre több ruhadarabot vesz le magáról. Már háromnegyed órája itt volt, amikor eszébe jutott, vajon fellép-e egyáltalán Carol Donner ezen az éjszakán. Megkérdezte az egyik felszolgálónőt.

- Övé a következő szám. Hozhatok egy újabb italt, uram?

Jason megrázta a fejét. Elvolt azzal az egy sörrel. Ahogy ismét körülnézett, észrevette, hogy néhány táncosnő lejött a terembe. Megálltak a sötét szemüveges férfinál, beszélgettek vele, aztán körbejártak, és itt is, ott is szót váltottak a vendégekkel. Jason megpróbálta maga elé képzelni Hayest, a híres molekuláris biológust, ahogy itt ül a bárpultnál. De hiába próbálta, nem sikerült.

A zene szünetelt, a kifutó fényei kialudtak. A hangszóró első ízben kelt életre, hogy bejelentse a következő műsorszámot, a híres Carol Donnert. A pultot támaszté unott vendégek hirtelen felélénkültek, néhány füttyszó harsant.

A zene lágyabb rockra váltott, a kifutón kirajzolódtak egy alak körvonalai. Aztán kigyulladtak a fények - és Jason elképedt. Legnagyobb meglepetésére Carol Donner gyönyörű, fiatal nő volt.

Bőréről sugárzott az egészség, a szeme csillogott. Testhezálló trikó, fejpánt és lábszármelegítő volt rajta, mintha aerobic-stúdióban volna. Mezítláb volt; könnyedén, kecsesen lépdelt végig a kifutón, és őszinte vidámság volt a mosolyában.

A szám közben a lány ledobta a lábmelegítőit, a derekára csavart selyemövet, aztán a trikóját. A kapatos közönség valósággal ujjongott, amikor a lány félmeztelenül visszatáncolt a lépcsőn. Mihelyt eltűnt, a vendégek visszasüllyedtek kábultságukba. Jason várta, hogy majd Carol is megjelenik, mint a többi lány, de húsz perc múlva már sejtette, hogy nyilván nem fog lejönni. Hátratolta a székét, és odaballagott a napszemüveges férfihoz. Az egyik testőr észrevette a közeledését, és leengedte a karját. - Elnézést szólt Jason a napló fölött ülő férfihoz.

- Beszélhetnék Carol Donnerrel?

A férfi kivette a szájából a szivart. - Ki az ördög maga? - Jason nem akarta elárulni a nevét, és mialatt tétovázott, a napszemüveges férfi intett az egyik testőrnek. Jason érezte, hogy

vasmarokkal fogják karon, és már tuszkolják is az ajtó felé. - Én csak azt szeretném... - de többet nem mondhatott. Megragadták a zakójánál fogva, sietősen végigkísérték a pult mellett, át a sötét függönyön, de úgy, hogy a lába jóformán nem is érintette a padlót. El kellett szenvednie azt a gyalázatot, hogy kihajították az utcára.

Miután á rádió fölébresztette, percekig kellett állnia a zuhanya alatt, mire úgy érezte, képes lesz megkezdeni a napot. Az éjjel, ahogy hazaért a Kabaré Klubban tett gyászos végű látogatásából, visszahívták a kórházba. Harvey Rachmannek, az egyik AIDS-es betegének megállt a szíve. Amikor Jáson megérkezett, a szolgálatban levők csapata már tizenöt perce mesterségesen tartotta fenn a szívműködést. Még két órát küszködtek, csak aztán ismerték be, hogy kudarcot vallottak. A lesújtott Jasont nem nagyon vigasztalta a főnővér megjegyzése, hogy a betegnek legalább nem kell tovább szenvednie. Úgy látta, ebben a versenyben a halálnak van több esélye.

Amikor később végigjárta a betegeket, egyetlen eredményként azt könyvelhette el, hogy az egyik hepatitiszest hazaengedhette. Jason sajnálta, hogy a lány elmegy; ezentúl már csak egy betege lesz, aki jól érzi magát.

A koronária-őrzőben fekvő Matthew Cowen állapota nem fordult jobbra. Eddigi panaszaihoz látási zavarok is társultak. Ez a tünet nyugtalanította Jasont.

Harring és Lennox is panaszkodott a látóképessége csökkenésére a halálát megelőző hetekben, és erről eszébe jutott egy új, egyszerre több szervet megtámadó betegség lehetősége. Szemészeti konzultációt rendelt. Amikor végzett a vizittel, a kórbonctanra indult, hogy megnézze, elkészültek-e már a Hayes boncolásakor kivett metszetek. Talán ezek segítségével sikerül magyarázatot találnia, miért van kitéve efféle kardiovaszkuláris katasztrófának oly sok, látszólag egészséges ember.

Meg kellett várnia, amíg Jackson leszól a műtőbe, hogy egy bizonyos fagyasztott metszetből mit állapított meg. Az adott emlőszövettani vizsgálat eredménye pozitív volt.

- Ettől mindig pocsékul érzem magam - jegyezte meg Jackson, miután letette a kagylót. Aztán, valamivel vidámabban, így szólt.:

- Fogadni mernék, hogy Hayes metszeteit akarod látni. - Hosszasan keresgélte a dossziét az íróasztalán, és amikor megtalálta, kivett belőle egy metszetet, és betette a mikroszkópba.

- Na, ezt nézd meg! Ez itt Alvin Hayes aortája - magyarázta, miközben Jason belenézett a műszerbe. A sejtszinten bekövetkezett pusztulás és lebomlás még az ő gyakorlatlan szemének is nyilvánvaló volt.

- Nem csoda, hogy kiszakadt - folytatta Jackson. - Hetvenéves kor alatt még nem láttam ilyen fokú elhasználódást, legföljebb azoknál, akiknél megállapították az aorta betegségét. És mutatok neked még valamit! Kicserélte a metszetet egy másikkal.

- Ez itt Hayes szíve. Nézd a koszorúeret! Pontosan olyan, mint Cedrie Harringé. Valamennyi koszorúér majdnem teljesen elzáródott. Hayes infarktusban halt volna meg, ha az aortája nem robban szét. Ez az ember két lábon járó időzített bomba volt. Es mintha ez még nem lett volna elég, a pajzsmirigye is gyulladásban volt, akárcsak Mar-ringnek. Végül már annyi hasonlóságot fedeztem föl köztük, hogy újra megnéztem Harring aortáját. És mit gondolsz, mit találtam? Harring fő ütőere is a robbanás határán volt.

- Ezek alapján mit mondsz? - kérdezte Jason.

- Nem tudom - tárta szét a karját Jackson. - A két eset között erős hasonlóságok állnak fönn. A kiterjedt gyulladás... de nem hinném, hogy fertőzés volna. Inkább afféle

autoimmunitásnak látszik; mintha az immunrendszerük intézett volna támadást a saját szerveik ellen.

-Úgy érted, mint a lupusz eritematózusz-betegségben?

- Igen, valahogy úgy. Mindenesetre tény, hogy Alvin Hayes rettenetes állapotban volt. Nagyjából minden szerve elhasználódott. Mondhatnám, kezdett szétfesleni a varratok mentén.

- Említette, hogy nem érzi magát valami jól - jegyezte meg Jason.

- Ó! - kiáltott fel Jackson. - Ez megérdemelné Az év legfinomabb fogalmazása címet!

Jason útban visszafelé a kórbonctanról megpróbálta értelmezni Jackson megállapítását. Újból fontolóra vette egy ismeretlen kór lehetőségét, noha Jackson ezzel nem értett egyet. De hát végül is miféle autoimmun-betegség fejthetné ki ilyen gyorsan hatását? Semmiféle, adta meg a választ a kérdésére.

Úgy döntött, még a rendelés megkezdése előtt benéz Hayes laboratóriumába. Nem mintha segítőkészséget remélt volna Helene-től, de arra gondolt, talán őt is érdekelni fogja, milyen beteg volt Hayes élete utolsó heteiben. Meglepve látta arcán a sírás nyomait.

- Mi a baj?

- Semmi - rázta meg a fejét Helene.

- Nem dolgozik?

-Már végeztem – válaszolta Helene.

Jason csak most döbbent rá, hogy a nő elveszettnek érzi magát, amiért nincs itt Hayes, aki utasításokat adna neki. Szemmel láthatóan Helene-nek nem volt betekintése magába a folyamatba, és ettől Jason kissé borúlátóbban ítélte meg azt a lehetőséget, hogy tudott Hayes fölfedezéséről, ha volt ilyen egyáltalán. Hayes titkolózási mániájának a társadalom fogja kárát látni.

- Nem bánja, ha pár percig beszélgetnék magával? – kérdezte.

- Nem - felelte Helene a maga megszokott, lakonikus módján. Intett Jasonnek, hogy menjenek be Hayes irodájába. Jasont ismét úgy érte a nemi szervek fotóinak látványa, mint az arculütés.

- Épp most jövök a kórbonctanról - kezdett bele, miután leültek.

- Hayes doktor szemmel láthatóan súlyos beteg volt. Biztos benne, hogy nem panaszkodott rossz közérzetről?

- De panaszkodott - ismerte be Helene, meghazudtolva korábbi állítását. - Mondogatta, hogy gyengének érzi magát.

Jason rábámult. A nő mintha meglágyult, kinyílt volna, még a haja is szabadon hullik a vállára, holott eddig simán hátrafésülve viselte.

- A múltkor azt mondta, nem változott a viselkedése.

- Úgy is van. De mondani mondta, hogy szörnyen érzi magát.

Jason dühös csalódottságot érzett e szemenszedett mellébeszélés hallatán, és újra leszögezte magában, hogy a nő titkol valamit. Nem értette, miért teszi, de érezte, hogy semmire sem megy, ha minden teketória nélkül letámadja.

- Miss Brennquist - mondta türelmesen, szeretném újra megkérdezni: tökéletesen biztos abban, hogy fogalma sincs, mire utalhatott Hayes doktor, amikor azt mondta nekem: fontos tudományos felfedezésre jutott?

A nő a fejét rázta.

- Tényleg nem tudom. Az az igazság, hogy a laboratóriumban nem mentek jól a dolgok. Körülbelül három hónapja rejtélyes módon pusztulni kezdtek azok a patkányok, amelyek növekedési hormont felszabadító készítményeket kaptak.

- Honnan származtak ezek a készítmények?

- Ezeket maga Hayes doktor vonta ki patkányagyakból. Leginkább a hipotalamuszból. A termelés már az én dolgom volt, rekombináns DNS-technikával.

- Vagyis a kísérlet kudarcot vallott?

- Teljes mértékben - ismerte el Heiene. -De mint minden nagy kutató, Hayes doktor sem csüggedt el. Inkább még keményebben dolgozott. De, sajnos, hiába próbált ki különböző fehérjéket, az eredmény ugyanolyan végzetes maradt.

- Maga szerint Hayes doktor hazudott, amikor azt mondta, hogy fölfedezett valamit?

- Hayes doktor sohasem hazudott- felelte Helene méltatlankodva.

- Akkor hogyan magyarázza a dolgot? - faggatta tovább Jason. - Először azt hittem, Hayes idegösszeroppanást kapott. Ma már nem vagyok benne olyan biztos. Maga mit gondol?

- Hayes doktornak nem volt idegösszeroppanása - közölte Helene, és fölállt, jelezve, hogy a beszélgetést befejezte.

Jason fájó pontot érinthetett. Helene nem volt hajlandó eltűrni, hogy egykori főnökét a füle hallatára megrágalmazzák. Jason csalódottan ment vissza a szobájába, ahol Sally már két beteggel várt rá. A két vizsgálat között sikerült annyi időre megszabadulnia Sallytől, hogy ellenőrizze Holly Jennings laboratóriumi eredményeit. Az előző leleteihez képest az egyetlen jelentős változás a megemelkedett gammaglobulin-szint volt, amitől Jason megint fontolóra vette a nem AIDS-es fertőzés lehetőségét, amely az autoimmun-rendszert érinti. Mert ez a kór az AIDS-szel ellentétben nem leállítja, hanem mintha egyenesen rombolásra gerjesztené az immunrendszert.

Már jól benne jártak a délelőttben, amikor telefont kapott Margaret Danforthtól.

- Gondoltam, jó, ha tudja, hogy Hayes doktor vizeletében közepes mennyiségű kokaint találtunk - közölte a nő minden előzetes bevezetés nélkül.

Ezek szerint Currannek igaza volt, döbbent rá Jason, miközben letette a telefont. Hayes maga is használt kábítószereket. Azt Jason már nem tudta volna megmondani, hogy ennek volt-e valami köze akár a fölfedezéséhez, akár a támadástól való félelméhez vagy a végén bekövetkező halálához.

Kénytelen volt felhagyni a töprengéssel, és végre komolyan foglalkozni a rendelésre összegyűlt betegekkel. Ráadásul Shirley is tudomást szerezhetett a Helenenél tett látogatásáról, mert fölhívta telefonon.

- Jason - mondta meglehetősen élesen, megkérlek, ne bonyolítsd a helyzetet. Hagyd, hogy a Hayes-ügy lecsillapodjon!

- Szerintem Helene többet tud, mint amit elmond nekünk - mentegetőzött Jason.

- Kinek az oldalán állsz egyáltalán? - tudakolta Shirley.

- Oké, oké! - szakította félbe Jason nyersen, mert már ott állt előtte Madaline Krammer, egy régi páciense, aki most, mint sürgős eset került be hozzá. Egészen mostanáig kiegyensúlyozott állapotban volt a szíve, de egyszer csak váratlanul megdagadt a bokája, és mellkasi zörejek jelentkeztek nála. Az erős gyógyszerek ellenére komolyan fenyegette a szívszélhűdés veszélye, Jason mindenáron be akarta fektetni a klinikára.

- Ezen a hétvégén még ne! - tiltakozott Madaline. - Most jön haza a fiam Kaliforniából az újszülött babával. Még nem is láttam az unokámat. Kérem! - Madaline jó kedélyű, hatvanöt éves forma, ezüstszürke hajú asszony volt; Jason kezdettől fogva kedvelte, mert ritkán panaszkodott, és bármit mondott neki, azt rendkívül hálásan fogadta.

- Nagyon sajnálom, Madaline! Nem tenném, ha nem tartanám szükségesnek. De csak úgy tudjuk beállítani a gyógyszerezést, ha folyamatos megfigyelés alatt tartjuk.

Madaline zsörtölődve bár, de beletörődött a sorsába. Jason közölte, hogy később meglátogatja, és azzal otthagyta Claudia biztos kezei között. Délután négyre nagy nehezen

utolérte magát. A szobájából kilépve belerohant Roger Wanamakerbe, akinek tekintélyes tömege teljesen betöltötte a szűk folyosót.

- Most én jövök - mondta Roger. - Van egy perced némi kis csevegésre?

- Persze – felelte Jason, aki kollégának sohasem mondott nemet. Visszamentek a szobájába. Roger szertartásos mozdulattal tett le egy dossziét az asztalára.

- Csak azért, hogy ne érezd magad olyan egyedül – mondta. – Ez itt egy ötvenhárom éves tiszt-viselő a Data Generaltól. Most hozták be az ügyeletre, de ennél hullább már nem is lehetne. Alig három hete, hogy nálam járt teljes kivizsgáláson.

Jason kinyitotta a dossziét, és átnézte a belgyógyászati, az EKG- és a laborleleteket. A koleszterinszint magas volt, de nem vészes.

- Újabb szívroham? - kérdezte, amikor a mellkasi röntgenfelvételhez ért,az normális volt.

-Dehogy - felelte Roger. - Súlyos szívszélhűdés. Épp egy igazgatótanácsi ülés kellős közepén kapta el a roham. A felesége őrjöng. Pocsékul érzem magam tőle. Azt mondta, a férje azóta érezte magát cefetül, amióta nálunk járt.

- Mik voltak a tünetei?

- Semmi különös - válaszolta Roger. - Leginkább álmatlanság és feszültség, szóval mindenféle, amiről a tisztviselők szoktak panaszkodni.

- Mi az ördög folyik itt? - tette föl Jason a szónoki kérdést.

- Fogalmam sincs - felelte Roger, de rohadtul érzem magam. Mintha valami járvány vagy ilyesmi készülne kitörni.

- Beszéltem Madsennel a kórbonctanon. Érdeklődtem egy eddig ismeretlen fertőző betegség lehetősége felől. Azt mondta, nincs ilyen. Szerinte ez valami anyagcserezavar, talán autoimmunitás.

- Mi lenne, ha megtartanánk azt a megbeszélést, amit javasoltál?

- Még nem hívtam össze a társaságot - ismerte be Jason. - Megkértem Claudiát, hogy gyűjtse ki valamennyi vizsgálatot, amit az elmúlt évben csináltam, és ellenőrizze, hogy érzik magukat a páciensek.

- Jó ötlet.

- Itt mit mutatott a boncolás? - kérdezte Jason, és visszaadta a kartont Rogernek.

- Még a törvényszékin van.

- Majd mondd el, mit találtak!

Amint Roger elment, Jason följegyezte magának, hogy a jövő hét elejére össze kell hívnia a többi belgyógyászt. Bár szívesebben hagyta volna homályban, mennyire terjedt el a baj, tudta, nem ülhet ölbe tett kézzel, miközben látszólég egészséges páciensek egykettőre a halottasházban végzik.

Útban az utolsó beteg felé, megint azon kapta magát, hogy Carol Donner jár az eszében. Hirtelen ötlettől vezérelve a középen álló nővérpulthoz ment, ahol megtalálta Claudiát. Megkérte, menjen le a személyzetire, és próbálja megszerezni Alvin Hayes lakáscímét. Jason most bízott abban, hogy ha valaki, akkor Claudia el tudja intézni a dolgot.

Tűnődve folytatta útját az utolsó berendelt beteg felé; nem is tudta, miért nem gondolt rá hamarabb, hogy megszerezze Hayes címét. Ha Carol Donner együtt élt vele, sokkal könnyebb volna a lakásában beszélgetni a nővel, mint a Kabaré Klubban, ahol az alkalmazottak védelmet élveznek. Talán a lány tud valamit Hayes felfedezéséről, vagy ha arról nem is, hát az egészségi állapotáról. Mire végzett az utolsó beteggel, Claudia megszerezte, amit kellett: South End-i cím volt.

A rendelés után lediktálta az esedékes leveleket, majd elindult a lift felé, hogy sorra látogassa a bent fekvő betegeket. Először Madaline Krammerhez ment.

Az asszony máris jobban nézett ki. A nagy adag vízhajtótól keze-lába visszanyerte eredeti formáját, de amikor fölébe hajolt, aggodalmasan állapította meg, hogy a pupillái tágak, és nem reagálnak a fényre. Mielőtt továbbment volna, írt egy bejegyzést a kartonjára.

Aztán elővette Matthew Cowen kartonját, és megnézte, mit állapított meg a szeméről a szemészeti konzultáció. Megdöbbenve olvasta: „Mind-két szemen enyhe hályogos formáció. Hat hónap múlva ismét ellenőrizendő.” Jason nem hitt a szemének. Szürke hályog harmincöt éves korban? Eszébe jutott, hogy a boncolás hályogot talált Connoly szemében. És most kitágult pupillát tapasztalt Madaline Krammernél is. Mi az ördöggel foglalkoztak ezek az emberek? Még inkább zavarba jött, amikor benézett Matthew-hoz.

- Valami vad gyógyszert ad nekem? - kérdezte a beteg, alighogy meglátta.

- Nem. Miért kérdi?

- Mert hullik a hajam. - Hogy szavait alátámassza, Cowen megfogta egy hajtincsét, és megrántotta. A szálak könnyedén kijöttek, és a férfi szétszórta őket a párnán.

Jason fölvett egy szálat, és lássan forgatta a hüvelyk- és mutatóujja között. Normálisnak látszott, csak a tövénél vált szürkés színűvé. Aztán megvizsgálta Matthew fejbőrét. Az is rendben volt, sem gyulladást, sem érzékenységet nem tapasztalt rajta.

- Ez mióta van? - kérdezte, és közben ijesztő élénkséggel emlékezett vissza Brian Lennoxra, valamint Mrs. Harcing megjegyzésére arról, hogy a férjének hullani kezdett a haja.

- Ma lett ennyire súlyos a helyzet - válaszolta Matthew. - Nem szeretném, ha üldözési mániásnak tartana, de úgy látom, hogy engem minden baj utolér.

- Ez csak véletlen lehet - próbálta Jason megnyugtatni magát is, meg Cowent is. - Meg fogom kérni a bőrgyógyászt, hogy nézze meg ismét. Talán összefügg a száraz bőrével. Az javult valamit?

- Ha lehet, még romlott is. Nem kellett volna befeküdnöm.

Jason hajlott rá, hogy igazat adjon neki, különösen, mert oly sok beteg érezte mostanában roszszabbul magát. Kimerült, mire befejezte a vizitet, és majdnem elfelejtette, hogy néhány jó szándékú barátja rábeszélésének engedve aznap estére elfogadott egy vacsorameghívást, ahol be akarták mutatni egy hercig, alig harmincnégy éves kis jogásznőnek, bizonyos Penny Lambertnek. Mindössze egy órát kellett valahogy eltöltenie, ezért úgy határozott, hogy már nem érdemes hazamennie. Elővette hát a kocsijában tartott Boston térképet, és megnézte, hol van a Springfield Street, ahol Hayes lakása volt. A Washington Streeten kívül esett. Gondolta, ebben az időpontban van arra esélye, hogy ott találja Carol Donnert, legjobb lesz, ha egyenesen odamegy. Csakhogy el-határozni könnyebb volt, mint megtenni. Dél felé tartva ugyanis dugóba került a Massachusetts Avenue-n. Nagy önuralommal és kitartással elérte a Washington Streetet, ott balra fordult, majd a Springfieldnél ismét balra. Végül rábukkant Hayes házára, és talált parkolóhelyet is.

A környéken vegyesen voltak helyreállított, és régi állapotban megmaradt házak. Hayesé az utóbbi kategóriába tartozott. A bejárati lépcső körül festékszóróval írt feliratok éktelenkedtek a falon. Az előtérben elhelyezett postaládák némelyike törött volt, a belső ajtót pedig nem lehetett zárni, mert a zár valaha letört, és azóta nem javították meg. Hayes lakása a második emeleten volt. Jason elindult fölfelé a gyéren megvilágított lép-csőházban. Orrát dohos, nyirkos szag ütötte meg.

A nagy épület minden emeletét egy-egy lakás foglalta el. A másodikon megbotlott egy halom Boston Globe-ban, amelyekről még a nejlontasakot sem húzták le. Csengőt nem látott, így bekopogott. Nem jött válasz, ezért újra kopogtatott, ezúttal erélyesebben. Az ajtó nyikorogva kinyílt egyujjnyi résre. Jason lenézett, és látta, hogy a zárat nemrég kifeszítették,

és ott hiányzott egy darab az ajtófélfából. Mutatóujjával óvatosan belökte az ajtót, mire az megint fájdalmasan megnyikordult.

- Helló! kurjantotta el magát. Semmi zajt nem hallott, csak a vécében csorgott a víz. Becsukta maga mögött az ajtót, és a sötét előszobán át elindult egy félig nyitott ajtó felé.

Az eléje táruló látványtól visszahőkölt. A szoba szemétdombhoz hasonlított. Az egykor szép antik bútorral és reprodukciókkal berendezett nappali romokban hevert. Az íróasztal és a pohárszék fiókjait kihúzták, tartalmukat a földre borították. A heverőpárnákat felhasogatták, és a hatalmas könyvszekrény kincseit szétszórták a padlón.

Jason óvatosan átvágott a törmelékkupacon, és bekukkantott a kis hálószobába, amely ugyanolyan állapotban volt, mint a nappali, majd át-ment a hallba, amelyről úgy gondolta, hogy az lehetett eredetileg a hálószoba. Az is fenekestül fel volt forgatva. Minden fiókot kiborogattak, az öltözőfülkéből akasztóstul dobálták ki a ruhákat a padlóra. Egyet-egyet fölemelt közülük, és megállapította, hogy mind férfiruha.

Hirtelen megnyikordult a bejárati ajtó. Jasonnek végigfutott a hátán a hideg. A kezében tartott ruhákat visszaejtette a padlóra. Megint kiáltani akart egy „Helló!"-t abban a reményben, hogy Carol Donner érkezett meg, de a rémülettől az első pillanatban nem jött ki hang a torkán. Dermedten állt, pattanásig feszült idegekkel várt valami újabb neszre. Talán a huzat lökte be az ajtót... Aztán olyasféle tompa zajt hallott, mintha valaki könyvcsomóba vagy felfordított fiókba rúgott volna bele. Volt valaki a lakásban, és Jasonnek az volt az érzése; akárki is az, tudja, hogy ő ott van. A homlokán kiütköző izzadságcseppek az orrnyergén gördültek le. Eszébe villant Curran felügyelő figyelmeztetése, hogy a kábítószer világa nagyon veszélyes. Lázasan töprengett, van-e lehetősége a menekülésre. Csak akkor döbbent rá, hogy egy hosszú folyosó végében áll.

Az ajtóban hirtelen megtermett alak bukkant fel. Jason még a sötétben is látta, hogy puska van nála.

Rémület töltötte el, a szíve vadul dobogni kezdett. De még nem mozdult. Ekkor másik, kisebb alak csatlakozott az előzőhöz, és együtt léptek be a szobába. Könyörtelenül, lépésről lépésre közeledtek Jason felé. Az egész mintha örökkévalóságig tartott volna. Jason kiáltani szeretett volna vagy elfutni.

A következő pillanatban azt hitte, meg fog halni. Villanást látott. De aztán rájött, hogy nem puska volt, hanem villanyégő a feje fölött. Még mindig élt. Két egyenruhás rendőr állt előtte. Jason a legszívesebben megölelte volna őket, úgy megkönnyebbült.

De örülök, fiúk, hogy jöttek - mondta.

- Forduljon meg! - parancsolt rá a magasabbik, ügyet sem vetve a szavaira.

- Megmagyarázom... - kezdte Jason, de ráförmedtek, hogy fogja be a száját, tegye mindkét kezét a falra, és álljon terpeszbe. A másik rendőr átkutatta, és kivette a tárcáját. Amikor látták, hogy fegyvertelen, levették a kezét a falról, és megbilincselték. Aztán kivezették a lakásból, le a lépcsőn, ki az utcára. Néhány járókelőt megállított a látvány, amint betuszkolták egy jelzés nélküli autó hátsó ülésére.

A zsaruk egészen az őrszobáig csendben voltak, és Jason úgy döntött, fölösleges magyarázkodnia, amíg oda nem érnek. Most, hogy lecsillapodott, gondolkozni kezdett, mitévő legyen. Úgy vélte, megengedik majd, hogy telefonáljon, csak azt nem tudta, Shirleyt hívja-e vagy azt az ügyvédet, aki a háza és a rendelője eladásánál segített.

De amint megérkeztek, a zsaruk egyenesen szűk, kópár kis szobába vezették, és ott magára hagyták. Amikor kimentek, kattant a zár, és Jason rádöbbent, hogy bezárták. Még sohasem volt fogdában, és csöppet sem érezte jól magát.

Ahogy múltak a percek, egyre inkább ráeszmélt helyzete súlyosságára. Eszébe jutott Shirley figyelmeztetése, hogy ne ártsa bele magát az ügy-be. Az isten tudja, milyen hatást vált ki majd letartóztatásának híre a klinikán...

Végre kinyílt a zárka ajtaja, és Michael Curran felügyelő lépett be a kisebbik rendőr kíséretében. Jason örült, hogy Currant látja itt, de nyomban tapasztalnia kellett, hogy a felügyelő nem viszonozza érzelmeit. Az arcán minden eddiginél mélyebbre vésődtek a ráncok.

- Vegye le róla a bilincset! - mondta Curran, de nem mosolygott.

Jason fölállt, miközben a rendőr szabaddá tette a kezét. Figyelte Curran arcát, próbálta kitalálni a gondolatait, de az arc kifürkészhetetlen volt.

- Négyszemközt akarok beszélni vele - szólt Curran a rendőrnek, aki bólintott és kiment.

- Itt a nyavalyás tárcája. - A felügyelő belecsapta a tárcát Jason kezébe.

- Ugye, maga nem veszi komolyan a figyelmeztetést? Hogyan győzzem meg magát arról, hogy a kábítószerrel nem szoktak tréfálni?

- Csak beszélni szerettem volna Carol Donnerrel...

-Gyönyörű dolog! Szóval csak úgy fogja magát, besétál, és mindent összekutyul nekünk.

-Hogyhogy? - Jason érezte, hogy mindjárt ő is dühbe gurul.

- Megfigyelés alatt tartjuk Hayes lakását, amióta megtudtuk, hogy átkutatták. Valamivel értékesebb madarat szerettünk volna fogni, mint maga.

-Sajnálom!

Curran csalódottan ingatta a fejét.

- Hát, roszszabbul is végződhetett volna. És ha megsebesül? Kérem, doktor... nem térne vissza a saját szak-májához?

- Akkor elmehetek? - kérdezte Jason hitetlenkedve.

- El! - felelte Curran, és az ajtó felé fordult. Nem tartom itt. Kár lenne vesztegetni az időnket.

Jason az őrszobáról taxival ment vissza a Springfield Streetre, ahol a kocsiját hagyta. Fölpillantott Hayes házára, és megborzongott. Ijesztő élmény volt.

Annyi adrenalin volt a szervezetében, hogy úgy érezte, négy percen belül futná az egy mérföldet. Mindenesetre boldog volt, hogy programja van estére. Az Alic házaspár vidám embereket hívott össze, és ízletes volt az étel is, meg a bor is. Penny Lambert kicsit meglepő hatást tett rá konzervatív ízlésű, sötétkék kosztümjében, amihez terjedelmes. selyem. csokornyakkendőt viselt. Deszerencsére vidám és beszédes lány volt, készségesen töltötte be a Jason által hagyott uűrt, mert ő bizony egyfolytában Hayes lakására gondolt, meg arra, hogy feltétlenül beszélnie kell Carol Donnerrel.

Amikor megitták a kávét és a konyakot, Jasonnek támadt egy ötlete. Ha fölajánlaná, hogy hazakíséri, talán rá tudná venni Pennyt, hogy ugorjanak be Carol klubjába. Carol szemmel láthatóan már nem lakik Hayes lakásában, és Jason úgy gondolta, ha másik nő társaságában van, talán könnyebben szerét ejtheti, hogy beszéljen vele. Penny boldogan fogadta az ajánlatát, és amikor már a kocsiban ültek, Jasovnegkérdezte, nincs-e kedve kis kiruccanáshoz.

- Mire gondol? – kérdezte a lány óvatosan.

- Gondolom, megnézhetné Boston másik arcát.

- Például egy diszkót?

- Valami olyasmit - hagyta rá Jason. Még az a perverz gondolat is eszébe jutott, hogy talán jót is tenne Pennynek ilyen tapasztalat. Kedves lány volt, de kissé túl kiszámítható.

A lány elengedte magát, mosolyogva csacsogott egészen addig, míg meg nem álltak a Kabaré Klub előtt.

- Biztos benne, hogy ez jó ötlet? - kérdezte.

- Jöjjön! - sürgette Jason. Útközben röviden vázolta a körülményeket, és elmagyarázta, hogy találkozni szeretne azzal a lánnyal, aki Hayes doktor élettársa volt. Penny emlékezett az esetre lapokból, és habár a bizalmát nem erősítette meg, Jasonnek sikerült rábeszélnie, hogy engedje őt leparkolni és menjen be vele.

Péntek éjjel lévén szemmel láthatóan nagy műsor volt. Jason kézen fogta Pennyt, úgy furakodott át vele a termen, rernénykedve közben, hogy a sötét szemüreges férfi és a két testőr nem veszi észre. Egy ötdolláros bankjegy segítségével rávették az egyik felszolgálónőt, hogy oldalt, a fal mellett adjon nekik bokszot, a porondtól néhány lépésnyire. Innen beláthatták a kifutót, őket azonban nagyrészt eltakarták a táncosnők elől a bárpult két oldalán álló férfiak sötét körvonalai.

Két szám között érkeztek. Éppen megrendelték az italukat, amikor a hangszóró életre kelt. Jason szeme már megszokta a félhomályt, és úgyahogy ki tudta venni Penny arcát. Leginkább csak a szeme fehérjét látta. A lány nem sokat pislogott.

A soron következő táncosnő libegő-lebegő, áttetsző fátyolruhában jelent meg. Néhány füttyszó harsant. Penny csendben volt. Miközben Jason kifizette az italukat, megkérdezte a felszolgálónőt, fellép-e az éjjel Carol Donner. A nő azt felelte, hogy az első fellépése tizenegykor lesz. Jason megkönnyebbült - a lányt legalább nem dobták a szemétre Hayes lakásának holmijával együtt. Amikor a felszolgálónő elment, látta, hogy a táncosnő már hozzáfogott a vetkőzéshez - és hogy Penny szája keményen összezáródik.

- Milyen undorító - vetette oda a lány.

- Hát, ez nem a Bostoni Szimfonikusok - bólogatott Jason.

- Még a combja is milyen gusztustalan.

Jason jobban odanézett; és valóban, a nő combján hátul látni lehetett a fodrozódásokat. Különös, hogy egy nő miket tud észrevenni.

- Ezek a férfiak tényleg jól érzik itt magukat? – utálkozott Penny.

- Nem hinném. A legtöbbjük unatkozni látszik. De amikor Carol jelent meg a színen, nem unatkozott senki. A sokaság most is felélénkült, akárcsak az előző éjjel.

- Mit szól hozzá? – kérdezte Jason.

- Jól táncol, de nem hiszem, hogy a barátjának volt valami köze hozzá.

- Én is pontosan így gondoltam - jegyezte meg Jason. De most valahogy már nem volt benne olyan biztos. Carol Donner egészen más embernek látszott, mint amit várt.

Miután Carol befejezte a számát, és megint csak nem jelent meg a vendégek között, Jason úgy döntött, ebből elég. Penny mindenáron menni akart. Jasonnek feltűnt, hogy alig-alig szól hazafelé menet. Sejtette, hogy a Kabaré Klub nem tett rá jó benyomást. Amikor a kapujuk előtt kitette, még annyit sem mondott a lánynak, hogy majd fölhívja telefonon. Tudta, Alicék csalódottak lesznek, de arra gondolt, nekik is lehetne több eszük, mint hogy egy nagy masnival próbálják őt összeboronálni.

Hazaérve levetkőzött, kihozta a dolgozószobából a DNS-könyvet, ágyba bújt, és olvasni kezdett. Gondolta, úgyis rövidesen elalszik, amilyen fárasztó napja volt. De nem így történt. Elolvasta a baktériumölő vírusokról, a bakteriofágokról szóló részt, meg hogy miként használják föl ezeket a génsebészetben. Aztán elolvasott egy fejezetet a plazmidokról, amelyekről még csak nem is hallott. Elámult rajta, hogy a plazmidok kicsiny, kör alakú DNS-molekulák; amelyek a baktériumokban találhatók, és hűségesen szaporodnak a baktériumokkal együtt. Megtudta azt is, hogy mint szállítók töltenek be roppant fontos szerepet, tudniillik DNS-szakaszokat juttatnak be a baktériumokba.

Teljesen éber állapotban nézte meg az órát. Hajnali két óra múlt, és alvásra gondolni sem tudott. Fölkelt, átment a nappaliba, kibámult a Louisburg Streetre. Egy autó állt meg a ház előtt. Az egyik lakó volt, aki a kertes lakrészt bérelte a házban. Lévén ő is orvos, baráti viszonyban voltak egymással, de Jason még így sem tudott róla sokat, legföljebb annyit, hogy számtalan jobbnál jobb barátnője van. Azon tűnődött, ugyan hol szedheti fel őket. A pasas most sem cáfolt rá a papírformára: egy szép szőkével szállt ki a kocsiból, és diszkrét nevetgélés közepette tűntek el a szeme elől. Jason hallotta, amint a kapu becsukódik. Újra csend lett. Sehogyan sem tudta kiverni a fejéből Carol Donnert, annyira szeretett volna beszélni vele. A kandallópárkányon álló órára nézve támadt egy ötlete. Gyorsan visszament a hálószobába, felöltözött, és lement a kocsihoz.

Bár tette következményeit illetően voltak balsejtelmei, elszántan visszahajtott a Combat-negyedbe. A város más részeivel ellentétben itt még nagy élet zajlott. Elhajtott a Kabaré Klub előtt, megkerülve a tömböt, és egy mellékutcában leparkolt. Leállította a motort. Kényelmetlen érzést keltett benne néhány kétes kinézetű alak, aki a kapualjakban és a mellékutcákban lődörgött, ezért még egyszer megnézte, zárva van-e a kocsi minden ajtaja.

Negyedórája várakozhatott már, amikor nagyobb csoport jött ki a mulatóból, majd szétszéledtek minden irányba. Körülbelül tíz perc múlva a táncosnők egy csapata is megjelent. Fecsegtek még kicsit a klub előtt, aztán ment ki-ki az útjára. Carol nem volt köztük. Jason már éppen aggódni kezdett, hogy elkerülte, amikor Carol lépett ki az utcára az egyik testőr társaságában. A férfi a pólója fölött bőrdzsekit viselt, aminek nem húzta össze a cipzárját. A Washington Streeten jobbra fordulva a Filene felé mentek.

Jason indított, ámbár maga sem tudta, mit tegyen. Szerencsére nagy volt a forgalom, autók is, gyalogosok is szép számban nyüzsögtek. Hogy szem elől ne veszítse Carolt, lassan kikanyarodott a mellékutcából, és szorosan a járda mellett haladt. Egy rendőr meglátta, intett neki, hogy menjen tovább. Carol és a barátja befordult balra a Boylston Streetre, majd egy nyitott parkolóhoz érve mindketten beszálltak egy nagy, fekete Cadillacbe.

Na, ezt legalább könnyű lesz szemmel tartanom, gondolta Jason. De mivel soha életében nem követett még senkit, rá kellett jönnie, hogy a dolog nem is olyan könnyű, mint képzelte, különösen, ha nem akarja, hogy a másik észrevegye őt. A Cadillac megkerülte a Commont, a Charles Streeten északnak fordult, majd balra bekanyarodott a Beaconre, és elhaladt a Hampshire House mellett. Néhány sarokkal arrébb lehúzódott az utca bal oldalára, és beállt az ott parkoló autók mögé a második sorba. A városnak ezt a negyedét Back Baynek hívták, tekintélyes, a századfordulóra jellemző barna téglás épületeinek legtöbbjét ma már bér- vagy öröklakások foglalták el. Jason épp akkor haladt el a Cadillac mellett, amikor Carol kiszállt. Lassított, és a visszapillantó tükörből figyelte, hogyan szalad föl a lány a széles, üvegezett bejárati ajtóhoz. Akkor befordult balra az Exeterre, majd ismét balra a Marlborough-ra. Várt körülbelül öt percig, majd megkerülte a háztömböt. A Beacon Streetre visszatérve kereste a fekete Cadillacet, de az-eltűnt.

Carol házától félsaroknyira, egy tűzcsap előtt állt meg. Hajnali három lévén csendes volt a Back Bay, nem jártak gyalogosok, és csak időnként húzott el egy-egy autó. Kiszállt, fölment a Carol házához vezető feljárón, és közben szemügyre vette az ötemeletes épületet. Egyik ablakban sem látott világosságot. Belépett a ház külső előterébe, és végigböngészte a csengőhöz tartozó névtáblákat. Tizennégy volt. Csalódottan tapasztalta, hogy a Donner név nem szerepel köztük.

Hátrált egy lépést, és töprengeni kezdett, most mit tegyen. Eszébe jutott, hogy van egy átjáró a Beacon és a Marlborough Street között. Megkerülte a tömböt, közben Számolta a házakat, amíg vissza nem jutott Caroléhoz. A negyedik emelet egyik ablakában fényt

pillantott meg. Gyanította, ez csakis Carol ablaka lehet, hiszen valószínűtlen, hogy ilyenkor másvalaki ébren legyen.

Úgy gondolta, visszamegy a bejárathoz, és megnyomja a megfelelő csengőt, ezért megfordult, és elindult az átjáróban. Ekkor magányos alakot pillantott meg, de még bízott benne, hogy mire odaér, az illető továbbmegy. Ahogy csökkent köztük a távolság, Jason lassította a lépteit, majd megállt. Rettenetesen megrémült, amikor meglátta, hogy a testőr az. Nyitott motoros bőrdzsekije elárulta, micsoda izmok feszülnek a pólója alatt. Ugyanaz a fickó volt, aki az elmúlt éjjel kihajította őt a Kabaré Klubból.

A férfi jó előre begörbített ujjakkal elindult feléje. Jason úgy látta, húsz és harminc között lehet; telt arca arra engedett következtetni, hogy szteroidkészítményeket szed. Ez nem sok jót ígért. A vagány felmordult:

- Mi az istent keresel itt, faszikám? - Most már az a reménye is szerte-foszlott, hogy talán nem fogja fölismerni. Több se kellett Jasonnek. Sarkon fordult, és futni kezdett visszafelé az átjáróban. Sajnos, bőrtalpú cipője nem vehette föl a versenyt a gorilla Nike sportcipőjével. - Te szemét, perverz alak! - üvöltötte a férfi, és elkapta Jasont.

Jason balra hajolva kibújt a fogásból, és megragadta a pasas combját, hogy kirántsa alóla a lábát. Ezzel az erővel egy zongoralábat is megragadhatott volna, végül még ő kapott egy nagy rúgást. Már látta, hogy itt egyenlőtlen erők állnak egy-mással szemben, így megpróbált legalább valamiféle párbeszédet kezdeményezni.

- Miért nem a veled egy súlycsoportba tartozókkal kezdesz ki? – kiáltotta kétségbeesve.

-Mert nem bírom a perverzeket - válaszolta a gorilla, és szó szerint felkapta Jasont.

Előbb az egyik, majd a másik oldalra kígyózva Jason kibújt a zakójából, és útjában felrúgva egy szemetestartályt végigrohant az átjárón.

- Majd megtanítalak, hogy ne szaglássz Carol körül! - kiabált a vagány, és a kukát félrerúgva Jason nyomába eredt. De a kocogás évei most kamatoztak. A gorilla méretei ellenére gyors volt, de Jason hallotta, hogy szaporán kapkodja a levegőt. Már majdnem az utcácska végére ért, amikor megcsúszott, és elveszítette az egyensúlyát. Épp, amikor sikerült ismét talpra állnia, súlyos tenyér megragadta a vállát, és megpördítette.

- Állj, rendőrség! - hasított bele egy hang a csendes bostoni éjszakába. Jason megdermedt, akárcsak a gorilla. A kis átjáró végénél jelzés nélküli rendőrautó parkolt, annak az ajtaja nyílt ki, és három titkosrendőr ugrott ki belőle. Jason megint megkapta az utasítást, hogy „Kezeket föl a falra, lábakat szét!” Engedelmeskedett is, de a vagány vonakodott kis ideig. Aztán odamorogta Jasonnek:

- Mázlid van, te disznó! - Ezek után ő is beadta a derekát.

- Pofa be! - üvöltötte az egyik rendőr. Jasont és üldözőjét gyakorlott mozdulatokkal, pillanatok alatt átkutatták, majd felszólították őket, hogy a tarkójukra tett kézzel forduljanak meg. Az egyik zsaru elemlámpával nézte át az igazolványukat.

- Bruno DeMarco? - kérdezte, és elemlámpájával rávilágított a gorillára. Bruno bólintott. A fény ezután Jasonre fordult.

- Dr. Jason Howard?

- Úgy van.

- Mi folyik itt? - tudakolta a rendőr.

- Ez a féreg itt molesztálni akarta a barátnőmet - közölte Bruno bősz haraggal.

- Követte őt.

A rendőr felváltva fürkészte mindkettőjük arcát, majd elsétált az autóhoz, kinyitotta az ajtaját, és kivett valamit a hátsó ülésről. Miután visszajött, odaadta Brunónak a tárcáját, és

felszólította, menjen haza aludni. Bruno először úgy tett, mintha nem értené, de aztán átvette a tárcáját.

- Megjegyezlek magamnak, te piszok! - kiáltotta oda Jasonnek, majd eltűnt a Beaccín Street irányában.

- Maga pedig - mutatott a rendőr Jasonre - befelé a kocsiba!

Jason elképedt. Nem akarta elhinni, hogy a gorillát elengedik, őt pedig nem. Már éppen háborogni akart, amikor a rendőr karon ragadta, és betuszkolta az autó hátsó ülésére.

- Maga kezd az idegeimre menni - mondta Curran felügyelő. A kocsiban ült, és egykedvűen fújta a füstöt.

- Hagynom kellett volna, hogy az a nagy melák jól elgyepálja.

Jason csak hápogott.

- Remélem, van valami sejtelme arról - folytatta Curran, hogy mennyire összekuszálja itt nekünk ezt az ügyet. Először megfigyelőket állítunk Hayes lakása elé. Maga jön, és beleköp a levesünkbe. Aztán figyeltetjük Carol Donnert, de maga itt is előadja magát. Most már akár ejthetjük is az egészet. Hétszentség, hogy tőle már nem fogunk megtudni semmit. Hol a pokolban hagyta a kocsiját? Gondolom, azzal jött...

- A legközelebbi sarkon - mondta szerényen Jason.

- Azt javaslom, szálljon be, és menjen haza - mondta Curran lassan. - Továbbá újfent javaslom, maradjon meg a gyógyítás mellett, és bízza ránk ezt a nyomozást. Lehetetlenné teszi a munkánkat.

- Sajnálom - nyögte Jason. - Nem akartam...

- Menjen már! - bocsátotta el Curran fáradt legyintéssel.

Jason kikecmergett a rendőrautóból, és nagyon ostobának érezte magát. Hát persze hogy figyelik Carolt. Ha tényleg együtt élt Hayesszel, benne lehetett a kábítószerügyben is. Ha a foglalkozását vesszük, tulajdonképpen kézenfekvő a föltevés. A zakója csak akkor jutott eszébe, amikor már beszállt a kocsiba. Vigye el az ördög, gondolta, és hazahajtott.

Fél négy volt, amikor felvánszorgott a lépcsőn a lakásáig, és kötelességszerűen fölhívta a klinikát. Amikor Carol Donner követésére indult, nem vitte magával a csipogóját, így most csak reménykedhetett, hogy időközben nem keresték. Túl fáradt volt bármiféle sürgős esethez. A kórházból nem keresték, de Shirley üzenetet hagyott neki, hogy hívja vissza, mihelyt hazaér, mindegy, hány órakor. Sürgős, mondta nyomatékosan a keresőkészülék kezelője.

Jason zavartan tárcsázott. Shirley az első csengetésre fölvette a kagylót.

- Hol a csudában voltál?

- Hosszú mese.

- Szeretnélek megkérni egy szívességre! Gyere át most azonnal!

- Fél négy van! - jajdult föl Jason.

- Nem kérnélek rá, ha nem volna fontos.

Jason másik zakót vett, újra lement a kocsihoz, áthajtott Brookline-ba, és közben egyre csak az járt a fejében, vajon mi lehet az a sürgős dolog, ami egy percet sem várhat. Abban szinte biztos volt, hogy kapcsolatban van Hayesszel.

Shirley a Lee Streeten lakott, abban az utcában, amely körülfogta a Brookline Reservoirt, és elegáns, régi házakból álló lakónegyedbe torkollott. Shirley háza kellemesen arányos homokkő épület volt, manzárddal és kettős nyeregtetővel. Jason már a kövezett felhajtóról látta, hogy a ház fényárban úszik. A bejárattal szemben fékezett, és mire kiszált, Shirley már a nyitott ajtóban állt.

- Köszönöm, hogy eljöttél – mondta, és megölelte. Fehér kásmírpulóver és koptatott farmer volt rajta; amióta ismerte, Jason most először látta ilyen feldúltnak.

A nő bevezette a tágas nappaliba, és bemutatta két JEK-tisztviselőnek, akik láthatóan szintén zavarban voltak. Jason előbb a kis termetű, kopasz Bob Walthrow-val, majd Fred Ingelbrookkal, Robert Redford hasonmásával fogott kezet.

- Kérsz egy koktélt? - érdeklődött Shirley. - Úgy nézem, rád férne.

- Csak szódát - felelte Jason. - Alig állok a lábamon. Mi történt?

- Újabb bajok. Felhívtak a biztonsági őrszolgálattól. Hayes laboratóriumába az éjjel betörtek, és gyakorlatilag szétrombolták.

- Vandalizmusból?

- Még nem tudjuk biztosan.

- Aligha - szólt közbe Bob Walthrow. - Átkutatták.

- Elvittek valamit? - érdeklődött Jason.

- Még nem tudjuk - felelte Shirley. - De nem ez a gond. Nem akarjuk,bogy a dolog belekerüljön az újságokba. A klinika nem bír el további presztízsveszteséget. Épp most tárgyalunk két nagy társaság megbízottjaival arról, hogy csatlakoznának hozzánk. Bizton megrémülnek, ha értesülnek arról, hogy a rendőrség szerint kábítószer miatt forgatták fel Hayes laborját.

- Az meglehet - mondta Jason. - A hatósági orvos szakértő azt mondta, hogy kokaint találtak Hayes vizeletében.

- A szentségit! - szisszent föl Bob Walthrow. - Csak ezt ne szagolják ki az újságok!

Határt kell szabnunk a károknak - jelentette ki Shirley.

- Mit javasolsz, mit tegyünk? - kérdezte Jason, és nem értette, mi szükség van rá ehhez.

- Az igazgatótanácsnak az a kívánsága, hogy ezt a legutóbbi incidenst tartsuk titokban.

- Az nehéz lesz - szögezte le Jason, és ivott egy korty szódát. - A lapok nyilván a rendőtségtől szerzik be az értesüléseiket.

- Pontosan erről van szó - mondta Shirley. - Úgy döntöttünk, hogy nem jelentjük a rendőrségnek. De hallani akartuk a véleményedet.

- Az enyémet? - lepődött meg Jason.

- Voltaképpen az orvosszemélyzet véleményére vagyunk kíváncsiak –, magyarázta Shirley. – Te vagy a soros szolgálatvezető. Gondoltuk, te ki tudnád puhatolni a többiek véleményét.

- Feltehetően. - mondta Jason, de el nem tudta képzelni, hogyan puhatolhatná ki, a többiek véleményét, ha egyszer titokban kell tartania az ügyet.

- Ha viszont kíváncsi vagy a személyes véleményemre, ezt egyáltalán nem tartom jó ötletnek. Egyébként a biztosítást sem tudod behajtani, ha nem tájékoztatod a rendőrséget.

- Ez megfontolandó - jegyezte meg Fred Ingelbrook.

- Igaz - hagyta rá Shirley, de a rossz reklám mellett ez még a kisebbik baj. A mostani helyzetben nem jelenthetjük be, de utánanézünk a biztosításnak, és tájékozódunk az osztályvezető orvosoknál.

- Jól hangzik - bólogatott Fred Ingelbrook.

- Helyes - hagyta helyben Bob Walthrow is. A beszélgetés ellanyhult, és Shirley hazaküldte a két tisztviselőt. Amikor Jason is indulni akart, még visszatartotta, mert az volt a javaslata,,hogy találkozzanak már reggel nyolc órakor.

- Megkértem Helene-t, hogy korán jöjjön be. Talán ki tudjuk deríteni, mi folyik itt.

Jason bólintott, bár továbbra sem értette, miért nem mondta el Shirley mindezt a telefonban. De már túlságosan fáradt volt, ezért futtában arcon csókolta a nőt, majd visszatámolygott a kocsijához. Erősen remélte, hogy alhat még két-három órát reggelig.

Szombat reggel, pár perccel nyolc óra után Jason kivörösödött szemmel lépett be Shirley irodájába. A sötét mahagóniburkolatú szobában mélyzöld szőnyeg fedte a padlót, rézből készültek a kilincsek; az egész sokkal inkább hasonlított egy bankár dolgozószobájára, mint egészségügyi intézmény főhivatalnokának az irodájára. Shirley épp a biztosítási kárbecslővel beszélgetett telefonon, így aztán Jason leült es várt.

- Igazad volt a biztosítóval kapcsolatban - mondta a nő, miután letette a kagylót. - Addig nem hajlandók fizetni, amíg a betörést nem jelentjük be.

- Akkor jelentsd be!

- Előbb nézzük meg, mekkora a kár, és hogy mi hiányzik!

Átvágtak a járóbetegek épületszárnyán, és lifttel fölmentek az ötödik emeletre. Ott már várta őket a biztonsági őr, aki kinyitotta a belső ajtót. Csizmát és fehér köpenyt húztak.

A laboratóriumban hasonló volt a felfordulás, mint Hayes lakásában. A fiókok és a szekrények tartalmát kiborították a földre, az értékes műszerei: viszont sértetlennek látszottak. Ebből világos volt mindkettőjük számára, hogy itt nem rombolni akartak, hanem kerestek valamit. Jason bepillantott Hayes szobájába. Azt is feldúlták: az íróasztal és néhány iratszekrény tartalma szétszórva hevert a padlón.

Az állatok helyiségének ajtajában ekkor megjelent Helene Brennquist: az arca sápadt volt, és zaklatottnak látszott. A haja ismét gondosan ki volt fésülve a homlokából, de mert nem volt rajta a megszokott, formátlan laborköpeny, Jason észrevette, milyen jó az alakja.

- Meg tudja állapítani, elvittek-e valamit? - kérdezte Shirley.

- Hát, nem látom az adatrögzítő naplóimat - felelte Helene.

- És valamennyi eltűnt a kólibaktérium-tenyészetből is. De a legrosszabb az, ami az állatokkal történt.

- Mi van velük? - kérdezte Jason, és látta, hogy a máskor oly érzéketlen arc most remeg a félelemtől.

- Akár meg is nézheti. Megölték valamennyit!

Jason kikerülte Helene-t, és az acélajtón át belépett az állatok részlegébe. Azonnal mellbe vágta az orrfacsaró állatbűz. Fölkapcsolta a villanyt. Tágas, nagyjából tizenöt méter hosszú és tíz méter széles helyiségben állt. A ketrecek sorokban voltak elrendezve, egyik a másik tetején, itt-ott hat is egymás fölött.

Jason a legközelebbi sornál kezdte: benézett minden egyes ketrecbe. Mögötte hangos csattanással becsukódott az ajtó. Helene nem túlzott: minden állat elpusztult. Ott feküdtek görcsbe rándult testtel, olykor véresre harapott nyelvvel, mintha azt rágták volna haláltusájuk végső perceiben.

Hirtelen megtorpant. Néhány nagyobb ketrecbe benézve felkavarodott a gyomra; patkányok voltak bennük, de olyanok, amilyeneket még életében nem látott. Óriásiak, már-már akkorák, mint a disznó, és csupasz, ostorszerű farkuk olyan vastag, mint az ember csuklója; Kivicsorított foguk hossza a tíz centimétert is elérte. Amikor tovább ment, óriás nyulakat látott, meg kisebbfajta kutya nagyságúra nőtt fehér egereket.

A génsebészetnek ez az oldala elborzasztotta. Bár előre rettegett attól, hogy még mit fog látni, a morbid kíváncsiság űzte tovább. Félve pillantott a ketrecekbe, és egészen rosszul lett, látva az ismerős állatok eltorzult változatait. A tébolyult tudomány szülte e többfejű nyulakat, fölös végtagokkal és többletszemekkel elcsúfított egereket. Jason el tudta viselni a primitív baktériumokkal való génmanipuláció gondolatát, de itt emlősöket torzítottak el.

Visszament a laborközpontba, ahol Shirley és Helene éppen a szcintillációs tenyészeteket ellenőrizte.

- Láttad az állatokat? - kérdezte Jason utálkozva Shirleytől.

- Sajnos. Amikor Curran itt járt. Ne is juttasd az eszembe!
- Ezek a kísérletek a JEK égisze alatt folytak? - tudakolta Jason.
- Nem - felelte Shirley.
- Mi sohasem számoltattuk be Hayest. Eszünkbe sem jutott, hogy kellene.
- A hírnév hatalma - jegyezte meg Jason cinikusan.
- Az álatok hozzátartoztak Hayes doktor növekedésihormon-kutatásához - védekezett Helene.
- Mindegy -legyintett Jason. Most nem volt kedve etikai vitába keveredni Helene-nel.
- A lényeg az, hogy egytől egyig ottpusztultak.
- Mind? - kérdezte Shirley. - Milyen furcsa. Szerinted mi történt velük?
- Méreg - felelte komoran Jason. - Ámbár nem fér a fejembe, hogy miért öli meg az állatokat az, aki kábítószert keres...
- Tud valami magyarázatot adni a történtekre? - fordult Shirley dühösen Helene-hez.
A fiatalabb nő megrázta a fejét, tekintete nyugtalanul kalandozott a helyiségben.
Shirley továbbra is állhatatosan nézte Helene-t, aki feszengve állt egyik lábáról a másikra. Jason figyelte őket, nem értette, mi váltotta ki Shirleyből hirtelen ezt az agresszív viselkedést.
- Jobb lesz, ha együttműködik velünk, különben nagy bajba kerül - közölte Shirley.
- Howard doktornak szent meggyőződése, hogy eltitkol, előlünk valamit. Ha ez igaz, és rájövünk, mi az, remélem, tudja, milyen hatással lesz a pályájára. Helene már nem tudta titkolni a szorongását.
- Csak Hayes doktor utasításait követtem - mondta, és a hangja elcsuklott.
- Miféle utasításait? - kérdezte Shirley halk, fenyegető hangon.
- Vállaltunk néhány alkalmi megbízást...
- Mifélét?
- Hayes doktor másodállásban a Gén Rt. nevű cégnek dolgozott. Kifejlesztettünk egy rekombináns kólitörzset, hogy bizonyos hormont termeljünk a Gén Rt. számára.
- Tudott arról, hogy Hayes doktor szerződése kifejezetten tiltotta, hogy másodállást vállaljon?
- Mondta nekem - vallotta be Helene.
Shirley még egy teljes percig bámulta mereven Helene-t. Végül azt mondta:
- Nem akarom, hogy erről bárki másnak említést tegyen. Készítsen részletes listát minden állatról vagy eszköz-ről, ami hiányzik vagy kárt szenvedett a laboratóriumban, és személyesen nekem adja át. Megértette?
Helene bólintott.
Jason kikísérte Shirleyt a laboratóriumból. Nyilvánvalóan győzött ott, ahol jómaga kudarcot vallott: áttörte a Helene által emelt falat. De nem a megfelelő kérdéseket tette föl.
- Miért nem Hayes fölfedezéséről faggattad? - kérdezte már a lift előtt.
- Válaszul Shirley szemmel láthatóan dühében többször is megnyomta a gombot.
- Nem jutott eszembe. Valahányszor azt hiszem, hogy a Hayes-ügy már nem okoz több bajt, mindig történik valami. Kifejezetten ragaszkodtam hozzá, hogy a másodállást tiltó záradék bekerüljön a szerződésbe.
- Ez most már nem sokat számít, mondta Jason, és Shirley mögött belépett a liftbe. - Az emberünk halott.
- Igazad van - sóhajtott Shirley.
- Lehet, hogy túldramatizálom a dolgokat. Bárcsak vége lenne már ennek az ügynek. .
Én továbbra is azt hiszem, hogy Helene többet tud, mint amennyit mond.
- Majd beszélek még vele!

- Miután láttad az állatokat, nem gondolod, mégiscsak értesítened kellene a rendőrséget?
- A rendőrséggel együtt a nyakunkra jönnének az újságok is - emlékeztette Shirley. - Azok pedig csak bajt hoznának ránk. Semmi jele, hogy az állatokon kívül bármi különösebben értékes dolog károsodott volna.
Jason elhallgatott. A betörés bejelentése nyilvánvalóan adminisztratív döntés. Őt jobban foglalkoztatta, hogy megtudja, mit fedezett föl Hayes, és tudta; hogy ebben sem a rendőrség, sem a lapok nem fognak segíteni. Eszébe villant, vajon a felfedezésnek volt-e köze a szörnyállatokhoz. Még a gondolatra is kirázta a hideg.

A vizitet Matthew Cowennél kezdte. Sajnos, romlott az állapota. És mintha a sok-sok panasz nem lett volna elég, Matthew ráadásul kezdett furcsán viselkedni. Alig pár percre a folyosón találtak rá a nővérek; összevissza kódorgott, és zagyvaságokat motyogott magában. Amikor Jason belépett, már ott feküdt az ágyához kötözve, és úgy bámult rá, mint az idegenre. Sem az idővel, sem a hellyel, sem a személyekkel nem volt tisztában. Amennyire Jason tudta, erre csak egyféle magyarázat volt: embóliát kaphatott, talán a sérült szívbillentyűkből került vérrög az agyába. Más szavakkal szélütést kapott, esetleg sorozatos hűdésen esett át.
Nem késlekedett tovább, neurológiai konzíliumot hívott össze, amelyre meghívta azt a szívsebészt is, aki már látta a beteget. Bár a maga részéről azonnal alvadásgátlást látott szükségesnek, úgy döntött, megvárja a neurológus véleményét. Addig is aszpirint és Persantint rendelt a betegnek, hogy csökkentse a vérlemezkék összetapadási hajlamát. A rohamok zavarba ejtő fejleményt jelentettek, és rossz jelnek számítottak.
A további vizitekkel gyorsan végzett, és már indult volna haza, hogy némi pótalvással helyrehozza magát, amikor az ügyeletre rendelték az egyik betege miatt. Halkan káromkodva futott le a lépcsőn, reménykedve, hogy bármi legyen is a gond, könnyen meg tudja oldani. Sajnos, ez nem az az eset volt.
Lélekszakadva érkezett a nagy kezelőbe, ahol már egész csapat orvos próbált újraéleszteni egy kómás beteget. A monitorra vetett gyors pillantás elárulta, hogy nincs szívműködés.
Jason odaállt Judith Reinhart mellé, akitől megtudta, hogy a beteget öntudatlan állapotban találta a férje reggel, amikor föl akarta ébreszteni.
- Szívműködést, légzési tevékenységet észleltek az ügyeletesek?
- Semmit - felelte Judith. - Ami azt illeti, én már hidegnek érzem.
Jason megérintette a nő lábát, és egyetértett. Az arcát nem látta.
- Hogy hívják? - kérdezte, és már ösztönösen felkészült a csapásra.
- Holly Jennings.
Úgy érezte, mintha gyomorszájon vágták volna. - Úristen! - nyögött fel.
- Jól vagy? - nézett rá Judith.
Jason bólintott, de ragaszkodott ahhoz, hogy az ésszerű időn túl is folytassák az újraélesztési kísérletet. Csütörtökön, amikor utoljára látta Hollyt, érezte, hogy baj van, de nem hitte volna, hogy ennyire súlyos. Nem tudott belenyugodni, hogy Holly, akárcsak Cedric Harring, meghalt, holott egy hónapja sincs, hogy kedvenc klinikai belgyógyásza egészségesnek nyilvánította, és mindöszsze két napja, hogy még egyszer megvizsgálta.
Megrendülten vette föl a telefont, hogy fölhívja Margaret Danforthot.
- Szóval most sem volt kardiológiai előzmény? - kérdezte Margaret.
- Úgy van.
- Mit művelnek maguk ott? - kérdezte Margaret erélyesen.

Jason nem válaszolt. Azt akarta, hogy Margaret engedje át az esetet a klinikai kórbonctannak, de Margaret tétovázott.

- Már ma megcsinálnánk - próbálta rábeszélni Jason. - A jövő hét elején megkapná a jelentésünket.

- Sajnálom - makacsolta meg magát Margaret. -Van néhány kérdés, ami foglalkoztat engem, és ha jól tudom, törvény kötelez arra, hogy elvégezzem a boncolást.

- Megértem az álláspontját, de az talán nincs ellenére, hogy adjon a mintákból, és mi is elvégezhessük itt a műveletet.

- Talán nincs - felelte Margaret egykedvűen. - Az igazat megvallva, azt sem tudom, van-e ehhez jogom. De majd utánanézek. Én sem bánnám, ha nem kellene két hétig várnom a mikroszkópos vizsgálat eredményére.

Jason hazament, és belezuhant az ágyba. Négy órát aludt, amikor fölébresztette a Matthew megvizsgálására fölkért neurológus telefonja. Alvadásgátló kezelést, és számítógépes tomográfiát akart végezni a betegen. Jason szinte könyörgött neki, hogy tegyen meg mindent, amit célravezetőnek lát.

Aztán már hiába próbált újra elaludni. Olyan ideges volt, hogy nem bírt kilazítani. Fölkelt. Borongós, késő őszi nap volt, a szemerkélő eső elcsúfította Bostont. Jason szeretett volna erőt venni búskomorságán, a lakásban föl-alá járkálva törte a fejét, mivel foglalhatná el magát. Amikor rájött, hogy nem tud megmaradni otthon, magára kapott valamit, és lement a kocsihoz. Tudta, hogy bajba kerülhet, de azért elhajtott a Beacon Street-re, és leparkolt Carol lakásával szemben.

Tíz perc múlva, mintha az Isten megkönyörült volna rajta, Carol lépett ki a kapun. Farmernadrág és garbópulóver volt rajta, és lófarokba kötött, dús, barna hajával valóbanjnnak a diáklánynak látszott, akit a Kabaré Klub reklámozott. Amikor megérezte az eső szitálását, kinyitotta virágmintás esernyőjét, és elindult fölfelé az utcában. Néhány méterre haladt el Jason mellett, aki összekuporodott az ülésen attól való oktalan félelmében, hogy a lány fölismerheti.

Amikor már jócskán eltávolodott, Jason kiszállt az autóból, és gyalog eredt a nyomába. A Dartmouth Streeten szem elől tévesztette, de a Commonwealth Avenue-n ismét megpillantotta. Megtartva a kellő távolságot, folyton azt leste, nem bukkan-e föl a közelben Brunóhoz vagy Curranhez hasonló alak. A Dartmouth és a Boylston Street sarkán egy bódénál megállt, és lapozgatni kezdett egy folyóiratot. Carol elment mellette, megvárta a zöld lámpát, majd átsietett a Boylston túloldalára. Jason alaposan megnézte a gyalogosokat és az autósokat, nem, lát-e gyanúsat. De nem volt jele, hogy Carol ne lenne egyedül.

A lány elhagyta a Bostoni Közkönyvtárat, így Jason sejtette már, hogy a Copley Plaza bevásárlóközpontba tart. Megvette a magazint, amiről kiderült, hogy a The New Yorker, és már indult is tovább a lány után. Amikor Carol összecsukta az esernyőjét, és belépett a Copley Plazába, Jason megszaporázta a lépteit. Tudta, hogy ebben a hatalmas bevásárló- és szállodakomplexumban könnyen szem elől tévesztheti a lányt.

A következő háromnegyed órában minden energiáját arra kellett fordítania; hogy úgy tegyen, mintha a kirakatokat bámulná, a Néw Yorkerét olvasná, és közben szemmel tartsa a tömeget. Carol vidáman cikázott a különböző butikok és áruházak között. Egy ízben Jason már-már azt hitte, mégis kísérik a lányt, de aztán kiderült, hogy csak ki akart kezdeni vele valaki. A lány gorombán utasíthatta vissza a közeledést, mert a fickó egykettőre fölszívódott.

Nem sokkal fél négy után Carol fogta a csomagjait meg az esernyőjét, és bevonult egy önkiszolgáló büfébe. Jason is bement utána, és a sorban közvetlenül melléje állt, hogy

alaposabban megnézze magának a lány bájosan kerekded arcát, sima, olajbarna bőrét és sötéten csillogó szemét. Csinos, fiatal nő volt, huszonnégy év körülinek tippelte Jason.

- Az embernek jólesik ilyenkor egy kávé - mondta abban a reményben, hogy beszélgetést kezdeményezhet.

- Én szívesebben iszom teát.

Jason zavartan elmosolyodott. Nemigen értett sem a nők felcsípéséhez, sem a társalgáshoz. - A tea is jó - mondta, és máris elfogta a félelem, hogy bolondot csinál magából.

Carol levest, teát és üres kiflit kért, majd a tálcájával a kezében odamént az egyik nagy, több-személyes asztalhoz.

Jason kapucínert kért, majd tétován körülnézett, és mintha nem találna ülőhelyet, elindult a lány asztala felé.

- Megengedik? - kérdezte, kihúzva egy széket. Néhányan, köztük Carol is, fölnéztek az asztaltól. Egy férfi arrébb rakta a csomagjait: Jason leült, félszeg mosollyal üdvözölve külön-külön mindenkit.

- Micsoda véletlen - szólt oda Caroinak. - Már megint összefutottunk.

Carol ránézett a teáscsészéje fölött. Nem szólt semmit, de nem is volt rá szükség. Az arcán látszott a bosszúság.

Jason azonnal rájött, hogy úgy viselkedik, mint valami szélhámos, és hogy mindjárt el fogják zavarni.

-Bocsásson meg! - hadarta. - Nem akarom molesztálni. A nevem dr. Jason Howard. Alvin Hayes kollégája voltam. Maga Carol Donner, és nagyon szeretnék beszélni magával.

- A klinikán dolgozik? - kérdezte Carol gyanakodva.

- Az orvosszemélyzet soros szolgálatvezetője vagyok. - Jason életében először használta a címet. Rendes akadémiai kórházban ennek nagy jelentősége volt, de a klinikán inkább csak zavaró hivatali nyűgnek tekintette mindenki.

- Honnan tudjam, hogy igazat mond? - kérdez-te Carol.

- Megmutathatom az igazolványomat.

- Oké.

Jason már nyúlt a tárcájáért, de Carol megragadta a karját. - Ne fáradjon! - mondta. Hiszek magának. Alvin sokat emlegette. Azt mondta, maga ott a legjobb belgyógyász.

- Hízelgő rám nézve - mondta Jason. Valóban meglepte a dolog, tekintve, hogy felületes volt kettejük kapcsolata.

- Ne haragudjon, hogy olyan gyanakvó voltam - folytatta a lány, de elég nagy zűrzavarban élek, különösen az utóbbi napokban. Miről akar beszélni velem?

- Hayes doktorról felelte Jason. - Először is szeretném megmondani, hogy a halála nagy vészteség a számunkra. Fogadja részvétemet!

Carol vállat vont.,

Jason nem tudta, mire vélje ezt a választ, de azért folytatta. - Még most sem tudom elhinni, hogy Hayes doktor kapcsolatba került a kábítószerrel. Maga tudott erről?

- Tudtam. De az újságok nem mondtak igazat. Alvin csak nagyon keveset használt, rendszerint marihuánát és csak néha kokaint. Heroint pedig soha.

- Nem volt megrögzött kábítószeres?

- Szó sincs róla! Higgye el nekem, én tudnám! - De hát rengeteg drogot és pénzt találtak a lakásán.

- Én ezt csak azzal tudom magyarázni, hogy a drogokat is meg a pénzt is a rendőrség helyezte el a lakásban. Alvin mindig is szűkében volt mindkettőnek. Valahányszor külön pénzhez jutott, elküldte a családjának.

- Úgy érti, a volt feleségek?

- Igen. Nála vannak elhelyezve a gyerekek.

- Miért csinált volna ilyesmit a rendőrség? - Jason arra gondolt, hogy a lány megjegyzése öszszevág Hayes üldözési mániájával.

- Higgye el, fogalmam sincs! De másként nem tudom elképzelni, hogyan kerültek oda a drogok. Biztosíthatom, hogy aznap este kilenckor, amikor elmentem tőle, még nem voltak ott.

Jason előrehajolt, és lehalkította a hangját. - Aznap este, amikor Hayes doktor meghalt, azt mondta nekem, van egy szenzációs felfedezése. Magának mesélt erről valamit?

- Említette. De ez három hónappal korábban volt.

Jóson pillanatig hagyta, hogy felülkerekedjenek benne a derűlátó gondolatok. Aztán megtudta,

hogy Carolnak sejtelme sincs, mi volt maga a fel-fedezés.

- Nem bízott meg magában?

- Utóbb már nem. Szétválófélben voltunk.

- De hát maguk együtt éltek, vagy ezt is rosszul tudták az újságok?

- Együtt éltünk - ismerte be Carol , de végül már csak mint lakótársak. Megromlott a kapcsolatunk. Teljesen megváltozott. Nemcsak fizikailag érezte magát betegnek, az egész személyisége átalakult. Zárkózót lett, szinte paranoiás. Folyton arról beszélt, hogy föl fogja keresni magát, és én is megpróbáltam rávenni erre.

- Tényleg nem sejti, mi lehetett az a felfedezés? - makacskodott Jason.

- Sajnálom - tárta szét a kezét bocsánatkérően Carol. - Csak arra emlékszem, hogy csúfondárosan mulatságosnak nevezte a felfedezését. Azért emlékszem rá, mert különösnek találtam, hogy valaki így jellemezze a saját sikerét.

- Ugyanezt mondta nekem is.

- Legalább következetes volt. Ezenkívül csak annyit mondott, hogy ha minden jól megy méltányolni fogom, mert gyönyörű vagyok. Pontosan ezekkel a szavakkal mondta.

- Nem fejtette ki?

- Mindössze ennyit mondott.

Jason kortyolt egyet a kapucíneréből, és közben Carol arcát bámulta. Vajon hogyan növelheti a lány szépségét egy csúfondárosan mulatságos felfedzés? Megpróbálta a dolgot valamiképpen összhangba hozni azzal.a gyanújával, hogy Hayes felfedezése összefügghet a rák gyógyításával. De nem ment.

Carol kiitta a teáját, és fölállt.

- Örülök, hogy találkoztunk - mondta, és nyújtotta a kezét. Jason fölugrott, félszegen kapott felborulni készülő széke után. Váratlanul érte, hogy a lány ilyen hirtelen menni akar.

- Nem szeretném, ha udvariatlannak tartana - mondta Carol , de találkozóm van. Remélem, meg fogja oldani a rejtélyt. Alvin nagyon keményen dolgozott. Tragédia volna, ha kárba veszne egy fontos dolog, amit fölfedezett.

- Pontosan így érzem én is – mondta Jason, és kétségbeesve kívánta, hogy a lány ne menjen még el.

- Találkozhatunk még? Annyi mindenről szeretnék beszélni magával.

- Gondolom, igen. De nagyon elfoglalt vagyok. Milyen időpontot tartana alkalmasnak?

- Mit szólna a holnaphoz? - javasolta Jason lelkesen. - Vasárnapi villásreggelihez? ,

- Ha jó későn van. Éjjel dolgozom, és a szombat a legforgalmasabb nap.

Jason el tudta képzelni. - Kérem - mondta. - Fontos lehet.

- Rendben van. Mondjuk, délután kettőkor. Hol?

- Mit szólna a Hampshire House-hoz?

- Oké - felelte Carol. Felkapkodta a csomagjait és az ernyőjét, búcsúzóul Jasonre mosolygott, és kisietett a büféből.

Carol az órájára pillantott; és meggyorsította a lépteit. Ez a rögtönzött találkozó Jasonnel nem szerepelt a programjában, és nem akarta miatta lekésni a filozófiai konzultánsával megbeszélt találkozót. Késő este és kora délután a disszertációja harmadik fejezetén dolgozott, ezért mnár nagyon szerette volna hallani a professzor véleményét. Lifttel ment le a földszintre, közben a Howard doktorral folytatott beszélgetés járt a fejében.

Meglepte ez a találkozás, hiszen már sokat hallott a doktorról. Alvin azt mesélte, hogy Jason elvesztette a feleségét, és úgy reagált a tragédiára, hogy új környezetet választva, nyakig belemerült a munkába. Carolt elbűvölte a történet; a témájába beletartozott a gyász pszichológiája is és dr. Jason Howard tökéletes esettanulmánynak ígérkezett.

A Weston Hotel portása olyan éleset füttyentett, hogy Carol összerezzent. Amikor eléje gördült a taxi, kénytelen volt beismerni magának, hogy Jason Howard doktor valamivel mélyebb benyomást tett rá, mint amekkorát a tisztán szakmai érdeklődés indokolt volna. Szokatlanul vonzónak találta, és rájött, hogy, ebben szerepet játszik az is, hogy tisztában van a férfi sebezhetőségével. A félszegségét meg egyenesen kedvesnek találta.

- A Harvard Square-re - mondta, amikor beszállt a taxiba. Azon kapta magát, hogy már előre örül a másnapi villásreggelinek.

Jason elüldögélt még a kihűlt kávéja mellett. Teljesen váratlanul érte Carol intelligenciája és bája. Ízig-vérig külvárosi lányra számított, akit vagy a pénz, vagy a drog csábított el az iskolától. És íme, kedves, érett nővel találkozott, aki mindenféle témában remekül megállja a helyét. Micsoda tragédia, hogy ilyen tehetséges ember belekeveredett abba a szennyes világba...

Csipogójának makacs és fülsértő hangja rántotta vissza a valóságba. Lekapcsolta, és ránézett a kijelzőre. Kétszer villant fel a „sürgős” szó, utána egy telefonszám, amit nem ismert. Megnézte az orvosok azonosító jegyzékében, majd megkérte a kávézó üzletvezetőjét, hogy használhassa a pénztárgép mögötti telefont.

- Köszönöm, hogy visszahívott, dr. Howard! Mrs. Farr vagyok. A férjemnek, Gerald Farrnak rettenetes mellkasi fájdalmai és légzési nehézségei vannak.

- Hívjon mentőt! - mondta Jason. - Vigye a klinika ügyeletére.! Mr. Farr az én betegem? - Ismerősnek találta a nevet, de nem tudta hova tenni.

- Igen - felelte Mrs. Farr. - Két hete vizsgálta meg. A férjem a Boston Bank ügyvezető alelnöke.

Jaj, ne!, fohászkodott gondolatban Jason, mi-közben visszatette a telefont. Már megint ugyanaz. Úgy döntött, a kocsiját a Beacon Streeten hagyja, amíg ellátja a sürgős esetet, ezért kirohant a kávéházból, a gyalogosátjárón átvágott az épület szállodai oldalára, és ott beugrott egy taxiba.

Előbb érkezett a klinika ügyeletére, mint Farrék. Elmondta Judithnak, mi várható, és még az aneszteziát is fölhívta, hálát adva a sorsnak, hogy Philip Barnest bent találta.

Amikor meglátta Gerald Farrt, rögtön tudta, bekövetkezett, amitől a legjobban félt. A férfinak szörnyű fájdalmai voltak, az arca falfehér volt, a homlokán gyöngyözött az izzadság.

Az első EKG kimutatta, hogy a szív nagy területen károsodott. Az eset semmiképpen sem ígérkezett könnyűnek. Morfiummal és oxigénnel úgyahogy enyhítették a beteg fájdalmait, a

szívműködés szabályozására lidocaint adtak neki. Általában így szokott lenni , csakhogy most csinálhattak bármit, Farr nem reagált rá. Újabb EKG-t készítettek, aminek láttán Jasonnek az volt az érzése, hogy tovább nőtt az infarktusos terület.

Kétségbeesve próbálkozott mindennel, de hiába. Négy óra előtt öt perccel Gerald Farr szeme fönnakadt, és a szíve megállt.

Jason persze most sem volt hajlandó föladni, elrendelte az újraélesztési kísérletet. Többször újra-indították a szívműködést, de az ismét megállt.

Farr egyszer sem nyerte vissza az öntudatát. Végre negyed hétkor Jason is halottnak nyilvánította a beteget.

- Szemétség! - tört ki Jasonből az utálkozás, és e szóval egyszerre illette a saját munkáját is, és úgy általában a világot. Még Judith Reinhart is észrevette a tőle szokatlan káromkodást. Jason vállára hajtotta a fejét, és átkarolta a nyakát.

- Jason, te mindent megtettél, amit lehetett - súgta.- Mindent megtettél, amit ember megtehetett. De a hatalmunk véges.

- Csak ötvennyolc éves volt - válaszolta Jason, a csalódottság könnyeit nyeldesve.

Judith, miután rendbe rakta a nővérek és a bent-lakó orvosok szobáját, odajött Jasonhöz. - Nézz rám, Jason! -mondta, kezét a férfi vállára téve.

Jason kelletlenül fordította az arcát a nővér felé. A szeme sarkából kiperdült egy könnycsepp, és legurult az orrán. A nő halkan, de ellentmondást nem tűrően közölte vele, hogy ezeket az eseteket nem szabad annyira a szívére vennie.

- Tudom, milyen szörnyű veszteséget jelent egy nap alatt kettő - tette hozzá, de nem a te hibád.

Jason az eszével belátta, hogy a nőnek igaza van, de érzelmileg másként élte át a dolgot. Különben is, Judithnak fogalma sem volt arról, milyen rossz bőrben vannak a fekvőbetegei, mindenekelőtt Matthew Cowen, ő pedig nem merte elmondani neki. Most először vetődött föl benne komolyan a gondolat, hogy abba kellene hagynia a pályát. De hogy mi mást csinálhatna, arról, sajnos, fogalma sem volt. Nem értett semmihez.

Miután megígérte Judithnak, hogy most már minden rendben lesz, kiment, hogy szembenézzen Mrs. Farr-ral. Már jó előre igyekezett felkészíteni magát a várható dühkitörésre. De Mrs. Farr mélységes gyászában úgy gondolta, hogy a bűnt neki kell magára vállalnia. Saját bevallása szerint a férje már egy hete panaszkodott, hogy rosszul érzi magát, ő viszont ügyet sem vetett rá, mert őszintén szólva a férje mindig is hipochonder volt kicsit. Jason most úgy próbálta megvigasztalni az asszonyt, ahogy Judith az imént vele tette. Nagyjából ugyanolyan sikerrel.

Arra gondolva, hogy a törvényszéki orvos kapja az esetet, Jason nem is terhelte Mrs. Farrt a boncolási engedély kérésével. A törvény szerint az orvos szakértőnek nem kellett engedély, ha a halál oka kérdéses volt, de hogy biztos legyen a dolgában - fölhívta Margaret Danforthot. A válasz az volt, amit várt: a nő igényt tartott az esetre, és ha már Jason fölhívta, beszámolt Holly Jenningsről.

- Visszávonom a reggeli becsmérlő megjegyzéseimet - mondta Margaret. - Magukra egyszerűen rájár a rúd. Jennings asszony pontosan olyan rossz állapotban volt, mint Cedric Harring. Nemcsak a szíve, az erei is pocsékul néztek ki.

- Egyáltalán nem sikerült megvigasztalnia - felelte Jason. - Nemrég nyugtattam meg, hogy a leletei szerint minden rendben van nála. Csütörtökön készítettem ellenőrző EKG-t, de az is csak minimális változást mutatott.

- Nem tréfál? Várjon csak, majd maga is meglátja a metszeteket! A koszorúerek zöme kilencven százalékban elzáródott, méghozzá nem is gócosan, hanem szórtan. A sebészet sem

tudott volna vele mit kezdeni, jut eszembe! Utánanéztem, részünkről semmi akadálya, hogy a Jennings esetről kapjon kis mintákat. De hivatalos írásbeli kérvény kell hozzá.

- Semmi gond.- felelte Jason. - Farr esetében is ugyanez a helyzet?

- Hogyne!

Jason taxival ment vissza a kocsijához, majd hazahajtott. A köd és az eső ellenére, mihelyt hazaért, már indult is kocogni. Bár bőrig ázott, és nyakig belepte a sár, zuhanyozás után némiképp magához tért nyomasztó depressziójából. Már éppen arra gondolt, hogy ennie kellene valamit, amikor telefonált Shirley, és meghívta magához vacsorára. Jason első gondolata az volt, hogy nem megy, de aztán rájött, ilyen nyomott hangulatban nem is akar egyedül maradni, így hát elfogadta a meghívást. Valamivel rendesebben felöltözött, aztán visszament a kocsijához, és elindult nyugatra, a Brookline felé.

Az Eastern Légitársaság 409-es járata, amely Miamiból egyenesen Bostonba repült, élesen el-kanyarodott, mielőtt ráállt volna a leszállópályára. Hét óra harminchétkor ért földet, éppen amikor Juan Díaz becsukta a képes magazint, és kinézett Boston ködbe vesző felhőkarcolóira. Másodszor utazott Bostonba, és cseppet sem volt el-ragadtatva. Nem fért a fejébe, hogy élhet valaki itt, amikor tudja, milyen rosszak errefelé az időjárási viszonyok. Akkor is esett, amikor legutóbb, alig néhány napja itt járt. Lenézett a betonra, látta a tócsák széltől fodrozódó vizét, és vágyakozva gondolt vissza Miamira, ahol a késő ősz végre véget vetett a perzselő nyári forróságnak..

Fölvette a csomagját az előtte levő ülés alól, közben azt fontolgatta, vajon mennyi időt tölt majd Bostonban. Eszébe jutott, hogy előző alkalommal csak három napig kellett maradnia, és nem kellett csinálnia semmit. Azon tűnődött, vajon most is ilyen szerencséje lesz-e. Az ötezer dollárját így is, úgy is megkapja...

A gép a repülőtéri épület felé gurult. Juan büszkén nézett körül a fülkében. Arra gondolt, milyen jó volna, ha a családja, odaát Kubábó!, most láthatná őt. Ugyancsak meglepődnének! Lám, első osztályon repül. Azok után, hogy a Castro-kormány életfogytiglani börtönre ítélte, alig nyolc hónap múlva elengedték, majd legnagyobb meglepetésére elküldték az Egyesült Államokba. Ez lett volna a büntetése a többszörös gyilkosságért és nemi erőszakért, hogy elküldték az USA-ba! Mennyivel könnyebb volt ezt a fajta foglalkozást az Egyesült Államokban űzni! Juan úgy érezte, a világon a legeslegjobban egy georgiai mogyoróültetvényessel szeretne kezet szorítani.

A gép utolsót zökkent, aztán megállt. Juan fölállt, nyújtózkodott, majd kézitáskájával elindult a csomagjáért. Amikor megkapta, taxiba ült, és elvitette magát a Royal Sonesta Hotelba. Itt foglaltatott magának szobát, mint Carlos Hernández Los Angelesből. Még hitelkártyája is volt ezen a néven, törvényes számmal. Tudta, hogy a szám jó, mert már kiváltott vele egy receptet, amit Ivliamiban, a Bar Harbour bevásárlóközpontban talált.

. Miután kényelmesen elhelyezkedett a szobájában, és már másik selyemöltönye is bent lógott a szekrényben, leült az íróasztalhoz, és fölhívta azt a számot, amit még Miamiban kapott. Amikor fölvették a kagylót, azt mondta az illetőnek, szüksége van pisztolyra, leginkább 0,22-es kaliberűre. Miután az üzleti ügynek ezt a részét elintézte, kikereste a jegyzékből a nevet és a címet, a szállodai térképen pedig megnézte a helyet. Nem is volt messze.

Nagyon jól sikerült estét töltött Shirleyvel. Sült csirkét ettek articsókával és rizzsel, utána Grand Marnier-t ittak a nappaliban a kandalló előtt, és beszélgettek. Jason megtudta, hogy

Shirley apja orvos volt, és már az egyetemen foglalkoztatta a gondolat, hogy az apja nyomdokaiba lép.

- De az apám lebeszélt róla - mesélte Shirley. - Azt mondta, ez a szakma most túlságosan ki van téve a változásoknak.

Ebben igaza volt.

- Azt mondta, a gyógyítás is a nagytőke befolyása alá fog kerülni, és az, aki ezen a pályán előre akar jutni, kénytelen lesz egyszersmind üzletemberré válni. Így aztán közgazdaságtanra iratkoztam be, és azt hiszem, jól választottam.

- Ebben én is biztos vagyok - helyeselt Jason, és eszébe jutott a papírmunka és a műhibák robbanásszerű növekedésének párhuzama. A gyógyászat valóban megváltozott. Az, hogy most havi fizetéses állásban volt egy társaságnál, amolyan végrendeletnek is felfogható volt e változások tükrében. Medikuskorában mindig úgy képzelte, hogy majd a maga ura lesz. Többek között éppen ez vonzotta a pályára.

Az est végén kis feszélyezettség támadt közöttük. Jason közölte, most már ideje hazamennie, Shirley azonban biztatta, hogy maradjon nála.

- Gondolod, hogy jó ötlet volna?

A nő bólintott.

Jason nem volt ebben olyan biztos, mondván, nem szeretné reggel fölzavarni Shirleyt, mert ő korán kel a futás miatt. Shirley azt állította, fél nyolckor szokott fölkelni, még vasárnap is. Egy ideig csak bámultak egymásra; Shirley arca fénylett a kandalló tüzétől. Aztán halkan azt mondta: - Nem kötelező. Tudom, hogy mindketten szükségszerűen lassúak vagyunk ezen a téren. Most csak legyünk együtt. Mindkettőnknek kijutott a feszültségből.

- Oké - mondta Jason, és rájött, nincs ereje ellenállni. Hízelgett neki Shirley ragaszkodása, és lassan kezdett megbarátkozni a gondolattal, hogy nemcsak neki kell törődnie egy másik emberrel, hanem az a másik is.törődhet vele.

De az éjszakát itt sem alhatta át. Fél négykor egy kéz érintette meg a vállát, és amikor felült, pillanatra nem is tudta, hol van tulajdonképpen. A félhomályban éppen hogy ki tudta venni Shirley arcát.

- Ne haragudj - mondta a nő halkan, de azt hiszem, neked szól a hívás! - Azzal odaadta a kagylót az éjjeliszekrényről.

Jason átvette és megköszönte. Nem is hallotta a telefon csengését. Fél kölyökre támaszkodva, a füléhez szorította a kagylót. Biztos volt abban, hogy rossz hírt kap, és úgy is volt. Matthew Cowent holtan találták az ágyában, szemmel láthatóan súlyos roham végzett vele.

- Értesítették a családját? - tudakolta.

- Igen - válaszolta a nővér. - Minneapolisban élnek. Azt mondták, reggel jönnek.

- Köszönöm - mondta Jason, és szórakozottan visszaadta a kagylót Shirleynck.

- Baj van? - kérdezte Shirley, miközben viszszatette a telefont a helyére.

Jason bólintott. Úgy látszik, a baj most már nem hagyja el őt.

- Meghalt egy fiatal betegem. Harmincöt év körüli. Reumás szívpanaszai voltak.

Sebészeti véleményezésre jött be

- Milyen súlyos volt a betegsége? - érdeklődött Shirley.

- Súlyos volt - válaszolta Jason, és közben megjelent előtte Matthew arca, ahogyan bejött a kórházba. - A négy billentyűje közül három károsodott. Mindet ki kellett volna cserélni.

- Vagyis nem lehetett biztosra menni - vélekedett Shirley.

- Nem - ismerte el Jason. - Három billentyűpótlás kockázatos dolog. Szívszélhűdése volt régebben, ami kétségtelenül megrongálta a szívét, a tüdejét, a veséjét és a máját. Biztos, hogy adódtak volna komplikációk, de mellette szólt az életkora.

- Talán így volt neki a legjobb - kockáztatta meg Shirley. - Talán megmenekült egy csomó szenvedéstől. Amit mondasz, aszerint valószínűleg egész hátralevő életében újra és újra kórházba kellett volna járnia.

- Lehetséges - hagyta rá Jason minden meggyőződés nélkül. Tudta, miben mesterkedik Shirley; jobb kedvre akarja őt deríteni. Jason méltányolta az erőfeszítését. A vékony hálóingen keresztül megpaskolta a nő combját.

- Köszönöm, hogy mellettem vagy.

Amikor kiszaladt a kocsijához, rettentően hidegnek érezte az éjszakát. Ha lehet, még vigasztalanabbul esett, mint eddig. Bekapcsolta a fűtést, és hogy felfrissítse a vérkeririgését, megdörzsölte a combjait. De legalább nem volt forgalom; vasárnap hajnali négy óra lévén, a város kihalt volt.

Shirley megpróbálta maradásra bírni, mondván, ha egyszer a beteg már úgyis meghalt, és a családja sem érhető el, Jasonnek nincs semmi dolga. Akármennyire igaza volt, Jason a beteg iránti kötelességének érezte, hogy ne maradjon távol. Egyébként is tisztában volt azzal, úgysem tudna újra elaludni. Ez az újabb haláleset végképp fel-kavarta.

A klinika parkolója majdnem teljesen üres volt. Nem is ment a megszokott helyére, a rendelő épülete alá, hanem a bejárat közelében állította le a kocsiját. Matthew Cowen annyira kiszorított minden mást a gondolataiból, hogy amikor kiszállt, nem vette észre a kórház bejárata mellett kuporgó, sötét alakot. Ahogy át akart vágni az autó előtt, az alak hirtelen rávetette magát. Jason, akit teljesen váratlanul ért a támadás, rémülten felkiáltott. De aztán kiderült, hogy támadója azok közé a részeges csavargók közé tartozik, akik rendszeresen eljárnak a klinika ügyeletére, és aprópénzt koldulnak. Jason remegő kézzel adott neki egy dollárt abban a reményben, hogy ebből talán majd ennivalót vesz magának.

Shirleynek igaza volt. Semmit nem tehetett azonkívül, hogy az utolsó bejegyzést megtette Matthew Cowen kartonján. Aztán megnézte a holttestet. Legalább az arca nyugodt volt; talán valóban megmenekült a további szenvedéstől. Jason némán bocsánatot kért a halott embertől.

Fölhívta a bentlakó ügyeletest, és meghagyta, hogy kérjen boncolási engedélyt a családtól, mert ő valószínűleg nem lesz könnyen elérhető helyen. Aztán, éppoly tehetetlennek érezvén magát, mint az ilyen halálesetkor mindig, a kórházból egyenesen hazament. Egy ideig a plafont bámulva hevert az ágyon, és nem tudott elaludni. Azon töprengett, milyen munkát vállalhatna a gyógyszeriparban..

Cedric Harring; Brian Lennox, Holly Jennings, Gerald Farr és most Matthew Cowen. Még soha nem veszített el ennyi, beteget ilyen rövid idő alatt. Állandóan az arcukat látta álmában, és amikor tizenegy óra körül fölébredt, olyan kimerültnek érezte magát, mintha nemis aludt volna. Kényszerítette magát, hog lefussa a vasárnapokon teljesítendő hat mérföldjét. Azután lezuhanyozott, és nagy gonddal összeválogatta a ruhadarabjait: halványsárga, a gallérján és a kézelőjén fehér betétes inget, sötétbarna pantallót és világosbarna, selyemvászon, skótkockás zakót.

A Hampshire House a Beacon Streeten volt; ablakai a Boston Public Gardensre néztek. A szombati eső után most ragyogóan sütött a nap, az égen sebesen száguldottak a felhők. A kapu fölé tűzött amerikai lobogó csapkodott a késő őszi szélben. Jason korán érkezett, és a földszinti elülső terembe kért asztalt. A kandallóban barátságosan pattogott a tűz, zongorista játszotta a világslágereket.

Jason elnézte az embereket maga körül. Mindenki elegánsan volt öltözve, gondtalanul csevegtek, és szemmel láthatóan fogalmuk sem volt arról, hogy új, rémítő betegség söpör végig a városon... De ekkor Jason figyelmeztette magát, hogy tartsa kordában a képzeletét; fél tucat haláleset még nem jelent járványt, és egyébkéntsem győződött még meg arról, hogy a betegség fertőző. Mindazonáltal nem tudta kiverni a fejéből-végzetes sorsra jutott betegeit.

Carol öt perccel két óra után érkezett. Jason állva integetett neki, hogy magára vonja a figyelmét. A lány még vonzóbbnak tűnt fehér selyem-blúzában és fekete gyapjúpantallójában. Jasont ismét meglepte, hogy a klubon kívül milyen üde, ifjonti ártatlanság lengi körül az alakját. Amikor a lány észrevette, szélesen elmosolyodott, és elindult az asztal felé. Kissé ki volt fulladva.

- Ne haragudjon, hogy elkéstem! - mondta, miközben letette a szarvasbőr félkabátját, papírokkal teletömött vászontáskáját, a retiküljét, és többször is a bejárat felé pislantott.

- Vár valakit? - kérdezte Jason..

- Remélem, nem. De az az őrült főnököm ragaszkodik ahhoz, hogy minden lépésemet figyeltesse. Különösen azóta, hogy Alvin meghalt. Szinte állandóan őriztet valakivel, feltehetően azért, hogy megvédjen. Éjjel nem is bánom, de nappal nem szeretem. Muszkli úr ma reggel is eljött, de kiadtam az útját. Ettől függetlenül előfordulhat, hogy most is a nyomomban van.

Jason nem tudta, megemlítse-e, hogy már volt dolga Brunóval, de aztán letett róla. Csak miután kiszolgálták őket, és mégsem bukkant fel Bruno vaskos alakja, akkor nyugodtak meg valamelyest.

- Lehet, hogy hálásabbnak kellene lennem a főnöknek - mélázott Carol. - Olyan jó hozzám. Most is az egyik lakásában lakom a Beacon Streeten. Még bért sem fizetek érte.

Jason nem óhajtotta megtudni, mi minden indokolja, hogy Carol szép lakást kapjon a főnökétől. Zavartan próbált az omlettjére összpontosítani.

- Szóval... - lóbálta meg Carol a villáját -, miről akar még beszélni velem? - Jókorát harapott a francia pirítósból.

- Eszébe jutott még valami Alvin Hayes felfedezésével kapcsolatban?

- Nem; semmi - felelte Carol, és nyelt. - Különben, amikor rendszeresen beszámolt a munkájáról, akkor sem értettem belőle semmit. Mindig megfeledkezett arról, hogy nem mindenki biofizikus. - Carol fölnevetett, a szeme csillogott.

- Nekem azt mondták, Alvin másodállást vállalt egy másik társaságnál, amely szintén biológiai kutatásokat végzett - mondta Jason. - Maga tud erről valamit?

- Gondolom, a Gén Rt.-re céloz. - Carol elhallgatott, az arcáról lehervadt a mosoly. - Ennek mindenképpen titokban kellett maradnia. - Félrebillentette a fejét. - De most, hogy már elment, úgy vélem, nem számít. Körülbelül egy éve dolgozott nekik.

- És azt is tudja, hogy mit?

- Tulajdonképpen nem. Valami köze volt a növekedési hormonhoz. De később összevesztek valamin. Mintha pénzügyekről lett volna szó. A részleteket nem ismerem...

Jason rájött, hogy végül is neki volt igaza. Helene titkolózott. Ha Hayes viszonya megromlott a Gén Rt.-vel, arról az asszisztensnőnek tudnia kel-lett.

- Mit tud Helene Brennquistről?

- Nagyon kedves hölgy. - Carol letette a villáját. - Hát.,. ezt nem mondtam egész őszintén. Azt hiszem, vele nincs semmi gond. De hogy bevalljam magának az igazat, Helene az oka, hogy Alvin és én szakítottunk egymással,. Mert állandóan együtt dolgoztak, és Helene a végén már a lakásunkra is eljárt. Aztán rájöttem, hogy viszonyuk is lett. Ezt nem tudtam

elviselni. Bosszantott, hogy annyira titkolja, főleg mert ott csinálták az orrom előtt, a lakásomban.

Jason elképedt. Azt sejtette, hogy Helene elhallgat bizonyos dolgokat, de az álmában sem jutott eszébe, hogy le is feküdt Hayesszel. Fürkészve nézte Carol arcát. Látta rajta, hogy az ügy felidézése kellemetlen érzést kelt benne, csak azt nem tudta, éppúgy haragudott-e Hayesre is, mint Helene-re.

- Mi van Hayes családjával? - kérdezte, szándékosan témát váltva.

- Nem sokat tudok róluk. Egyszer vagy kétszer beszéltem telefonon a volt feleségével, de személyesen soha. Körülbelül öt éve váltak el.

- Hayesnek volt egy fia?

- Kettő. Két fiú és egy lány.

- Tudja, hogy hol laknak?

- New Jerseyben, egy kisvárosban, Leonia vagy valami ilyesmi. Az utcára viszont pontosan emlékszem... Park Avenue. Megjegyeztem, mert olyan kérkedő hangzású.

- Említette valaha, hogy az egyik fia beteg volt? Carol a fejét rázta. Intett a felszolgálónőnek, hogy kér még kávét. Egy ideig csak ettek, élvezték az étel ízét és a kellemes légkört.

Meglepte mindkettőjüket, amikor megszólalt Jason csipogója. Szerencsre csak azt jelentették, hogy Cowen családja megérkezett Minneapolisból, és négy óra körül találkozni szeretnének vele a kórházban.

Amikor visszajött a telefontól, Jason indítványozta, használják ki a szép időt, és sétáljanak egyet a parkban. Amikor átértek a Beacon Street túloldalára, a lány meglepetésszerűen belekarolt Jasonbe. A férfit az is meglepte, hogy ez milyen jólesett neki. Be kellett vallania magának, hogy gyanús foglalkozás ide vagy oda, borzasztóan élvezi a lány társaságát. Egyrészt mert remekül néz ki, másrészt, mert még rá is átragadt Carol életkedve.

Megkerülték a csónakázótavat, elhaladtak Washington bronz lovas szobra alatt, aztán átmentek a hídon, amely a csatorna középső torkolata fölött ívelt át. A csónakokat már elvitték téli pihenőre. Az egyik lombjavesztett fűzfa alatt találtak egy üres padot, leültek, és Jason ekkor terelte vissza a beszélgetést Hayesre.

- Csinált valami szokatlan dolgot az elmúlt három hónapban? Valamit, amire nem lehetett számítani? Ami nem volt rá jellemző?

Carol fölvett egy kavicsot, és beledobta a vízbe. - Nehéz kérdés - válaszolta. - Többek között éppen azt szerettem Alvinben, hogy olyan kiszámíthatatlan volt. Sok mindent csináltunk pillanatnyi szeszélyből, olyasmiket, hogy egyszer csak elutaztunk valahová.

- Sokat utazott az utóbbi időben?

- Ó, igen! - válaszolta Carol, miközben újabb kavicsot keresgélt a földön. - Májusban például elutazott Ausztráliába.

- Maga is vele ment?

- Nem. Nem vitt magával. Azt mondta, ez szigorúan üzleti ügy... és hogy Helene-re van szüksége, aki segít neki a különböző kísérletekben. Akkoriban még hittem neki, amilyen bolond voltam.

- Később megtudta, hogy mi volt az az üzleti ügy?

- Az ausztráliai egerekkel volt kapcsolatban. Emlékszem, mesélte, milyen különleges szokásaik vannak. De ennél többet nem tudok. Nagyon sok egér és patkány volt a laborjában.

- Tudom - jegyezte meg Jason, és képzeletében élénken megjelent a döglött állatok gusztustalan látványa. Aztán megkérdezte, nem viselkedett-e Hayes furcsán. Egy váratlan ausztráliai utazást lehetett éppen szokatlannak minősíteni, de ebben sem lehetett biztos, amíg

nem tudta, pontosan milyen kutatásokat folytatott Hayes. Ezt kellett volna tisztáznia Helenenel.

- Máshová nem utazott el?

- El kellett mennem vele Seattle-be.

- Mikor volt ez?

- Július közepén. A jó öreg Helenenek nyilván nem fűlött hozzá a foga, Alvinnek pedig mindenképpen kellett sofőr.

- Sofőr?

- Ez is a bolondériái közé tartozott. Nem tudott vezetni - magyarázta Carol. - Azt mondta, sohasem tanulta, és nem is fogja soha megtanulni.

Jasonnek eszébe jutott a rendőr megjegyzése Hayes halálának estéjén arról, hogy nem találtak nála jogosítványt.

- Mi történt Seattle-ben?

- Nem sok. Csak néhány napot töltöttünk a városban. Látogatást tettünk a Washington Egyetemen, aztán bevettük magunkat a Cascade-hegységbe. Nem mondom, gyönyörű vidék, de ha azt hiszi, hogy Bostonban sokat esik az eső, akkor utazzon el a Csendes-óceán északnyugati partjára. Járt már ott?

- Nem - felelte Jason szórakozottan. Megpróbálta elképzelni azt a tudományos felfedezést, amivel kapcsolatban, Seattle-be is,és Ausztráliába is el kell utazni. – És mennyi időt töltöttek ott?

- Melyik alkalommal?

- Nem csak egyszer jártak ott?

- Kétszer - válaszolta Carol. - Az első ötnapos út volt. A második alkalommal, hetekkel később, csak két éjszakát maradt unk.

- Mindkét alkalommal ugyanazekat a dolgokat csinálták?

Carol megrázta a fejét. - Másodszorra már elkerültük Seattle-t, egyenesen fölmentünk a hegyekbe.

- De mit csináltak?

- Én csak pihentem. Megszálltunk valahol. Pazar volt.

- És Alvin? Ő mivel töltötte az időt?

- Nagyjából ugyanazzal, mint én. De őt érdekelte az ökológia meg minden ilyesmi. Tudja, a tudós az csak tudós marad.

- Egyszóval afféle üdülés volt? - kérdezte Jason meglehetősen tanácstalanul.

- Azt hiszem. - A lány újabb kavicsot dobott a vízbe.

- Mit csinált Alvin a Washington Egyetemen?

- Meglátogatta egy régi barátját. A nevét nem tudom, csak azt, hogy együtt voltak gyakorlaton a Columbián.

- Ő is molekuláris genetikus?

- Azt hiszem, igen. De nem időztünk ott hoszszasan. Amíg ők beszélgettek, én meglátogattam a pszichológiai tanszéket.

- Biztosan érdekes volt - mosolygott Jason, és arra gondolt, milyen élvezettel tehette rá akadémikus kezeit a pszichológiai tanszék ilyen Carol Donner-féle lányra.

- Hű, a mindenit! - kiáltott fel Carol hirtelen, az órájára pillantva. - Rohannom kell! Most is van egy találkozóm.

Jason felállt, és kézen fogta a lányt. Elbűvölte az a finomság, ahogyan a munkájáról beszélt. A „találkozó” olyan hivatalos csengésű szó volt. Elsétáltak a park széléig.

Carol nem akarta, hogy Jason elvigye kocsival, inkább elbúcsúzott, és elidult a Beacon Streeten. Jason utánanézett, amíg alakja el nem tűnt a távolban. Micsoda tragédia, gondolta. Ifjúságában olyan végtelennek látja az időt, pedig az egykettőre el fog bánni vele. Hát miféle lét ez, meztelenül táncolni és férfiakkal randevúzni? Gondolni sem szeretett rá. Az ellenkező irányba fordulva elsétált a De Luca Marketig, és megvette egyszerű vacsorája hozzávalóit: a grillcsirkét és a zöldsalátákat. De mindvégig a Carollal folytatott beszélgetés járt a fejében. Sok mindent megtudott, de ezek is inkább az újabb kérdéseket szaporították, nem pedig a következtetéseket. Két dologban most már egészen biztos volt. Először, hogy Hayes valóban felfedezett valamit; másodszor, hogy a rejtély kulcsa Helene Brennquist.

Alig huszonnégy óra alatt Juan már ki is dolgozta az egész tervet. Miután itt nem afféle hagyományos

leszámolásról volt szó, alaposabban át kellett gondolnia a dolgot. A szokásos trükk az volt, hogy a tömeg kellős közepén elcsípik az áldozatot, a fejéhez nyomnak egy kis kaliberű pisztolyt, elsütik, és azzal kész. Ilyen esetekben nem kellett különösebb előzetes tervezgetés, csak ki kellett várni a megfelelő alkalmat. Az egész móka a tömeg sajátos viselkedésére épült. Mert valahányszor megdöbbentő esemény történik, az emberek figyelmét annyira leköti az áldozat, hogy a bűnös észrevétlenül elvegyülhet a tömeg-ben, akár meg is játszhatja a kíváncsi nézelődőt. Csak a pisztolyt kell valahogy elejtenie.

De ennél az esetnél más utasításokat kapott. A gyilkosságot nemi erőszaknak kell beállítani, ami egyébként Juan specialitása volt. Elmosolyodott magában; elbűvölte, hogy még pénzt is kap azért, amit afféle sportként szokott űzni. Furcsa és mesés világ ez az Egyesült Államok, ahol a törvény gyakran több tapintattal kezeli a gonosztevőket, mint az áldozatot.

Juan tudta, hogy most akkor kell elkapnia áldozatát, amikor az egyedül van. Éppen ez jelentette a kihívást. De ugyanakkor remek szórakozásnak ígérkezett, mert tanúk híján azt teheti a nővel, amit akar, a lényeg, hogy halott legyen, mire magára hagyja.

Juan úgy döntött, követi a nőt egészen a háza előteréig. Ott majd halk, de határozott hangon megfenyegeti, hogy nagyon megveri, ha nem fogad szót, és nem viszi fel őt a lakásába. És ha már bent van, az egész csak móka lesz, vidám játszadozás.

Kiszemelt áldozatát végigkísérte egy rövid bevásárlókörúton a Harvard Square-en. A nő vett egy képesújságot az egyik sarkon, majd elindult a Sagesnek nevezett zöldségesbolt felé. Juan kint ácsorgott az utcán, egy könyvesbolt kirakatát nézegette, és csodálkozott, hogy az üzlet vasárnap is nyitva van. A kiszemelt alany műanyag reklámszatyorral jött ki a zöldségestől, toronyiránt átvágott az utcán, és eltűnt a szemközti tejivóban. Juan utánament maga is szívesen megivott egy kávét, még ha amerikai ízlés szerint készítették is. Jobban szerette a sűrű, édes és zamatos kubai kávét.

A vizes löttyöt kortyolgatva áldozata arcát fürkészte. Csak ámult-bámult, hogy milyen szerencséje van. A nő csodaszép volt. Huszonöt évesnek gondolta. Micsoda buli, gondolta. Már érezte is a sürgető vágyat. Ennél aztán beleadhat apait-anyait.

A lány fél óra múlva fizetett, és kisétált a tejivóból. Juan tízdollárost dobott a pultra. Most lehetett nagyvonalú, végtére is ötezerrel lesz gazdagabb, mire visszatér Miamiba.

Örömmel nyugtázta, hogy a nő befordul a Brattle Street-re. Juan lassított; itt már elég, ha messziről tartja szemmel. Csak akkor kezdte szaporázni a lépteit, amikor a lány ráfordult a Concordra; tudta, hogy most már nemsokára hazaér. Amikor a Craigie Arms lakótömbhöz értek, ott lépkedett közvetlenül mögötte. A Concord Avenue-n jobbra-balra pillantva meggyőződött róla, hogy az időzítés tökéletes. Már csak azon múlt minden, hogy mi történik a kapun belül.

Kivárta, amikor a belső ajtó egészen kinyílt. A másodperc töredéke alatt besurrant az előtérbe, és fél lábát a belső ajtó küszöbe mögé csúsztatva megszólalt.

- Miss Brennquist?

Helene meglepve pillantott fel Juan spanyolosan sötét, jóképű arcába. .

- Igen - válaszolta, gondolván, hogy a férfi nyilván szintén itt lakik a házban.

Égek a vágytól, hogy megismerhessem. A nevem Carlos.

Helene végzetes hibát követett el azzal, hogy - kezében a kulcscsomójával - megállt. - Maga itt lakik? - kérdezte.

- Persze - válaszolta Juan könnyedén. - Az első emeleten. Hát maga?

- A másodikon - felelte Helene. Bélépett az ajtón, Juan szorosan a nyomában. - Örülök a szerencsének - tette hozzá a lány. Nem tudta, lépcsőn menjen-e föl vagy lifttel. A férfi jelenléte kényelmetlen érzést keltett benne.

- Azt reméltem, elbeszélgethetünk kicsit -mondta a szorosan mellette lépkedő Juan. - Mi lenne, ha meghívna egy italra?

- Nem hinném, hogy... - Helene meglátta a fegyvert, és elakadt a lélegzete.

- Kérem, kisasszony, ne keltse fel a haragomat! - mondta Juan bársonyos hangon. Ha haragszom, olyasmikre vagyok képes, amiket aztán magam is megbánok. - Megnyomta a lift gombját. Az ajtó kinyílt. Intett Helenenek, hogy lépjen be, majd maga is beszállt. Minden úgy ment, mint a karikacsapás.

Amikor a lift egy rándulással elindult fölfelé, Juan arcára szeretetteljes mosoly terült..Csak így tovább, szép nyugodtan.

Helene szinte megbénult a félelemtől. Nem tudta, mitévő legyen, így aztán nem csinált semmit. A férfi megrémítette, pedig józannak látszott, és kifejezetten jól öltözött volt. Így külsőre olyan volt, mint egy sikeres üzletember. Talán a Gén Rt.-től jött, és át akarja kutatni a lakását. Átfutott az agyán, hogy sikoltania kellene, vagy elszaladni, de aztán eszébe jutott a fegyver.

Fölértek a második emeletre, és a liftajtó kinyílt. Juan könnyed mozdulattal intett a lánynak, hogy szálljon ki. Helene, reszkető kezében a kulcsokkal, elindult a lakása ajtaja felé. Amikor kinyitotta, Juan azonnal betette a lábát a küszöb mögé, ahogy odalent. Miután mindketten beléptek, becsukta maguk mögött az ajtót, és mindhárom reteszt ráfordította.

Helene dermedten állt a kis előszobában, mozdulni sem bírt.

- Kérem - mutatott Juan udvariasan a nappali felé. Meglepve látta, hogy a pamlagon egy telt idomú, szőke lány ül. Neki azt mondták, hogy a nő egyedül él. Oda se neki, gondolta. Hogy is szokták mondani, dünnyögte magában. Csőstül jön az áldás? Ez a buli kétszer olyan jó lesz, mint gondolta.

Meglóbálta a fegyverét, és intett Helene-nek, hogy üljön le a szobatársával szemben. A nők riadt pillantást váltottak egymással. Juan először kitépte a telefonzsinórt a falból; a háromszínű huzalvég csupaszon fityegett a levegőben. Aztán odalépett Helene rádiójához, és bekapcsolta. Klasszikus zenét sugárzó állomásra volt beállítva. Juan átprogramozta; a digitális készülék kemény rockot sugárzó állomásra váltott. Juan nagyobbra vette a hangerőt.

- Milyen buli az, ahol nem szól a zene? - kiáltotta, miközben előhúzott a zsebéből egy vékony kötelet.

Hétfőn kora reggel Jason bement a kórházba, és végigszenvedte a vizitet. Senki sem érezte magát jól. Visszatérve a szobájába, hívogatni kezdte Helene-t, valahányszor csak volt egy szabad perce. A nő egyszer sem vette föl. A délelőtt közepe táján egyszer még föl is rohant az ötödik emeleti laboratóriumba, de az sötét volt és elhagyatott. Bosszúsan ment vissza

arszobájába. Kezdettől fogva érezte, hogy Helene ellenáll, és most még csak tetézte a gondokat azzal, hogy elérhetetlen-né tette magát.

Fölkapta a telefont, átszólt a személyzetire, és elkérte tőlük Helene lakáscímét meg az otthoni telefonszámát. Fel is tárcsázta rögtön. Körülbelül tíz csengetést megvárt, aztán dühös csalódottsággal lecsapta a kagylót. Újra felhívta a személyzetit, és kérte a főnököt, Jean Clarksont. Amikor az asszony beleszólt, Jason megkérdezte, mit tud .Helene .Brennquistről.

- Beteget jelentett? Egész délelőtt hasztalan próbálom elérni - panaszolta.

- Meglep a dolog - válaszolta Clarkson asszony. - Nem jelentkezett nálunk, pedig nagyon megbízhatónak ismertük meg. Nem hinném, hogy másfél év alatt akár egy napot is hiányzott volna.

- De ha megbetegedett volna, nyilván elvárják, hogy betelefonáljon - tudakolta Jason.

- Természetesen.

Jason letette a kagylót. Bosszúsága aggodalommá változott: Rossz érzéssel töltötte el Helene távolmaradása.

Nyílt a szobája ajtaja, és Claudia dugta be a fejét.

- Dr. Danforth van a másik vonalban. Akar vele beszélni?

Jason bólintott.

- Szüksége van valakinek a kartonjára?

- Nem, köszönöm - felelte Jason, és fölemelte a kagylót.

- Jobb lenne, ha a maguk klinikája szűrővizsgálatot végezne a páciensei körében - hallatszott Danforth doktornő zengő hangja.

- Életemben nem láttam még ilyen rossz állapotban lévő hullákat. Gerald Farr éppolyan pocsékul néz ki, mint a többiek. Nincs egyetlen szerve, amire azt mondaná az ember, hogy százévesnél fiatalabb.

Jason nem válaszolt.

- Halló! - szólt Margaret.

- Itt vagyok - válaszolta Jason. Megint nem merte megmondani Margaretnek, hogy egy hónapja vizsgálta meg tetőtől-talpig Farrt, és semmit nem tapasztalt nála, annak ellenére, hogy a beteg rendkívül egészségtelen életmódot folytatott.

- Meglep, hogy már évekkel ezelőtt nem volt komoly szívrohama - folytatta Margaret. - Az erei egytől egyig teljesen el voltak meszesedve. A nyaki verőerek pedig kis híján elzáródtak.

- Mi a helyzet Roger Wanamaker betegével? - tudakolta Jason.

- Hogy hívják?

- Nem tudom - vallotta be Jason. - Pénteken halt meg szívroharrban. Roger mondta, hogy maga kapta meg az esetet.

- Tudom már, nála is jóformán totális elváltozást tapasztaltam. Eddig az hittem, a maguk klinikája a széles körű megelőző gyógyászatot tűzte ki céljául. De ha ilyen súlyosan beteg embereket vesznek fel, nem sok pénz fogja ütni a markukat. - Margaret nevetett. - De félre a tréfát, az is általános érelmeszesedéses eset volt.

- Maguk rendszeresen foglalkoznak toxikológiával? -kérdezte hirtelen Jason.

- Persze. Különösen mostanában. A kokaint meg az efféléket szoktuk nézni.

- Mi lenne, ha még a toxikológiai vizsgálatot is elvégezné Gerald Farron? Lehetséges?

- Úgy emlékszem, van még tőle vér- és vizelet-mintánk - válaszolta Margaret. - Mit akar, mit nézzünk meg?

- Leginkább mindent. Sötétben tapogatózom; vaktában próbálok rájönni, mi folyik itt.

- Én boldogan csinálok teljes tesztsorozatot - mondta Margaret, de annyit mondhatok magának, hogy Gerald Farrt nem mérgezték meg. Egyszerűen lejárt az ideje. Olyan volt,

mintha a valóságos koránál harminc évvel öregebb lett volna. Tudom, hogy ez nem hangzik valami tudományosan, de ez az igazság.

- Kívánom, hogy ezt igazolja a toxikológiai teszt is.

- Meglesz - biztosította Margaret. - És küldünk néhány mintát a maguk embereinek is. Sajnálom, hogy olyan sokáig tart, amíg a mi mikroszkópos eredményeink mégszületnek.

Jason visszatette a telefont, és újból munkához látott. Sehogyan sem tudta eldönteni, hogy önmagában keresse a hibát, vagy engedjen utat egyre kényelmetlenebb érzésének: itt valami olyasmi történik, amiből semmit nem ért. Valahányszor lélegzethez jutott, feltárcsázta Hayes laboratóriumát. Továbbra sem jelentkezett senki. Újra föl-hívta Jean Clarksont, aki megnyugtatta, mihelyt hall valamit Miss Brennquistről, nyomban viszszahívja, de most kéri szépen, ne zavarja többet. Azzal lecsapta a telefont. Jason nosztalgiával gondolt vissza arra az időre, amikor még több tiszteletet kapott a kórház személyzetétől.

Miután megnézte a délelőttre berendelt utolsó beteget, csak ült az íróasztala mögött, és idegesen dobolt az ujjaival. Es egyik pillanatról a másikra teljes bizonyossággal érezte, hogy Helene távolléte nem egyszerűen fontos, hanem súlyos dolog. Sőt, meg volt arról győződve, annyira súlyos, hogy haladéktalanul értesítenie kell a rendőrséget.

Átcserélte fehér köpenyét a zakójára, és lement a kocsijához. Úgy gondolta, legjobb, ha személyesen keresi föl Curran felügyelőt. Utolsó találkozásuk óta már nem hitte, hogy Curran komolyan veszi őt, ha csak telefonon beszélnek.

Még jól emlékezett rá, merre találja Curran szobáját. Amikor benézett a gyéren bebútorozott irodába, látta, hogy a felügyelő épp egy nyomtatványt tölt ki; széles öklében úgy szorongatta a ceruzát, mintha szökni próbáló fogoly volna.

-Curran- szólalt meg Jason abban a reményben, hogy embere jobb hangulatban van, mint a múltkor.

Curran fölpillantott. - Ó, nem! - jajdult fel, és ledobta a ceruzáját a kitöltetlen nyomtatványra.

- A kedvenc doktorom! - Megjátszottan elkínzott tekintetet vetett rá, majd intett, hogy lépjen beljebb.

Jason odahúzott egy fémvázas széket Curran íróasztalához. A felügyelő leplezetlen balsejtelemmel nézte a ténykedését.

- Új fejlemény van - közölte Jason. - Gondoltam, jobb, ha tudja.

- Pedig már reméltem, hogy visszament orvosnak.

Jason figyelmen kívül hagyta a rosszmájú megjegyzést.

- Helene Brennquist egész nap nem jelent meg a munkahelyén.

- Talán mert beteg. Talán mert fáradt. Talán mert beteg és fáradt maga meg a kérdései miatt.

Jason megpróbálta megőrizni a nyugalmát.

- A személyzetis szerint rendkívül megbízható munkaerő. Egyetlen napot sem hiányzott úgy, hogy előre ne jelentette volna be. És nem vette föl a telefont, amikor a lakásán kerestem.

Curran felügyelő lesújtó tekintetet vetett Jasonre.

- Számításba vette azt a lehetőséget, hogy a bájos ifjú hölgy esetleg hosszú víkendre utazott a fiújával?

- Nem hinném. Amióta utoljára találkoztam önnel, megtudtam, hogy Helene-nek viszonya volt Hayesszel.

Curran kiegyenesedett, és most először szentelte teljes figyelmét Jasonnek.

- Mindig úgy éreztem, hogy falaz Hayesnek - folytatta Jason. - Már azt is tudom, miért. És arról is meg vagyok győződve, hogy sokkal többet tud Hayes munkájáról. mint amennyit

mond, sőt, azt is tudja, hogy miért kutatták át a lakását. Hayes felfedezett valami fontos dolgot, és valaki meg akarja szerezni a feljegyzéseit...

- Feltéve, hogy tényleg felfedezett valamit.

Biztos vagyok benne - szögezte le Jason. - És ez még gyanúsabbá teszi előttem Hayes halálát. Túlságosan kapóra jött.

- Megalapozatlan következtetésekre ragadtatja magát.

- Maga Hayes mondta, hogy valaki megakarja ölni - magyarázta Jason. - Szerintem rájött valami fontos tudományos igazságra, és emiatt ölték meg.

- Álljon már meg! - csapott az öklével az asztalra Curran. - A hatósági orvos szakértő megállapította, hogy Hayes természetes halállal halt meg.

-Aneurizmában, hogy egészen pontosak legyünk. De akkor is üldözték.

- Azt gondolta, hogy üldözik - javította ki Curran, dühében kissé megemelt hangon.

- Szerintem is üldözték - felelte Jason ugyanolyan erélyesen. - Ez megmagyarázza, miért kutatták át a lakását és a...

- Tudjuk, hogy miért dúlták föl a lakását - szakította félbe Curran. - Csakhogy elsőnek mi találtuk meg a drogokat és a pénzt!

- Lehet, hogy Hayes használt kokaint - kiabált most már Jason is , de nem volt kábítószeres! És szerintem azokat a drogokat odacsempészték, és... - már majdnem kikottyantotta a Carollal folytatott beszélgetését, de észbe kapott. Nem akarta elárulni Currannek, hogy nem tett le a táncosnővel való találkozásról.

- Mindenesetre - folytatta kissé lehiggadva - szerintem a laboratóriumát is azért forgatták föl, mert valaki a labor-feljegyzéseit kereste.

- Mi történt a laboratóriumával? - húzódott a magasba Curran súlyos szemhéja, és ezzel egyidejűleg piros föltok ütköztek ki az arcán.

Jason nyelt egyet.

- Az istenit! - üvöltötte Curran. - Azt akarja mondani, hogy betörtek Hayes laboratóriumába, és nem jelentették? Mit képzelnek maguk tulajdonképpen?

- A klinikát aggasztotta, hogy a dolog rontani fogja a hírnevünket - felelte Jason, kényszerítve magát a döntés védelmezésére, holott azzal egyáltalán nem értett egyet.

- Mikor történt?

- Péntek éjjel.

- Mit vittek el?

- Néhány munkanaplót és baktériumtenyészeteket. De egyetlen értékes műszert sem. És nem rablás volt.

Jason figyelte Cun-an vadászkopó arcát, hogy megjelenik-e rajta az aggodalom Helene miatt. De a felügyelő csak annyit kérdezett: - Van valami kár, esetleg rombolás?

- Hát, fenekestül felforgatták, és mindent leszórtak a földre. Szeméthalom volt az egész labor. De szándékosan csak az... izé... az állatokat bántalmazták.

- Helyes - jegyezte meg Curran. - Nem csodálom, ha nekiestek azoknak a szörnyetegeknek. Rosszul voltam tőlük. Hogyan pusztították el őket?

- Valószínűleg méreggel. Most vizsgálja a kórbonctani részlegünk.

Curran felügyelő tömzsi ujjai végigszántottak egykor vörös haján.

- Tudja, mit? - kérdezte szónokias hévvel. - Amennyi segítséget maguktól, tojásfejűektől kaptam, fenemód boldoggá tesz, hogy átadtam az ügyet az erkölcsrendészetnek. Hadd dolgozzanak vele ők! Talán jobban tenné, ha lemenne és nekik fecsegne, náluk kapna dührohamot. Talán nekik sikerül pofás kis ügyet kikerekíteniük abból, hogy a maguk őrült tudósa megízlelte a laboraszszisztensét is, nemcsak a sztriptíztáncosnőt...

- Hayes és a táncosnő már nem szerették egy-mást.

- Ó, igazán? - Curran tompán kongó nevetése szitkozódásba torkollott. - Menjen át az erkölcs-rendészetre, doktor, és hagyjon engem békén! Van nekem épp elég gyilkosságom, amin elmélkedhetek!

Curran fölvette a ceruzát, és ismét belemélyedt a nyomtatványba. Jason dühösen ment le a földszintre, ahol visszaadta a belépőjét, és újra beült a kocsijába. Csak akkor kezdett valamelyest lecsillapodni, amikor a Storrow Drive-on végigjutva meglátta a jobboldalt lustán elnyúló Charles folyót. Továbbra is szentül hitte, hogy Helene-t baj érte, de úgy döntött, ha a rendőrséget nem aggasztja, akkor ő nem sokat tehet az ügyben.

Behajtott a klinika parkolójába, és visszament a szobájába. Claudia és Sally még nem jöttek vissza az ebédlőből, de a betegek már kezdtek szállingózni. Jason visszavette a fehér köpenyét, és telefonon megtudakolta, milyen eredménnyel végződött Madaline Krammer kardiológiai konzíliuma. Harry Sarnoff igazat adott neki; ő is ér-röntgent rendelt Madaline-nak.

Mihelyt Sally visszatért, Jason megkezdte a rendelést. A délutáni harmadik betegnél tartott, amikor Claudia dugta be a fejét a vizsgálóba. - Látogatója van - jelentette.

- Kicsoda? - kérdezte Jason, fölnézve a recept-írásból.

- Rettenthetetlen főnöknőnk. És habzik a szála. Gondoltam, jobb, ha előre figyelmeztetem.

Jason átnyújtotta a receptet a betegnek, leengedte a fonendoszkópot a nyakába, és a folyosón át a szobájába ment. Shirley az ablaknál állt. Mihelyt meghallotta, hogy Jason megérkezett, rögtön szembefordult vele. Nem vitás, hogy dühös volt.

- Remélem, van valami elfogadható magyarázata, Howard doktor - mondta. - Az imént hívtak fel a rendőrségtől. Útban vannak ide, hogy hivatalos vallomásra bírjanak, miért nem jelentettem, hogy betörtek Hayes raboratóriumába. Azt mondták, magától tudják... és megfenyegettek, amiért akadályozom az igazságszolgáltatás munkáját.

- Sajnálom - felelte Jason. - Véletlen volt. Bent jártam a rendőrségen. Nem akartam említeni...

- És tulajdonképpen mi az ördögöt kerestél a rendőrségen?

- Curranhez mentem - felelte Jason bűntudatosan.

- Miért?

- Megtudtam egyetmást, amiről azt gondoltam, hogy neki is tudnia kell.

- A betöréssel kapcsolatban?

- Nem - válaszolta Jason, és keze ernyedten hullt le az oldala mellé. - Helene Brennquist ma nem volt benn. Megtudtam, hogy ő és Hayes jóban voltak, és mindenféle következtetést vontam le ebből. A betörés csak kicsúszott a számon.

- Azt hiszem, jobban tennéd, ha csak a gyógyítással foglalkoznál - mondta Shirley kissé enyhültebb hangon.

- Ezt mondta Curran is - sóhajtotta Jason.

- Hát - simogatta meg Jason karját Shirley, legalább nem szándékosan tetted. Már azon töprengtem, vajon kinek az oldalán állsz. Én mondom neked, ez a Hayes-ügy önálló életre kelt. Valahányszor úgy érzem, felülkerekedtünk rajta, mindig történik valami.

- Sajnálom - mondta Jason komolyan. - Nem akartam rontani a helyzeten.

- Rendben van. De ne felejtsd el... Hayes halála már önmagában elég kárt okozott a klinikának! Ne növeljük a nehézségeinket! - Megszorította Jason kezét, aztán az ajtóhoz sétált.

Jason visszament a betegeihez, és eltökélte, hogy a nyomozást ezentúl rábízza a rendőrségre. Majdnem négy óra volt, amikor Claudia megint megzavarta.

- Telefonja van - suttogta.

- Ki az? - kérdezte idegesen. A kialakult szokás szerint Claudia mindig átvette az üzeneteket, Jason pedig a nap végén lebonyolította a visszahívásokat. Hacsak a dolog nem volt sürgős. Claudia azonban nem szokott suttogni, ha sürgős esetről volt szó.

- Carol Donner - válaszolta.

Jason habozott, aztán azt mondta, a szobájába kéri a hívást. Claudia ment utána, és egyre csak suttogott.

- Ez az a bizonyos Carol Donner?

- Ki az a bizonyos Carol Donner?

- Hát az a táncosnő a Combat negyedben - felelte Claudia.

- Nem is tudom - felelte Jason, és belépett a szobájába. Becsukta Claudia orra előtt az ajtót, és fölvette a telefont. - Howard doktor - szólt bele.

- Carol Donner vagyok, Jason! Ne haragudjon, hogy zavarom!

- Nem zavar. - A lány hangja felidézte előtte a kedves képet, ahogy ott ült vele szemben a Hampshire House-ban. Kattanást hallott. - Egy pillanat, Carol - mondta, letette az asztalra a kagylót, kinyitotta az ajtót, és kinézett a másik szobában lévő Claudiára. Ingerült arccal mutatta, hogy tegye le a telefont.

- Bocsánat - mondta, amikor újra fölvette a kagylót.

- Nem hívnám, ha nem érezném fontosnak a dolgot - kezdte Carol. - De találtam egy csomagot a munkahelyi öltözőszekrényemben. Ha még nem mondtam volna, táncosnő vagyok a Kabaré Klubban...

- Ó! - mondta erre Jason tétován.

- Egyszóval - folytatta Carol, ma be kellett mennem a klubba, és megtaláltam. Alvin kért meg hetekkel ezelőtt, hogy tegyem az öltözőszekrényembe, és teljesen megfeledkeztem róla.

- Mi van benne?

- Iratcsomók, papírok, levelek, effélék. Nem kábítószer, ha erre kíváncsi.

- Nem - felelte Jason, nem erre gondoltam. Örülök, hogy felhívott. Ezek az irományok fontosak lehetnek. Szeretném megnézni őket.

- Oké - mondta Carol - Ma este a klubban vagyok. Ki kell találnom valamit, hogy átadhassam magának. A főnököm nagyon megnehezíti a dolgomat azzal, hogy meg akar védeni. Valami vad dolog folyik, amiről nekem nem beszélnek, de össze vagyok láncolva azzal az alakkal, aki folyton a nyomomban jár. Nem szeretném mindjárt az elején belekeverni magát is.

- Menjek el a klubba, és ott vegyem át?

- Nem, ezt nem tartom jó ötletnek. Majd megmondom, mit tegyen. Adja meg az otthoni számát, és éjjel, ha hazaértem, föl fogom hívni! Jason megadta a számát.

- Még valami - mondta Carol. - Tegnap este eszembe jutott, hogy valamit nem mondtam el magának. Körülbelül egy hónappal ezelőtt Alvin azt mondta, szakítani fog Helene-nel. Azt mondta, azt akarja, hogy Helene ne foglalkozzon mással, csak a közös munkájukkal.

- Gondolja, hogy ezt, meg is mondta neki? - Fogalmam sincs.

- Helene ma nem jött be dolgozni.

- Ne vicceljen! Ez különös. Amennyire én tudom, rögeszméje volt a munka. Talán éppen miatta csinál a főnököm ilyen őrültségeket.

- Honnan tudhat a maga főnöke Helene Brennquistről?

- Óriási információs hálózata van. Mindent tud, ami a városban történik.

Amikor letette a telefont, Jason egy ideig még eltűnődött azon, milyen zavarba ejtő ellentét van Carol munkája és választékos, árnyalt beszédstílusa között. Az „információs hálózat” a számítógépes szakzsargonból jött át, és meglepőent hangzott egy sztriptíztáncosnő szájából.

Visszatérve a betegeihez, Jason eltökélten kerülte Claudia kérdő pillantását. Tudta, hogy a nő elképesztően kíváncsi, de most valahogy nem óhajtotta kielégíteni a kíváncsiságát.

A délután vége felé Jerome Washington doktor, az emésztőszervi rendellenességekre szakosodott tagbaszakadt, fekete belgyógyász azzal lepte meg Jasont, hogy fölkérte egy azonnali konzultációra.

- Állok rendelkezésedre - mondta Jason, és visszament vele a szobájába.

- Roger Wanamaker javasolta, hogy beszéljek

veled erről az esetről. - A hóna alól elővett egy vaskos dossziét, és letette Jason íróasztalára. - Még néhány ilyen eset, és átképezem magam az alumíniumfeldolgozó iparra.

Jason kinyitotta a dossziét. A beteg hatvanéves férfi volt.

- Huszonhárom nappal ezelőtt vizsgáltam meg Mr. Lambornt - mesélte Jerome. - Kicsit túlsúlyos volt a pasas, de hát melyikünk nem az. Egyébként rendben lévőnek találtam, és ezt meg is mondtam neki. Aztán újra bejött egy héttel ezelőtt, de úgy nézett ki, mintha egyenesen a koporsóból bújt volna elő. Tíz kilóval volt soványabb. Itt tartottam arra gondolva, hogy rosszindulatú daganata van, amit nem vettem észre. Minden elképzelhető vizsgálatot elvégeztem rajta. Semmi. Majd három nappal ezelőtt meghalt. Mindent elkövettem, hogy rávegyem a családot, járuljanak hozzá a boncoláshoz. És mi derült ki?

- Hogy nem rosszindulatú daganat.

- De nem ám - hagyta rá Jerome. - Rosszindulatú daganat nincs, ezzel szemben minden szerve tönkrement. Elmondtam Rogernek, és azt tanácsolta, keresselek föl téged, mert biztosan szívesen fejeznéd ki a részvétedet.

- Na igen, nekem is volt néhány hasonló esetem - vallotta be Jason. - És Rogernek is. Hogy őszinte legyek, attól félek, valami ismeretlen betegség fellépésének vagyunk a tanúi.

- És? Mi a teendő? - nézett rá Jerome. - Én túlsokat nem tudok elviselni az ilyen érzelmi csapásokból.

- Egyetértek. Amennyi halálesetem az utóbbi időben volt, már én is arra gondoltam, legjobb lesz, ha szakmát változtatok. Képtelen vagyok rájönni, hogy az általános kivizsgáláskor miért nem veszünk észre tüneteket. Mondtam is Rogernek, hogy összehívok értekezletet a jövő hétre, de most úgy látom, nem várhatunk tovább.

Hirtelen eszébe villant a kép, amikor Hayes elvérzett a vendéglői asztal mellett.

- Jöjjünk össze holnap délután! Megkérem Claudiát, szervezze meg; a titkárnőket pedig, hogy készítsenek listát minden kivizsgálásról, amit az elmúlt évben csináltunk, és nézzenek utána, mi történt a betegekkel.

- Jól hangzik - mondta Jerome. - Az ilyen esetek nem alkalmasak, hogy növeljék az ember önbizalmát.

Miután Jerome elment, Jason kiballagott a központi nővérpulthoz, hogy összeszedje az anyagot az értekezlethez. Tudta, hogy néhány embernek túlóráznia kell majd, és hálát adott, hogy az intézetet már fölszerelték számítógépekkel. Itt-ott volt némi morgás, amikor elmagyarázta, mire volna szüksége, ráadásul minden, délutánra berendelt beteget más időpontra kellett átütemezni , de Claudia magára vállalta az egész hadművelet irányítását. Jason bízott abban, hogy minden jól fog menni, legalábbis amennyire a rendelkezésre álló rövid idő lehetővé teszi.

Fél hatkor, miután az utolsó beteggel is végzett, még egyszer megpróbálkozott Helene otthoni számával. Továbbra sem vette föl senki. Hirtelen elhatározással úgy döntött, hazafelé

menet beugrik hozzá. Megnézte a címet, amelyet a személyzetitől kapott, és látta, hogy Helene Cambridge-ben lakik, a Concord Avenue-n. Rá is ismert a címre: ez volt a Craigie Arms.

Micsoda véletlen, gondolta. Mielőtt megismerkedett volna Danielle-lql, a. Craigie Armsba járt egy lányhoz.

Lement a kocsijához, és elindult Cambridge felé. Óriási volt a forgalom, de mert ismerte a városnak ezt a részét, könnyen megtalálta a címet. Leállította az autót, és ben1ént az ismerős lépcső-házba. Végignézte a neveket, aztán megnyomta a Brennquist feliratú tábla melletti csengőt. Ha nem is sok, de azért volt némi valószínűsége, hogy ha a telefont nem veszi föl, azért az ajtót kifogja nyitni. De Helene nem válaszolt. Jason végignézte a lakók névsorát, Liacy Hagen neve azonban már nem szerepelt rajta. Végül is tizenöt év telt el azóta.

Megkereste hát a gondnok csengőjét, és azt nyomta meg: A csengők fölötti kis hangszóró életre kelt, és Mr. Gratz rekedtes hangja betöltötte a csempékkel kirakott, eddig csendes előteret.

- Itt nem lehet adományokat gyűjteni.

Jason gyorsan bemutatkozott, hozzátéve, hogy Mr. Gratz nyilván már nem emlékszik rá, tekintve, hogy sok éve annak, amikor utoljára itt járt. Mr. Gratz nem szólt semmit, de az ajtó berregve kinyílt.

Jasonnek néhány lépcsőt föl kellett futnia, hogy beléphessen rajta. Odabent mellbe vágta az összetéveszthetetlen, tizenöt éve nem érzett szag, a pirított hagyma szaga. Az előtér csempézett falában kinyílt egy fémajtó, és megjelent Mr. Gratz, atlétatrikóban és piszkos farmernadrágban, mint mindig, az elmaradhatatlan kétnapos borostával az állán. Jól megnézte Jasont, újból megkérdezte a nevét, aztán így szólt:

- Nem maga járt annak idején a Hagen lányhoz?

Jason teljesen elképedt. Nem vitás, a fickó nem nevezhetett volna be szépségversenyre, de az emlékezőtehetsége elsőrendű volt. Jasonnek annak idején volt alkalma megismerni őt, mert Lucy rengeteget vesződött a csapokkal, és ezért Larry Gratz ki-be járt a lakásába.

- Mit tehetek magáért? - kérdezte Larry. Jason elmagyarázta, hogy aggódik, amiért Helene Brennquist ma nem jelent meg a munkahelyén, és a telefont sem veszi föl.

- Nem engedhetem be a lakásba.

-Ó, megértem! - mondta erre Jason. - Mindössze meg akarok győződni arról, hogy minden rendben van vele.

Gratz fürkészve nézte néhány pillanatig, aztán morgott valamit, és elindult a lift felé. A zsebéből előhúzott egy kulcskarikát, ami olyan benyomást keltett, mintha Cambridge lakásainak a felét kilehetne vele nyitni. Szó nélkül mentek föl a liftben. Helene lakása egy hosszú folyosó végében volt. Még az ajtóhoz sem értek, már hallották a hangos rockzenét.

- Mintha muri lenne nála - jegyezte meg Gratz. Teljes percig nyomta a csengőt, de nem jött válasz. Az ajtóhoz tapasztotta a fülét, és újra csengetett. - Még a csengőt sem hallom - mondta.

Érdekes, hogy senki sem panaszkodott a zene miatt.

Fölemelte szőrös öklét, és dörömbölt az ajtón. Végül kiválasztott egy kulcsot, és kinyitotta vele az ajtót. A zene fülsértően fölerősödött. - Az anyád - morogta Gratz, majd bekiáltott: - Halló! - Nem jött válasz.

A szűk kis előszobából egy boltív nyílt balra, de be sem kellett lépni, Jason már innen megérezte a halál semmivel össze nem téveszthető szagát. Már éppen szólni akart, de Gratz leintette.

- Maga várjon itt! - harsogta túl a zenét, és elindult a nappali felé. - Uramisten! - kiáltotta a következő másodpercben, kerekre tágult szemmel, az iszonyattól eltorzult arccal. Jason belesett a boltív és Larry teste között. A szoba olyan volt, mint a lidércnyomás.

A gondnok kirohant a konyhába, a kezét a szájára tapasztva. Jason érezte, hogy minden orvosi gyakorlata ellenére felfordul a gyomra. Helene és egy másik nő hátrakötözött kézzel, meztelenül ült a pamlagon. A testük minden képzeletet felülmúlóan meg volt csonkítva. És a dohányzóasztal lapjába beleszúrva ott láthatták a széles pengéjű, véres konyhakést.

Jason sarkon fordult. és benézett a konyhába. Larry a mosogató fölé hajolva hányt. Jason már indult, hogy segítsen neki, de aztán meggondolta magát, és inkább a lépcsőházba vezető ajtóhoz ment. Kinyitotta, hadd jöjjön be a friss levegő. Larry néhány perc múlva odatámolygott mellé.

- Mi lenne, ha hívná a rendőrséget? - kérdezte Jason, és hagyta, hogy az ajtó becsukódjon mögötte. Üdítő volt a viszonylagos csend. A hányingere is elmúlt.

Larry, boldogan, hogy csinálhat valamit, lerohant a lépcsőn. Jason a falhoz támaszkodott, és megpróbált semmire sem gondolni. Egész testében remegett.

Hamarosan megérkezett két rendőr. Fiatalok voltak, és amikor benéztek a nappaliba, arcuk a zöld szín különféle árnyalataiban kezdett játszani. De azért hozzáfogtak, hogy biztosítsák a helyszínt, és gondosan kikérdezték Jasont és Gratzet. Végül óvatosan, hogy hozzá ne érjenek máshoz, kihúzták a rádió zsinórját. Újabb rendőrök érkeztek, civil ruhásak is. Jason megemlítette, hogy szerinte Curran felügyelőt érdekelné az eset, mire valaki felhívta őt. Megérkezett a fotós is, és csattogtatni kezdte a gépét a feldúlt lakásban. Megjött a kerületi törvényszéki orvos szakértő.

Jason a lépcsőházban várakozott, amikor Curran is megjelent, és lomha lépteivel elindult Helene lakása felé. Meglátva őt, megtorpant:

- Maga mi az ördögöt keres itt? - kiáltotta. Jason nem felelt, mire Curran az ajtóban álló rendőrhöz fordult:

- Hol van a vizsgálatot folytató nyomozó? - dörrent rá, egy másodpercre felvillantva a jelvényét. A rendőr a hüvelykujjával a nappali felé bökött. Curran bement, Jason pedig kint maradt a lépcsőházban.

Aztán megjelent a sajtó is, a szokásos kamerákkal és noteszekkel fölszerelkezve. Mindenképpen be akartak jutni Helene lakásába, de az ajtóban őrködő egyenruhás rendőr útjukat állta. Erre kénytelenek voltak ráfanyalodni a közelben állókra, köztük Jasonre is. Amikor Jason közölte, hogy nem tud semmit, vonakodva békén hagyták.

Kis idő múlva. Curran lépett ki a lakásból. Még ő is zöld volt kicsit. Jasonhöz lépett, cigarettát vett elő gyűrött cigarettásdobozából, majd előadta a gyufakereső jelenetet. Nagy sokára ránézett Jasonre.

- Csak azt ne mondja, hogy maga megmondta előre! - szólalt meg.

- Nemcsak egyszerű kéjgyilkosság volt, ugye? - kérdezte Jason csendesen.

- Ezt nem én állapítom meg. Erőszak volt, az biztos. De miből gondolja, hogy több volt annál? - A csonkítás a halál beállta után történt.

- Nocsak! Honnan veszi ezt, doktor?

- Nincs vér. Ha a nők éltek volna, sokkal több vér marad utánuk.

- Leveszem a kalapom - mondta Curran. És bár nem szívesen vallom be, már nem gondoljuk, hogy maga rémeket lát. Ezt a bizonyítékot nem vonhatom kétségbe, sőt, meg kell állapítanom, hogy profi munkának látszik. Kis kaliberű pisztolyt is használtak.

- Vagyis belátja, hogy Helene halálának köze van Hayeséhez.

- Úgy fest a dolog - bólintott Curran. - Azt mondták, maga találta meg a hullákat.

- A gondnok segítségével

- Mi hozta magát ide, doktor?

Jason némi gondolkodás után válaszolt csak: - Magam sem tudom. Ahogy mondtam magának, kényelmetlen érzésem volt, amiért Helene nem jött be dolgozni.

Curran megvakarta a fejét, tekintete elkalandozott a folyosón. Mélyen leszívta, majd az orrán át engedte ki a cigarettája füstjét. Már kisebbfajta tömeggé verődtek össze a rendőrik, a riporterek és a kíváncsi lakók Két, falnak támasztott hordágy várta, hogy elszállítsák a holttesteket.

- Talán mégsem adom át az ügyet az erkölcsrendészetnek - jegyezte meg végül Curran, és elkacsázott.

Jason a Helene lakásának ajtajában álló rendőr höz lépett. - Szeretném tudni, elmehetek-e már.

- Hé, Rosati! - kurjantotta el magát a zsaru. Hívására szinte azonnal megjelent a nyomozást vezető detektív, vékony, beesett .arcú, bozontos üstökű ember.

- El akar menni - intett a fejével a zsaru Jason felé.

- Tudjuk a nevét és a címét? - kérdezte Rosati Jasontől.

- A nevemet és a lakcímemet, a telefonom, a társadalombiztosításom; a jogosítványom számát, mindent.

- Akkor, gondolom, elmehet - felelte Rosati. - Majd megkeressük!

Jason bólintott, majd remegő lábakkal elindult lefelé a lépcsőn. Amikor kilépett a Concord Avenue-re, meglepte, hogy már besötétedett. A hűvös esti levegő megtelt a kipufogók füstjével. Úgy érte, mintha mindennek a tetejébe még arcul is csapták volna, amikor az ablaktörlő alatt büntetőcédulát talált tilosban parkolásért. Ingerülten széttépte, amikor rájött, hogy ott állította le a kocsit, ahol csak a cambridge-i illetőséget igazoló cédulával ellátott autók parkolhatnak.

Sokkal több időbe telt, míg visszaért a klinikára, mint idefelé jövet. Este fél nyolc volt, amikor végre leparkolt, es belépett az épületbe. A szobájába érve látta, hogy az asztalán ott fekszik a számítógépes összesítés, amely az elmúlt évben kivizsgált betegekről készült, á nevek mellett szerepelt a jelenlegi egészségi állapot leírása is. Remekeltek a titkárnők, gondolta Jason, amikor betette az aktatáskájába az összesítést.

Ezután fölment, hogy végiglátogassa a fekvőbetegeit. Az egyik nővértől megkapta a Madaline Krammer arteriogramja alapján készült leleteket. Valamennyi koszorúér jellegzetesen diffúz, nem fókuszos sérüléseket mutatott. Amikor a leleteket összehasonlította egy hasonló, de hat hónappal korábban készült vizsgálat eredményével, a romlás jól nyomon követhető volt. Harry Sarnoff, a kardiológus konzultáns nem javasolta műtétre, és a kezelést illetően sem tudott tanácsolni semmi okosat, tekintettel a beteg alacsony zsírsav- és koleszterinszintjére. Jason, hogy egészen biztos legyen a dolgában, szívsebészeti konzultációt kért, majd elindult, hogy a beteget is megnézze.

Madaline szokása szerint most is kitűnő hangulatban volt, és elbagatellizálta a tüneteit. Jason beszámolt neki arról, hogy meg akarja vizsgáltatni egy sebésszel is, majd megígérte, hogy másnap újra benéz hozzá. Sehogyan sem tudta legyűrni magában azt a szörnyű érzést, hogy az asszony nem él már sokáig. Amikor az ödéma jeleit vizsgálgatta a bokáján, észrevett rajta egy horzsolás félét.

- Vakarózott? - kérdezte.

- Egy kicsit - vallotta be Madaline, és mintha zavarba jött volna, magára rántotta a takarót. - Biztosan attól, hogy itt olyan meleg van. Tudja, nagyon száraz a levegő.

Jason nem tudta. Sőt, biztosra vette, hogy a kórház légkondicionáló berendezése a páratartalmat is egyenletesen a megfelelő szinten tartja.

Mintha mindez egyszer már megtörtént volna. Ezzel a kellemetlen érzéssel ment vissza a nővérek állomáshelyére, ahol elrendelte egyrészt a bőrgyógyászati konzultációt, másrészt olyan kémiai vizsgálatsorozatot, amely körülbelül negyven tesztből áll. Kell lennie valaminek, ami eddig elkerülte a figyelmét. A vizit további része is hasonlóan nyomasztó volt. Úgy látszott, mintha valamennyi betegének romlott volna az állapota. Amikor végzett, elhatározta, hogy beugrik Shirleyhez. Úgy érezte, beszélgetnie kell valakivel, a nő világosan a tudtára adta, hogy mindig örömmel látja. Az is megfordult a fejében, jobb, ha ő mondja el Helene meggyilkolásának a hírét, mintha Shirley az újságokból értesül róla. Tudta, hogy a hír föl fogja dúlni Shirleyt.

Körülbelül húsz perc múlva hajtott fel a nő házához vezető kövezett úton. Megkönnyebbülve látta, hogy a házban égnek a lámpák.

- Jason! Micsoda kellemes meglepetés! - kiáltotta Shirley, ahogy ajtót nyitott neki. Piros harisnyanadrág és fekete, feszes tornatrikó volt rajta, a haját fehér pánt szorította le. - Éppen aerobicra készültem.

- Előre ide kellett volna szólnom.

- Ugyan - legyintett Shirley, és a kezénél fogva behúzta. - Kis kifogás mindig jól jön, hogy miért nem tudtam gyakorolni. - A konyhába vezette, ahol halom jelentés és jegyzet hevert az asztalon. Jasonnek a látvány eszébe juttatta, hogy milyen hatalmas munkát jelent ilyen intézmény vezetése. Mint mindig, .most is lenyűgözte Shirley szakértelme.

Amikor a nő hozott neki egy italt, Jason megkérdezte, hallotta-e már az újságot.

- Nem tudom - válaszolta Shirley, miközben levette a fejpántját, megrázta sűrű haját. - Miféle újságot?

- Helene Brennquistről - mondta Jason fokozatosan elhalkuló hangon.

- Nem jó a hír? - kérdezte Shirley, és fölvette a poharát.

- Nemigen - húzta el a száját Jason. - Őt és a szobatársát meggyilkolták.

Shirley leejtette a poharát a heverőre, aztán gépiesen törölgetni kezdte a nyomokat. - Mi történt? - kérdezte hosszú hallgatás után.

- Kéjgyilkosság. Legalábbis látszólag. - Jasont a rosszullét kerülgette, amikor felidézte magában a látványt.

- Jaj, de szörnyű! - sóhajtotta Shirley, miközben összekulcsolt kezét a melléhez szorította. - Hátborzongató látvány volt - hagyta rá Jason.

- Ez a legnyomasztóbb rémálom minden nő számára. Mikor történt?

- Az elmúlt éjjelt tartják a legvalószínűbbnek.

Shirley belebámult a levegőbe. - A legjobb lesz, ha felhívom Bob Walthrow-t. Ez újabb merénylet a jó hírünk ellen.

Minden erejét összeszedve fölállt, és remegő lábakkal a telefonhoz ment. Jason hallotta, ahogy feldúltan elmeséli a történteket Bobnak.

- Nem irigyellek a munkádért - mondta, amikor a nő visszatette a kagylót. Látta, hogy Shirley szeme csillog a visszatartott könnyektől.

- Én ugyanezt érzem veled kapcsolatban - mondta a nő. - Valahányszor egy beteged halála után látlak, mindig örülök, hogy végül is nem lettem orvos.

Bár sem Shirley, sem Jason nem volt különösen éhes, készítettek egy gyors spagettivacsorát. Shirley megpróbálta rávenni Jasont, hogy töltse nála az éjszakát, de hiába lelt vigaszra, hiába tudta itt könnyebben elviselni Helene halálának szörnyű emlékét, Jason

nem maradhatott ott. Haza kellett mennie, mire Carol telefonál. Elvégezetlen munkáira hivatkozva végül hazament.

Késői kocogás és zuhanyozás után le is ült a számítógépen összesítések mellé, melyek azokról a betegekről készültek, akiket az elmúlt évben kivizsgáltak a klinikán. A lábát az íróasztalra téve figyelmesen átolvasta a listát. Észrevette, hogy a kivizsgálások egyenletesen oszlottak meg a klinika belgyógyászai között. Mivel a lista ábécésorrendben és nem időrendben sorolta föl a neveket, időbe telt, mire rájött, hogy a téves előrejelzést

tartalmazó leletek sokkal gyakoribbak az elmúlt hat hónapban, mint az év elején, illetve még grafikus ábrázolás nélkül is feltűnt, hogy a váratlan halálesetek száma jelentősen csak az elmúlt hónapokban ugrott meg.

Elővett egy ceruzát, és hozzáfogott, hogy kijegyzetelje a legutóbbi haláleseteket osztályok szerint. Az eredmény megdöbbentette. Föltárcsázta a klinika telefonközpontját, és kérte az irattárat. Amikor az éjszakai ügyeletes fölvette a kagylót, megadta neki az osztályokra utaló számok listáját, és megkérte, hogy szedje össze, és tegye az íróasztalára a járóbetegek kartonjait. Az ügyeletes megígérte, hogy megcsinálja

A listát visszatette az aktatáskájába, majd levette a polcról a Williams-féle Endokrinológia szöveggyűjteményt, és fellapozta a növekedési hormonrói szóló fejezetet. Most is úgy járt, mint már annyiszor, más témával kapcsolatban: minél többet olvasott róla, annál kevesebbet tudott. Az illető hormon szörnyen bonyolult kapcsolatban állt a növekedéssel és a nemi éréssel, de annyira, hogy el is aludt rajta, és a nehéz kötet nyomta a hasát.

A telefon csengése riasztotta fel olyan váratlanul, hogy a könyv leesett a padlóra. Fölkapta a kagylót, abban a hiszemben, hogy a kórházból keresik. Beletelt néhány pillanatba,.mire ráeszmélt, hogy Carol Donner beszél. Az órájára pillantott, tizenegy perc múlva három.

- Remélem, nem aludt - mondta Carol.

- Nem, dehogy! - hazudta Jason. A lába elzsibbadt, hogy ilyen. sokáig az asztal tetején tartotta. - Vártam a hívását. Hol van?

- Itthon vagyok - felelte Carol.

- Átmehetek azért a csomagért?

- Az nincs itt - közölte Carol. - Hogy ne okozzak semmiféle gondot, odaadtam egy barátnőm-nek, akivel együtt dolgozom. Melody Andrewsnek hívják. Beacon Hillen lakik, a Revere Street 69.-ben. - Carol megadta Melody telefonszámát. - Várja a hívását, azóta már otthon lehet. Majd értesítsen róla, hogy milyennek találta az anyagot, és arra az esetre, ha netán valami baj lenne, megadom a számomat.

- Köszönöm - mondta Jason, miután mindent gondosan leírt. Meglepte, hogy milyen csalódot ságot érez, amiért nem láthatja a lányt.

- Vigyázzon! - mondta Carol, és letette a telefont.

Jason még ott ült az íróasztalánál kis ideig, és megpróbált teljesen fölébredni. Amikor sikerült, eszébe jutott, hogy Helene halálát meg sem említette Carolnak. Hát, legföljebb lesz egy jó ürügyem, hogy visszahívhassam, gondolta, miközben tárcsázta a barátnő számát.

Melody Andrews félreismerhetetlen dél-bostoni kiejtéssel szólt bele a telefonba. Közölte Jasonnel, hogy a csomag nála van, átjöhet érte; ő nagyjából még egy fél óráig ébren lesz.

Jason pulóvert húzott a mellénye helyett, kilépett a házból, végigment a Pinckney Streeten, a West Cedaron, végül befordult a Revere Streetre. Melody háza a bal oldalon volt; megnyomta a csengőt, mire megjelent az ajtóban a lány, csavarókkal a hajában. Jasont meglepte, hogy még manapság is használnak efféle holmikat. A lány arca fáradt, törődött volt.

Jason bemutatkozott, mire Melody biccentett, és átnyújtott egy barna papírba burkolt, spárgával átkötött csomagot. Körülbelül ötkilós lehetett. - Szóra sem érdemes – vonta meg a vállát a lány, amikor Jason megköszönte.

Hazaérve Jason levetkőzött, és néhány pillanatig felajzottan nézte a csomagot. Aztán hozott egy ollót a konyhából, és elvágta a zsineget. Az egész paksamétát bevitte a dolgozószobájába, és letette az íróasztalra. Két dossziét talált benne, tele kézzel írt utasításokkal, ábrákkal és vizsgálati adatokkal. Az egyik dosszié fedelére rá volt nyomtatva, hogy a Gén Rt. tulajdona, a másikra csak egy szó: Jegyzetfüzet. És volt még a csomagban egy nagy irattartó is, tele levelekkel.

Jason elsőnek a Gén Rt. egyik levelét olvasta el, amely azt követelte, hogy Hayes tartsa be a szerződésében foglalt megállapodásokat, és szolgáltassa vissza a szomatomedinnel kapcsolatos kísérleti jegyzőkönyvet és a rekombináns kólibaktérium-törzset, melyeket illegálisan vitt el az ő laboratóriumukból. Tovább olvasva, Jason előtt kezdett megvilágosodni, hogy Hayesnek egészen más volt a véleménye, és hogy már a szabadalmaztatási eljárást is megindította. Aztán talált még számos levelet egy Samuel Schwartz nevű ügyvédtől. Ezek egyik fele a szomatomedint termelő kóli szabadalmaztatási kérelmével foglalkozott, a többi pedig egy társaság felállításának a gondolatával. Úgy látszott, Alvin Hayes-é volt a részvények ötvenegy százaléka, a maradék negyvenkilenc százalékon pedig a gyerekei osztoztak Samuel Schwartz-cal.

Ennyi elég a levelekből, gondolta Jason, és becsukta az iratgyűjtőt. Most a naplókon volt a sor. Úgy gondolta, hogy a Gén Rt. feliratúban lesz a jegyzőkönyv, amelyre a jelek utalnak. Amikor átlapozta, rájött, hogy szerepel benne a szomatomedin gyártásához szükséges rekombináns baktériumtörzs előállítása. Olvasás közben azt is megtudta, hogy szomatomedineknek azokat a növekedési faktorokat nevezik, amelyeket a májsejtek termelnek válaszul a növekedési hormon jelenlétére.

Félretéve az első könyvet, Jason kézbe vette a másikat. A benne körvonalazódó kísérletek még nem voltak befejezve, de valamennyi egy bizonyos fehérjével kapcsolatos monoklonális ellenanyag termelésére vonatkozott. A fehérje nem volt megnevezve, de talált egy ábrát, amelyen szerepelt az illető fehérje aminosavsorrendje. Az egészből jóformán semmit sem értett, de abból, hogy tekintélyes részek át voltak húzva és a margón nyüzsögtek a különféle megjegyzések, annyi mindenesetre világos volt, hogy a munka nem haladt jól, és az utolsó bejegyzés időpontjában Hayes még nyilvánvalóan nem állította elő azt az ellenanyagot, amelyet annyira szeretett volna.

Jason nagyot nyújtózva fölállt az íróasztala mellől. Csalódott volt. Azt remélte, hogy a Caroltól kapott csomag alapján világosabb kép rajzolódik ki Hayes felfedezéséről, de azonkívül, hogy dokumentálva látta a Hayes és a Gén Rt. közti vitát, most sem tudott sokkal többet, mint mielőtt kibontotta a csomagot. Itt volt a kezében, a szomatomedint termelő kólitörzs gyártási könyve, de ez nem látszott valami szenzációs felfedezésnek, és kudarcról tudósított az összes többi laborkönyv is.

Jason kimerülten oltotta el a villanyt, és nyugovóra tért. Rémségekben bővelkedő, hosszú nap állt mögötte.

A lidérces álmok, köztük a Helene lakásában eléje táruló szörnyű látvány változatos jelenetei kiűzték Jasont az ágyból, még mielőtt földerengett volna a nap a keleti égbolton. Föltette a kávét, és amíg várta, hogy kicsöpögjön a gépből, behozta az újságot, és elolvasta a kettős gyilkosságról szóló tudósítást. Semmi új nem volt benne. Várakozásának megfelelően a nemi erőszakra helyezték a hangsúlyt. Betette a Gén Rt. feliratú naplót az aktatáskájába, és elindult a kórházba.

E korai órában legalább élvezhette, hogy nincs forgalom, és válogathatott a parkolóhelyekben. Még az ilyen barbárul korai órákban érkező sebészek sem voltak bent.

Egyenesen a szobájába ment. Kívánsága szerint az asztala telis-tele volt kartonokkal. Levette a zakóját, és rögtön nekilátott,, hogy átnézze őket. Most, hogy már tudta: ezek a kartonok olyan betegekről készültek, akik egy hónappal azután haltak meg, hogy az orvosok mindazt a vizsgálatot elvégezték rajtuk, amit a klinika csak nyújtani tudott, megpróbálta megkeresni bennük a közös vonásokat. És nem talált semmit, amire fölfigyelhetett volna. Összehasonlította az EKG-kat, a koleszterinszinteket, a zsírsavakat, az immunoglobulinokat és a vérsejtszámlálás adatait. Semmiféle olyan közös vegyületre, elemre vagy enzimre nem bukkant, amely előre megjósolható minta szerint tért volna el a normálistól. E kartonokban az volt az egyetlen közös vonás, hogy a betegek többségének halála a kivizsgálást követő egy hónapon belül következettbe. És még ennél is jobban zavarba ejtette Jasont az a felfedezés, hogy a legutolsó hónapban az elhalálozások száma drámaian felszökött.

A huszonhatodik kartonnál tartott, amikor egyik pillanatról a másikra észrevett egy összefüggést. Bár a betegek testi tünetei nem voltak azonosak, a kartonjukból kiderült, hogy életmódjukat tekintve mindnyájan a veszélyeztetettek csoportjába tartoznak. Túlsúlyosak voltak, sokat dohányoztak, gyógyszert szedtek, túl sokat ittak, nem mozogtak eleget, egyszóval többé-kevésbé tele voltak egészségtelen szokásokkal. Akár férfiak voltak, akár nők, végül mindenképpen az a sors várt rájuk, hogy egészségi állapotukban komoly problémáik támadjanak. A megdöbbentő csak az volt, hogy milyen rohamosan romlott az állapotuk. Es miért haltak meg hirtelen oly sokan közülük? Hiszen most sem éltek „bűnösebben", mint egy évvel korábban. Lehet, hogy itt egyfajta statisztikai kiegyenlítődés játszódott le: eddig szerencséjük volt, de most hirtelen rájuk került a sor.

De ezt a magyarázatot azért nem lehetett józan ésszel elfogadni, mert arányait tekintve túl sok volt a haláleset. Jason nem sokat értett a statisztikai számításokhoz, ezért úgy döntött, meg fogja mutatni ezeket a számokat egy nála jobb matematikusnak.

Amikor már biztos volt, hogy nem ébreszti föl a betegeket, kiment a szobájából, és megkezdte a vizitet. Semmi sem változott. Visszament a szobájába, és még mielőtt megkezdte volna a rendelést, fölhívta a kórbonctant, hogy megtudja, mit derítettek ki Hayes elpusztult állatairól. Percekig kellett várnia, amíg a boncsegéd megkereste a jelentést.

- Itt van - mondta - Sztrichninmérgezésben pusztult el valamennyi.

Jason letette a telefont, majd fölhívta Margaret Danforthot a városi halottasházban. Mivel Margaret éppen boncolt, csak a technikustól tudta megkérdezni, találtak-e valami érdekeset Gerald Farr toxikológiai vizsgálata során.

- A toxikológia negatív eredménnyel járt - hangzott a válasz.

- Engedjen meg még egy kérdést! A sztrichnint ki tudják mutatni?

- Egy pillanat - mondta a technikus.

Jason hallotta, hogy a nő odakiált a hatósági orvosnak, majd visszajön a telefonhoz. - Danforth doktornő azt mondja, igen, a sztrichnin kimutatható, ha jelen volt a szervezetben.

- Köszönöm - mondta Jason.

Letette a kagylót, és fölállt. Az ablakból nézte, hogyan kezdődik a nap. Szemmel láthatóan sűrűsödött a forgalom a Riverwayn. Az égbolt már kivilágosodott, de felhős volt. Itt van november eleje, nem a legszebb hónap Bostonban. Jason nyugtalannak, idegesnek, nyomottnak érezte magát. Eszébe jutott a Caroltól kapott csomag, és arra gondolt, talán át kellene adnia Currannek. De hát minek? Őket Hayes csak annyiban érdekli, amennyiben kábítószerközvetítő volt.

Visszament az íróasztalához, elővette a telefonkönyvet, és kikereste a Gén Rt. telefonszámát. Megállapította, hogy a társaság a dél-cambridge-i Pioneer Streeten van, a Műszaki Egyetem tőszomszédságában. Percnyi gondolkodás nélkül föltárcsázta a számot. Angolos kiejtésű női portás vette föl a kagylót. Jason a társaság igazgatóját kérte.

- Az elnökre, dr. Leonard Dawenre gondol?

- Dawen doktor megfelel nekem - hagyta rá Jason. Hallotta, hogy a telefon kicseng. A titkárnő vette föl.

- Dr. Dawen irodája.

- Dawen doktorral szeretnék beszélni.

- Mit mondjak neki, ki keresi?

- Dr. Jason Howard.

- Megmondhatom neki, milyen ügyben keresi?

- Egy laboratóriumi naplóról van szó, ami nálam van. Mondja meg Dawen doktornak, hogy a

Jó Egészség Klinikán dolgozom, baráti viszonyban álltam a néhai Alvin Hayesszel.

-Egy pillanat, kérem - mondta a titkárnő olyan hangon, mintha magnószalagról beszélne.

Jason kihúzta az íróasztala középső fiókját, és eljátszadozott a ceruzáival. Aztán kattanást, majd erőteljes hangot hallott a telefonban:

- Itt Leonard Dawen!

Jason elmagyarázta, kicsoda ő, majd leírta a laboratóriumi könyv külsejét.

- Megkérdezhetem, uram, hogyan jutott a birtokába?

- Nem hinném, hogy fontos. Tény, hogy nálam van. - Nem akarta Carolt belekeverni az ügybe.

- A napló a mi tulajdonunk - mondta Dawen doktor. A hangja nyugodt volt, de parancsoló, egyben fenyegető élt lehetett benne érezni.

- Örömmel szolgáltatom vissza, ha cserébe kapok némi információt Hayes doktorról. Gondolja, hogy találkozhatunk?

- Mikor?

- Minél előbb - felelte Jason. - Ebéd előtt át tudok ugrani.

- Magával hozza a naplót?

- Természetesen.

Jason a délelőtt további részében alig tudott összpontosítani a betegek szüntelen áradatára. Örült, hogy Sally nem táblázta be még az ebédidejét is. Mihelyt végzett az utolsó vizsgálattal, lesietett a kocsijához.

Cambridge-be érve elhaladt a Műszaki Egyetem épületegyüttese mellett, majd az új Kelet-Cambridge Részvénytársaság felhőkarcolói alatt, melyek némelyike elképesztő modernségével élesen elütött a régebbi és hagyományos New England-i téglaházaktól. Amikor végül befordult a Pioneer Streetre, meglepődve látta azt a modern, fényes-fekete gránitépületet, amelyben a Gén Rt. székelt. Ablakai szabályosan váltakozó keskeny hasítékok és bronzkarikába foglalt tükörüvegek voltak. Az épületből komolyság és erő sugárzott, mint valami tudományos-fantasztikus film várkastélyából.

Kezében az aktatáskájával kiszállt a kocsiból, és végignézett a megkapó homlokzaton. Azok után, hogy oly sokat olvasott a rekombináns DNS-ről, és látta Hayes állatszörnyeit, elfogta a félelem, hogy be kell lépnie a rémségek házába. A kört formázó bejáratot sugár alakban élesen kirajzolódó gránittüskék vették körül, amitől az egész óriási szemhez hasonlított, és a fekete ajtó volt a pupillája. Az előcsarnok is fekete gránitból épült; feketék

voltak a falak, a padló, de még a mennyezet is. A fogadócsarnok közepén hatásosan megvilágított modern szobor ábrázolta a cipzárként kinyíló DNS-molekula kettős spirálját.

Jason elindult egy csinos koreai nő felé, aki az üvegablak mögött olyan vezérlőpult mellett ült, amely beleillett volna a Csillagok háborúja című filmbe is. A nő fején kis fülhallgató volt, ehhez csatlakozott az apró mikrofon a tarkójától előreívelő tartószerkezeten. A nevén szólítva üdvözölte Jasont, és közölte, hogy a harmadik emeleti konferenciateremben várják. A hangja fémesen csengett a mikrofonon át.

Amikor a portáslány elhallgatott, kinyílt a gránitpanel, és mögötte megjelent a lift. Jason elköszönt a lánytól, közben eljátszott a gondolattal, hogy hátha nem is lány, hanem élő robot. Mosolyogva lépett a liftbe, és kereste az emeleteket jelző gombokat. Az ajtó eközben bezárult mögötte. Noha semmi sem mutatta a különböző szinteket, a lift elindult fölfelé.

Amikor ismét kinyílt az ajtó, Jason fekete előtérben találta magát. Arra gondolt, hogy feltehetőleg az egész épületet egyetlen központból vezérlik, talán éppen a földszinti portáról. Ekkor balra félresiklott az egyik gránitpanel. Durva arcvonású férfi állt az ajtóban; tökéletes szabású, sötét hajszálcsíkos öltönyt, fehér inget és vörös mintás nyakkendőt viselt.

- Leonard Dawen vagyok. Dr. Howard? - szólalt meg a férfi, és intett Jasonnek, hogy lépjen be a szobába. Nem nyújtotta a kezét. A hangjából most is kiérződött az a parancsoló él, amire Jason a telefonbeszélgetésből emlékezett. A konferenciaterem az épület többi részének sírboltszerű ridegségével ellentétben inkább faburkolatos könyvtárra emlékeztetett, és mindaddig kifejezetten otthonosnak látszott, amíg az ember tekintete

rá nem tévedt a negyedik falsíkra, amely üvegből volt. Ezen keresztül ultramodern laboratóriumhoz hasonló, tágas terembe lehetett látni. A szobában másik, keleti típusú férfi is volt, de nem öltönyt, hanem fehér, cipzáras kezeslábast viselt. Dawen mint a Gén Rt. mérnökét mutatta be Mr. Hong néven. Amikor mindhárman letelepedtek a kis tárgyalóasztal köré, Dawen azt mondta: - Feltételezem, hogy magával hozta a laboratóriumi naplót...

Jason kinyitotta az aktatáskáját, és átadta a naplót Dawennek, aki viszont Hongnak adta tovább. A mérnök oldalról oldalra tüzetesen szemügyre vette. A szobára súlyos csend telepedett.

Jason hol az egyik, hol a másik emberre nézett. Valamivel szívélyesebb fogadtatásra számított... végtére is szívességet tett nekik.

Megfordult, és átkukucskált az üvegfalon. A túlsó helyiség padlója egy emelettel lejjebb volt, a berendezés túlnyomó részét rozsdaálló acéltartályok alkották, és az egész kép hajdani sörfőzdei látogatását juttatta Jason eszébe. Gyanította, hogy ezek a rekombináns baktériumtenyészetek inkubátorai. Ezenkívül voltak még más berendezések, valamint bonyolult csővezetékek is. Fehér csuklyás kezeslábasba öltözött emberek járkáltak az ellenőrző műszerek között, és időnként állítottak egyet rajtuk.

Hong nagy csattanással becsukta a könyvet. - Teljesnek látszik - mondta.

- Kellemes meglepetés - jegyezte meg dr. Dawen, majd Jasonhöz fordulva így folytatta: - Remélem, tudatában van annak, hogy a naplóban szereplő adatok kivételnélkül bizalmasan kezelendők.

- Ne aggódjon! - felelte Jason kényszeredett mosollyal. - Nem sokat értettem belőlük. Engem valójában csak Hayes doktor érdekel. Közvetlenül a.halála előtt azt mondta nekem, hogy fontos tudományos felfedezést tett. Azt szeretném tudni, lehet-e annak tekinteni mindazt, ami ebben a naplóban van leírva?

Dawen és Hong egymásra nézett. - Itt inkább afféle kereskedelmi áttörésről lehet szó - válaszolta Hong. - Nem valamiféle új eljárásról.

- Ezt gyanítottam én is. Hayes annyira zaklatottnak látszott, hogy talán nem is lehetett begámíthatónak tekinteni. De ha fontos felfedezésre jutott, akkor nem venném a lelkemre, ha az elveszne az emberiség számára.

Dawen. mogorva arca most először lágyult meg, amióta Jason megérkezett.

Jason most egyenesen a mérnökhöz intézte a szavait: - Elképzelésük sincs róla, mire utalhatott Hayes?

- Sajnos, nincs. Hayes mindig is szeretett titkolózni. - Dawen az asztalra fektette mindkét kezét, és egyenesen Jasonre nézett. - Attól féltünk, zsarolni akar majd bennünket ezzel az anyaggal, hogy cserébe pénzt fog követelni tőlünk.

- Végigcirógatta a napló fedelét. - Meg kell értenie, hogy Hayes doktor meglehetősen nehéz helyzetbe hozott bennünket.

- Mi volt Hayes doktor itteni szerepe? – érdeklődött Jason.

- Azért alkalmaztuk, hogy rekombináns baktériumtörzset tenyésszen ki a számunkra! - magyarázta Dawen.

- Kereskedelmi forgalomba szándékoztunk hozni egy bizonyos növekedési faktort.

Jason sejtette, hogy ez lett volna a szomatomedin.

- Megegyeztünk, hogy átalánydíjat fizetünk neki a kutatási témáért, és megengedjük, hogy a saját kutatási céljaira is igénybe vegye a Gén Rt. berendezéseit. Van néhány különleges műszerünk.

- Fogalmuk sincs róla, mi volt a saját kutatása? - faggatózott Jason.

- Szinte minden idejét azzal töltötte - válaszolta Hong, hogy elkülönítse a növekedésért felelős fehérjéket. Ezek közül némelyik olyan kis mennyiségben van jelen, hogy csak a legbonyolultabb műszerekkel lehet elkülöníteni.

- Fontos tudományos felfedezésnek számítana, ha valakinek sikerülne izolálni ezeket a növekedési faktorokat? – ütötte tovább a vasat Jason.

- Nem látom be, miért volna az - válaszolta Hong. - Igaz, hogy még soha senki nem különítette el őket, de azért ismerjük a hatásaikat.

Újabb zsákutca, gondolta Jason elkínzottan.

- Egyetlen dologra emlékszem csak, ami érdekes lehet - folytatta Hong, az orra nyergét simogatva. - Körülbelül három hónappal ezelőtt Hayes nagy izgalomba jött valami mellékhatás miatt. Csúfondárosan mulatságos, ezt mondta rá.

Jason kiegyenesedett ültében. Már megint ez a két szó. - Nem tudja, mitől lett izgatott?

- Nem - rázta meg a fejét Hong , de utána jó ideig nem láttuk. Amikor újra bejött, azt,mondta, a Partvidéken járt. Aztán hozzálátott, hogy egy magával hozott anyagon elvégezzen egy bonyolult lepárló eljárást. Hogy sikerült-e neki, nem tudom, de akkor hirtelen átváltott a monoklonális ellenanyag-technológiára. Ezen a ponton mintha lecsillapodott volna az izgalma.

A „monoklonális ellenanyag” kifejezés hallatán Jasonnek eszébe jutott a másik laborkönyv, és az, hogy nem kellett volna-e azt is magával hoznia. Mr. Hong bizonyára többet értene belőle, mint ő.

- Hagyott itt Hayes doktor egyéb kutatási anyagot is? - kérdezte.

- Semmi érdemlegeset - válaszolta Leonard Dawen. - Márpedig alaposan megnéztük, miután a mi laborkönyvünkkel és tenyészeteinkkel távozott innen. Nem is gondoltuk volna, hogy megpróbálja kisajátítani azokat a törzseket, amelyeknek a kitenyésztésére alkalmaztuk.

- Visszakapták a tenyészeteiket? – érdeklődött Jason.

- Igen.

- Hol találták meg őket?

- Mondjuk, hogy a megfelelő helyen kerestük - tért ki az egyenes válasz elől Dawen. - És bár a törzs megvan, mi azért nagyra értékeljük, hogy visszakaptuk a jegyzőkönyvet. A társaság nevében szeretnék köszönetet mondani önnek. Remélem, ha kis mértékben is, a segítségére lehettünk.

- Talán - felelte Jason tétován. Volt egy ötlete arról, hogy ki kutathatta át Hayes laboratóriumát és lakását. Csakhogy a Gén Rt. tudósai miért akarták volna megölni az állatokat? Átvillant az agyán, vajon az óriási állatokat a Gén Rt.szomatonedinjével kezelték-e. - Hálás vagyok, hogy időt szakított rám - szólt Dawennek.

- Mély benyomást tett rám az önök intézete.

- Köszönjük. Jól mennek a dolgaink. Tervezzük, hogy hamarosan háziállatokból is nyerünk rekombináns törzseket.

- Úgy érti, hogy disznókból és tehenekből?

- Igen. Genetikailag alakíthatunk ki soványabb disznókat, több tejet adó teheneket és több fehérjével rendelkező csirkéket, hogy csak néhány példát említsek.

- Bámulatos - mondta Jason minden lelkesedés nélkül. Vajon milyen messze járnak attól, hogy genetikailag beavatkozzanak az emberbe? Újra megborzongott, mert lelki szemei előtt megjelentek Hayes óriási patkányai és egerei, különösen azok, amelyeknek több szemük volt a kelleténél.

Már a kocsiban ülve ránézett az órájára. Még volt egy órája az értekezletig, amelynek összehívását az utóbbi időben elhunyt betegek ügye tette esedékessé, így elhatározta, hogy fölkeresi Samuel Schwartzot, Hayes ügyvédjét.

Kihátrált a Gén Rt. parkolójából, és elindult a Memorial Drive felé. Áthaladt a Charles folyó fölött, és megállt a Charles Circle-ön levő Philipféle drogéria előtt. A megkülönböztető fényjelzést bekapcsolva állt be az ott parkoló kocsik mögé, majd beszaladt a drogériába, és a jegyzékből kikereste Schwartz címét. Tíz perccel később már az ügyvéd várószobájában ült, egy régi Newsweeket lapozgatva.

Samuel Schwartz ijesztően elhízott férfi volt, kopasz fején fénylett a bőr. Úgy intette be Jasont az irodájába, mintha a forgalmat irányítaná. Betelepedett a székébe, megigazította fémkeretes szemüvegét, és fürkészve nézett a tömör mahagóni íróasztal előtt helyet foglaló Jasonre.

- Szóval ön a néhai Alvin Hayes barátja...

- Inkább kollégák voltunk, mint barátok.

- Mindegy - intett újra tömzsi kezével Schwartz. - Tehát, mit tehetek önért?

Jason megint előadta a Hayes föltételezett felfedezéséről szóló történetet. Elmagyarázta, hogyan próbálta kideríteni, min dolgozott Hayes, és közben hogyan bukkant rá a Samuel Schwartztól származó levelekre.

- Ügyfelem volt. És aztán?

- Nem szükséges védekeznie.

- Nem védekezem. Csak keservesen csalódtam. Rengeteget dolgoztam annak a semmirekellőnek, és az egész munkám veszendőbe ment.

- Egyáltalán nem fizetett?

- Nem. Rávett, hogy dolgozzam az új társasága részvényeinek fejében.

- Részvények?

Samuel Schwartz keserűen fölnevetett. - Sajnos, most hogy Hayes meghalt, a részvények értéktelenné váltak. Akkor is azok volnának, ha még élne. Meg kellene vizsgáltatnom az elmeállapotomat.

- Hayes társasága valamiféle szólgáltatást vagy terméket akart piacra dobni? - tudakolta Jason.

- Egy terméket. Nekem azt mondta, pillanatok kérdése, hogy felfedezzen egy eddig nem ismert, rendkívül értékes gyógyszert. És én hittem neki. Gondoltam, hogy olyan fickónak, aki már szerepelt a Time címlapján, csak van valami a fejében.

- Arról sejtelme sincs, mi lett volna ez a termék? - kérdezte Jason, de vigyázott; hogy a hangja ne árulja el az izgatottságát.

- Fogalmam sincs. Hayes ezt nem mondta meg.

-Nem tudja, tartalmázott-e a szer monoklonális ellenanyagot? - kérdezősködött tovább makacsul Jason.

Schwartz újra fölnevetett. - Én akkor sem ismernék föl egy monoklonális ellenanyagot, ha az utcán nekem jönne.

- Rosszindulatú daganatok esetleg? - Jason vaktában tapogatózott, de remélte, hogy előbb-utóbb majd csak beugrik valami az ügyvédnél. Összefüghetett esetleg a rák gyógyításával?

A hájas ember vállat vont. - Nem tudom. Lehetséges.

- Hayes egyszer azt mondta valakinek, hogy a felfedezése jót tesz majd az illető szépségének. Mond ez valamit önnek?

- Ide figyeljen, doktor úr! Hayes nekem semmit sem mondott a szerről. Én egyszerűen csak létrehoztam a társaságot.

- Ön a szabadalmi oltalmat is kérte.

- A szabadalmi eljárásnak semmi köze nem volt a társasághoz. Az Hayes neve alatt futott volna. A csipogó hangja mindkettőjüket meglepte. Jason lenézett a miniatűr képernyőre. Kétszer villant fel a „sürgős" szó, melyet a klinika egyik telefonszáma követett. - Használhatom a telefonját? - kérdezte Jason.

- Legyen a vendégem, doktor! - tolta elébe a készüléket Schwartz.

A hívás Madaline Krammer emeletéről jött. Az asszony szívműködése leállt, és most újraélesztéssel próbálkoztak. Jason megígérte, hogy rögtön ott lesz. Elköszönt Samuel Schwartztól, kirohant az ügyvéd irodájából, és türelmetlenül várt a liftre.

Madaline szobájába érve a túlságosan is ismerős látvány fogadta. Az újraélesztés nem sikerült; a szív nem indult be semmire, még külső ingerlésre sem. Jason ragaszkodott hozzá, hogy,folytassák a kísérletet, közben gondolatban sorra vette az összes lehetséges gyógyszert és kezelést. Egyórányi megfeszített munka után ő is kénytelen volt föladni, és vonakodva bár, de leállította az életmentési műveletet.

Miután mindenki elment, ő még ott maradt Madaline ágya mellett. Az asszonyt régi barátjának érezte; annak idején ő volt az egyik első privát betege. A nővér lepedőt terített az arcára, ami alól úgy meredt föl Madaline orra, mint apró, hófödte hegycsúcs. Jason gyengéden félrefordította. Nem tudott belenyugodni abba, hogy ilyen öregnek látszik, holott csak hatvanegynéhány éves volt. Amióta befeküdt a kórházba, arca elvesztette gömbölydedségét, és megjelent rajta a halálhoz közeledők jellegzetes csontvázszerűsége.

Kis időre egyedül akart maradni, ezért visszament a szobájába, elkerülve mind Claudiát, mind Sallyt, akiknek különkülön is száz kérdésük lett volna a közelgő értekezlettel kapcsolatban és amiatt, hogy sok beteget át kellett ütemezni. Jason bezárkózott, és leült az íróasztalához. Régi betegének, Madaline-nak a távozása úgy hatott rá, mintha ezzel is elszakadt volna valami, ami összekötötte őt korábbi életével. Rettenetesen magányosnak érezte magát attól, hogy ilyen félve, egyszersmind megkönnyebbülve éli át Danielle emlékének halványulását.

Megszólalt a telefonja, de most nem törődött vele. Végignézett az íróasztalán, melyen ott tornyosultak az elhunyt betegek kartonjai, köztük Hayesé. Gondolatai visszakanyarodtak a Hayesügyre. Csalódottságot érzett, amiért a Caroltól kapott csomag a várakozásához képest oly kevés információt nyújtott. Csak kicsivel tette hihetőbbé, hogy Hayes fölfedezett valamit, amit ő maga mindenesetre szenzációsnak tartott. Jason átkozta Hayes titkolózó természetét.

Hátradőlt a székében, és tarkójára kulcsolt kézzel bámulta a plafont. Már nem tudott mit kitalál-ni Hayes dolgában. De azért eszébe jutott a távol-keleti mérnök megjegyzés arról, hogy Hayes el-hozott valamit a Partvidékről, nyilván Seattleből. Csakis valamilyen minta lehetett, hiszen Hayes elvégzett rajta valami bonyolult izolációs eljárást. Hong megjegyzéséből Jason arra következtetett, hogy Hayes talán egyfajta növekedési faktort kivonatolt, amely vagy a növekedést vagy a differenciálódást, vagy a nemi érést, vagy egyszerre mindhármat serkenti.

Egy zökkenéssel előredőlt. Eszébe jutott, amit Carol mondott: Hayes a kollégáját látogatta meg a Washington Egyetemen. Lehet, hogy attól az embertől kapott valamiféle mintát?

Egy pillanat alatt elhatározta, hogy elutazik Seattle-be, feltéve természetesen, ha Carol hajlandó vele menni. Talán megteszi. Végtére is csak az ő segítségével találhatja meg azt a kollégát. Különben is ráférne néhány nap távollét.Mivel már nem sok idő maradt az értekezlet megkezdéséig, elhatározta, hogy benéz Shirleyhez.

Shirley titkárnője először az útját állta: a főnöknője annyira elfoglalt, hogy nem engedheti be hozzá Jasont, de aztán sikerült legalább arra rávenni, hogy bejelentse. Egy másodpercbe sem telt, máris bemehetett. Shirley éppen telefonált. Jason leült, és lassanként rájött, mi a beszélgetés témája. Shirley egy szakszervezeti vezetővel tárgyalt, méghozzá lehengerlő stílusban, és közben szórakozottan bele-beletúrt sűrű hajába. Ez a csodálatosan nőies mozdulat Jasonnek eszébe juttatta; hogy a hivatalos külső alatt rendkívül vonzó, bonyolult, de szeretetre méltó nő rejtőzik.

Shirley letette a telefont, és elmosolyodott. - Milyen kellemes meglepetés - mondta. Mostanában tele vagy meglepetésekkel, ugye, Jason? GandoIom, azért jöttél, hogy bocsánatot kérj, amiért nem maradtál nálam tovább az éjjel.

Jason elnevette magát. A nő őszintesége lefegyverző volt. - Lehet, hogy így van. De mást is akarok mondani. Arra gondoltam, szabadságot veszek ki pár napra. Ma reggel megint elvesztettem egy betegemet, és úgy érzem, szükségem volna egy kis kikapcsolódásra.

Shirley részvéttel bólintott. - Várható volt?

- Tulajdonképpen igen. Legalábbis a napokban tapasztaltak szerint. De amikor befektettem, még nem gondoltam, hogy haldoklik.

- Nem is tudom, hogy lehet ilyesmit elviselni - sóhajtotta Shirley.

- Sohasem könnyű - hagyta helyben Jason, de az utóbbi időben még inkább megnehezíti, hogy ilyen gyakran fordul elő.

A telefon újra megszólalt, de Shirley jelzett a titkárnőjének; hogy vegye át az üzenetet.

- Mindenesetre - folytatta Jason , úgy döntöttem, elutazom néhány napra.

- Jó ötlet - helyeselt. Shirley. - Szívesen mennék én is, ha végre befejeződnének ezek az átkozott szakszervezeti tárgyalások. Mi a terved, hová mész?

- Még nem tudom – hazudta Jason. Még anynyira ködös volt benne a Seattle-t illető terv, hogy restellte volna említeni.

- Néhány barátomnak nyaralója van a brit Virgin-szigeteken. Felhívhatom őket - ajánlotta Shirley.

- Nem, köszönöm! Nem vagyok napimádó. Van valami fejlemény a Brennquist-tragédiában? Kiderült már valami?

- Ne is emlékeztess rá! - borult el Shirley. - Hogy őszinte legyek, képtelen vagyok foglalkozni vele. Bob Walthrow kezeli az ügyet.

- Nekem egész éjjel lidérces álmaim voltak — vallotta be Jason.

- Nem lep meg - mondta Shirley.

- Nos, mennem kell az értekezletre - állt föl Jason.

- Lesz idődd, hogy ma este velem vacsorázz? - kérdezte Shirley. - Talán fel tudnánk vidítani egymást.

- Persze. Mikor?

- Mondjuk, nyolc körül.

- Tehát nyolckor - mondta Jason, és elindult az ajtó felé. Amikor kilépett, Shirley még utánaszólt: - Igazán sajnálom a betegeidet.

Ahhoz képest, hogy hirtelen hívták össze az értekezletet, többen jelentek meg, mint Jason várta. A tizenhat belgyógyász közül tizennégy jött el, és többen magukkal hozták a velük dolgozó nővéreket is. Látható volt, hogy tudják, milyen komoly problémával kell szembenézniük.

Jason azokkal a statisztikai adatokkal kezdte, amelyeket a számítógépes listából gyűjtött ki: ismertette, hány beteg halt meg az általános kivizsgálását követő egy hónapon belül. Rámutatott, hogy a halálesetek gyakorisága az elmúlt hónapban hirtelen megugrott, és azt is elmondta: minden olyan betegnek megpróbált utánanézni, aki az utóbbi hatvan nap folyamán általános felülvizsgálaton esett át.

- Egyenlő arányban végeztük ezeket a vizsgálatokat? - kérdezte Roger Wanamaker.

Jason bólintott.

Az orvosok közül többen is szót kértek, és szavaikból kiderült, hogy országos járvány kitörésétől tartanak. Senki sem értette, hogyan függ össze a dolog a kivizsgálásokkal, és nem értették azt sem, miért nem lehet előre látni a halálos veszélyt. A kardiológia vezetője, Judith Rolander doktornő megpróbálta a felelősség nagy részét magára vállalni, mondván, az általa látott legtöbb esetben az EKG még akkor sem mutatta ki a fenyegető bajt, amikor már tudta, mit kell keresnie.

Ezután a terheléses vizsgálatokra terelődött a szó, amelyeknek éppen az lett volna az értelmük, hogy jelezzék a szív várható katasztrofális méretű károsodását. Miután kötelességszerűen megvitatták az ezzel kapcsolatos véleményeket, javaslatot tettek eseti bizottság felállítására, amelynek az lenne a feladata, hogy kidolgozza a terheléses próbák olyan szempontú megváltoztatását, amelyekkel növelhetik prognosztizáló értéküket.

Ekkor Jerome Washington kért szót. Nehézkesen föltápászkodott, és így szólt: - Szerintem nem vesszük tekintetbe az egészségtelen életmód szerepét. Ez az egyetlen olyan faktor, ami szemmel láthatóan közös minden ilyen betegünknél.

Néhány tréfás megjegyzés hangzott el Jerome testsúlyát és a szivarok iránti szenvedélyét illetően. - Rendben van, fiúk - mondta erre Jerome, de ti is tudjátok, hogy a betegeknek azt kell tenniük, amit mondunk, nem pedig azt, amit magunk is csinálunk. - Mindenki nevetett. - De komolyan - folytatta Jerome, mindnyájan ismerjük a helytelen táplálkozás, az erős dohányzás, a túlzott alkoholfogyasztás és az elégtelen testmozgás veszélyét. Ezeknek az életmódbeli tényezőknek sokkal markánsabb jósló erejük van, mint a szelídebb EKG-rendellenességeknek.

- Jerome-nak igaza van - jelentette ki Jason. - Az egyetlen negatív előjelű közös vonás, amit találtam, a nagy kockázati tényező volt.

Szavazás útján eldöntötték, hogy alakítanak egy második bizottságot is, amely megvizsgálja, hogy a kialakult helyzetben milyen szerepet játszanak a kockázati tényezők, és megteszi a maga konkrét javaslatait.

Harry Sarnoff, a hónap soros kardiológus konzultánsa emelte föl a kezét, és Jason megadta neki a szót. Arról kezdett beszélni, hogy tapasztalata szerint a fekvőbetegeinél emelkedik a komplikációk és a halálozások aránya. Jason közbevágott:

- Bocsáss meg, Harry, megértem az aggodalmadat, és őszintén szólva magam is tapasztaltam hasonló tendenciát, de ez az értekezlet most a kivizsgálásra jelentkező járóbetegek problémájával foglalkozik! Ha az orvosok kívánják, beiktathatjuk a napirendbe a belső problémák megvizsgálását is, hiszen nagyon is elképzelhető, hogy a kettő összefügg egymással.

Harry széttárta a karját, és kelletlenül visszaült a helyére.

Jason a továbbiákban arra biztatta a többieket, hogy boncoltassanak föl minden olyan, váratlanul meghalt beteget, akire a hatósági orvos nem tart igényt. Elmesélte, hogy a törvényszéki orvos szakértő olyan boncolási jegyzőkönyveket küldött az ő betegeiről, melyek szerint az illetők minden egyes szerve károsodott, beleértve az általános szív-, ér- és keringési rendellenességeket. Természetesen ez csak súlyosbítja azt a gondjukat, hogy sem a közönséges, sem pedig a terheléses EKG nem mutatta ki a betegek súlyos állapotát. Még azt is hozzátette, hogy a kórbonctani részleg valamiféle autóimmun folyamatra gyanakszik.

Az értekezlet végeztével az orvosok kisebb csoportokra szakadva vitatták meg a problémát. Jason összeszedte a kimutatásait, és Roger Wanamaker keresésére indult. Élénk beszélgetésben találta Jerome-mal.-

Félbeszakíthatlak benneteket? - kérdezte. A két férfi széjjelebb húzódott, hogy beengedjék maguk közé.

- Néhány napra el akarok utazni a városból.

Roger és Jerome egymásra néztek. Roger szólalt meg: - Elég rossz időt választottál az elutazásra.

- Szükségem van rá - mondta Jason, és tovább nem részletezte a dolgot. - Öt fekvőbetegem van. Vállalkozna rá valamelyikőtök, hogy ellátja őket? Jó előre szólok, hogy mindnyájan rossz bőrben vannak.

- Nekem mindegy - mondta Roger. - Én úgyis éjjel-nappal bent vagyok, hogy valamiképpen életben tartsam a fél tucat betegemet. Szívesen ellátom őket is.

Miután ez a gondja megoldódott, Jason a szobájába ment, hogy felhívja Carol Donnert, gondolván, ez a késő délutáni időpont a legalkalmasabb, hogy elérje. A telefon sokáig kicsörgött, és mármár letette a kagylót, amikor a lány jelentkezett. Elfulladó lélegzettel mondta, hogy a fürdőkádból ugrott ki.

- Szeretnék este találkozni magával - mondta Jason.

- Ó! - felelte Carol diplomatikusan, majd tétován így folytatta: - Az bajos lesz. - A hangja hirtelen dühössé vált:

- Miért nem beszélt a múlt éjjel Helene Brennquistről? Az újságban olvastam, hogy. maga találta meg a holttesteket.

- Ne haragudjon! - védekezett Jason. - Hogy egészen őszinte legyek, maga az éjjel fölébresztett, én hirtelenében csak arra tudtam gondolni, hogy megkapjam a csomagot.

- Megkapta? - kérdezte Carol enyhültebb hangon.

- Igen - válaszolta Jason. - Köszönöm.

- És...

- Nem volt olyan megvilágosító erejű, mint reméltem.

- Meglep - mondta Carol. - A naplók fontosak lehettek, különben Alvin nem kért volna meg rá, hogy őrizzem őket. De ez most nem számít. Szörnyűség, ami Helene-nel történt. A főnökömet annyira féldúlta, hogy sehová sem enged el, ha nincs velem az egyik kidobóembere. Most is itt őrködik a ház előtt.

- Fontos volna, hogy kettesben találkozzunk - makacskodott Jason.

- Nem biztos, hogy el tudom intézni. Ez a behemót a főnökömtől kapja a parancsokat, nem tőlem. És nem akarok bajba kerülni.

- Hát akkor hívjon fel, mihelyt hazaér - javasolta Jason. - Ígérje meg! Ki kell találnunk valamit.

- Megint későn érek haza - figyelmeztette Carol.

- Nem számít. Nagyon fontos dologról van szó!

- Rendben van - egyezett bele Carol, és letette a kagylót.

Jason még egyet telefonált, ezúttal egy légitársaságnak, és helyet foglaltatott a Boston–Seattle járatra. Megtudta, hogy naponta indul gép, délután négy órakor.

Sztetoszkópjával a kezében kilépett a szobájából, és elindult a kórházi vizitjére. Tudta, hogy naprakészen kell itthagynia a fejlapokat, ha Roger veszi át a munkáját. Egyik betege sem érezte magát valami jól, és elkeserítette, hogy újabb betegénél kellett tapasztalnia szürke hályog kialakulását. Feldúltan intézkedett a szemészeti konzíliumról. Ezúttal biztos volt, hogy a kezdet kezdetén nem látta a bajt. De hogyan történhetett meg, hogy ilyen gyorsan kifejlődött a szürke hályog?

Otthon belebújt a melegítőjébe, és egy óra futással próbálta elrendezni a gondolatait. Mire le-zuhanyozott, átöltözött és elhajtott Shirleyhez, már jobb hangulatban volt.

Shirley kitett magáért a vacsorával, és Jason már kezdett arra gondolni, hogy ilyen lehet egy igazi szupernő. Napközben sok millió dollárral gazdálkodó intézetet vezet, kényes szakszervezeti tárgyalásokon vesz részt, otthon meg percek alatt tud ünnepi lakomát varázsolni, sült kacsával, friss főtt tésztával és articsókával. Es mindennek a tetejébe olyan fekete selyemblúz van rajta, amelyben bátran megjelenhetne akár az operában is. Jason zavarban volt, mert zuhanyozás után farmernadrágot, a garbója fölé pedig sportos inget vett föl.

- Úgy öltöztél, ahogy jólesett, akárcsak én, nevetett Shirley. Megkínálta egy pohár Kir Royalelal, és megkérte, hogy mossa meg a salátához való zöldségeket. Megnézte a kacsát, és megállapította, hogy már majdnem készen van. Jason beszívta a sülő hús mennyei illatát.

Az ebédlőben a hosszú asztalnál ettek egymással szemben, úgy, hogy mindkét oldalon még hat-hét üres szék sorakozott. Valahányszor Jason bort akart önteni, föl kellett állnia és körbe kellett sétálnía, Shirley szórakoztatónak találta a dolgot.

Vacsora közben Jason beszámolt az értekezletről, majd megjegyezte, hogy minden orvosnak javítania kell a terheléses vizsgálatok minőségét.

Shirleynek ez tetszett, hiszen a kivizsgálások fontos szerepet játszottak abban, hogy a társaság ügyfelei mennyire veszik igénybe a JEK szolgál-tatásait. Közölte Jasonnel, hogy a vezető állami tisztviselők számára a hangsúlyt a megelőző gyógyászatra kell helyezni.

Később, már kávézás közben, Shirley megjegyezte: - Michael Curran járt bent ma délután.

- Nocsak - nézett föl Jason. - Gondolom, kellemetlenkedett. Mit akart?

- A Brennquist-ügy hátterét vizsgálja. Amink csak volt, mindent odaadtunk neki. Még azzal a személyzetis nővel is beszélt, aki annak idején fölvette.

- Gyanakodnak valakire

- Nem mondta - válaszolt Shirley. - Remélem, ezzel vége lesz az ügynek.

- Szerettem volna még egyszer beszélni Helene-nel. Meggyőződésem, hogy Hayes kedvéért eltitkolt valamit.

- Még most is azt hiszed, hogy Hayes fölfedezett valamit?

- Mérget vennék rá. – Jason beszámolt a laboratóriumi naplókról, aztán a látogatásáról a Gén Rt.-nél és Samuel Schwartznál. Elmondta Shirleynek, hogy Schwartz társaságot alapított Hayes számára, amelynek az lett volna a dolga, hogy piacra dobja az újonnan fölfedezett anyagot.

- Az ügyvéd nem tudta, mi lett volna az a szer?

- Nem. Hayes nyilván senkiben sem bízott meg.

- De hát indulótőkére mégiscsak szüksége volt. Valakiben meg kellett bíznia, ha gyártásra és eladásra gondolt.

- Lehetséges - ismerte el Jason.- De én nem találok ilyet vagy legalábbis eddig még nem találtam. Sajnos, Helene-re tettem föl mindent.

- De azért keresed tovább?

- Igen - vallotta be a férfi. - Hülyén hangzik?

- Nem hülyén - felelte Shirley, csak zavarba ejtően. Tragédia, ha fontos felfedezés veszendőbe megy, nekem mégis határozottan az a véleményem, hogy most már pontot kellene tenni a Hayes-ügy végére. Remélem, pihenéssel fogod tölteni az időt, és nem ezt a reménytelen vállalkozást akarod folytatni.

- Ezt meg miért mondod? - kérdezte Jason, akit meglepett, hogy ilyen átlátszóan viselkedik.

- Mert nem adod fél egykönnyen a dolgokat. - A nő közelebb hajolt hozzá, és a kezét a vállára tette.

- Miért nem mész el a Karib-tengerre? Talán én is elszabadulhatok a hét végén, és leutazhatok hozzád...

Jason olyan izgalmat érzett, amilyent nem tapasztalt Danielle halála óta. Csábítóan jelent meg képzeletében a forró napsütés és a hűvös, tiszta víz, különösen, ha arra gondolt, hogy Shirley társaságában élvezhetné. De aztán elbizonytalanodott. Nem tudta, egyáltalán vállalkozhat-e már ilyen érzelmi elkötelezettségre... és ami még fontosabb, már eltökélte, hogy Seattle-be utazik.

- A nyugati partra akarok menni - bökte ki végül. - Egy régi barátomat szeretném fölkeresni.

- Ez elég ártatlanul hangzik. De nekem a Karib-tenger jobb ötletnek tűnik.

- Talán nemsokára. - Megszorította Shirley karját. - Mit szólnál egy konyakhoz?

Amikor Shirley fölállt, hogy odavigye a Courvoisier-t, Jason élénk érdeklődéssel vette szemügyre az alakját.

Hajnali fél háromkor, amikor Carol fölhívta, teljesen ébren volt. Nyugtalanította a gondolat, hogy a lány megfeledkezik róla, ezért nem is tudott elaludni.

- Halálosan fáradt vagyok, Jason! - mondta a lány köszönés helyett.

- Ne haragudjon, de muszáj találkoznom magával! - válaszolta a férfi. - Tíz percen belül ott lehetek.

- Nem hiszem, hogy ez jó ötlet. Ahogy már délután említettem, nem vagyok egyedül. Odakint valaki szemmel tartja a házat. Miért kell még az éjjel találkoznia velem? Holnap is kitalálhatunk valamit közösen...

Jason arra gondolt, telefonon kéri meg, hogy utazzon el vele Seattle-be, de aztán úgy döntött, hogy a személyes meggyőzés mégiscsak nagyobb sikerrel kecsegtetne. Kicsit szokatlan dolog két találkozás után arra kérni egy fiatal nőt, hogy kísérje el Seattle-be.

- Egyedül van az a testőr?

- Igen. De bivalyerős az a fickó!

- Van egy kis átjáró a háza mögött. Ott fölmehetek a tűzlépcsőn.

- A tűzlépcsőn! Ez őrültség! Mi az ördög lehet olyan fontos, hogy még ma éjjel találkoznia kell velem?

-Ha elmondhatnám, nem kellene találkoznom magával.

- Hát, nem vagyok éppen elragadtatva a gondolattól, hogy éjjel férfiak jöjjenek a lakásomra. Na persze, gondolta Jason, hangosan pedig így szólt: - Nézze, annyit mindenesetre elárulhatok, hogy miközben megpróbáltam utánajárni Hayes felfedezésének, eljutottam oda, hogy még egy utolsó dologgal megpróbálkozom! Ehhez van szükségem a segítségére.

- Nehéz ügy lesz, dr. Jason Howard!

-Úgy van. És maga az egyetlen, aki segíthet nekem.

Carol nevetett: - Ki utasíthatná vissza, ha egyszer így állítja be a dolgot. Nem bánom, jöjjön! De a saját felelősségére. Figyelmeztetem, nekem nincs hatalmam az odakint strázsáló Atlasz fölött

- Van rokkantsági biztosításom.

- A lakásom a... - kezdte Carol.

- Tudom, hol lakik - szakította félbe Jason. - Az igazat megvallva, egyszer már összefutottam Brunóval, ha ugyan most is ez az elbűvölő fickó őrzi az ajtaját.

- Maga ismeri Brunót? - ámuldozott Carol.

- Szeretetre méltó fiú. Remekül el lehet vele társalogni.

- Akkor hadd figyelmeztessem, hogy ma is Bruno kísért haza!

- Szerencsére könnyen föl lehet ismerni. Figyelje a hátsó ablakát! Nem szeretnék fönnakadni a tűzlépcsőjén.

- Őrültséget csinál - mondta Carol.

Jason sötét színű nadrágot és szvettert húzott. Épp elég könnyen észrevehetik a vészkijárati vaslétrán akkor is, ha nincs rajta élénk színű ruha. Edzőcipőt vett föl; és lement a kocsijához. Végighajtott a Beacon Streeten,és közben figyelte Brunót. A Gloucester Streeten balra kanyarodott, majd a Commonwealthen ismét balra. A Marlborough-n átérve lelassított. Tudta, hogy parkolóhelyet hiába is keresne, ezért megállt a legközelebbi tűzcsapnál. Nyitva hagyta az ajtókat; ha szükséges, a tűzoltók átvezethetik a tömlőket az autóján.

Amikor kiszállt, bekukucskált a két utcát öszszekötő átjáróba. A ritkásan álló utcai lámpák fénytócsái között sötétség volt; a csupasz fák pókhálószerű árnyékot vetettek. Még élénken emlékezett rá, hogyan próbált legutóbb elmenekülni ugyanebben az átjáróban Bruno elől.

A startpisztoly dördülését váró futó sem érezhet nagyobb feszültséget, mint amikor minden bátorságát összeszedve elindult az átjáróban. Elakadt a lélegzete, amikor baloldalt valami mozgást észlelt. Kisebbfajta macska méretű patkány volt: Jason érezte, hogy a tarkóján felborzolódik a haj. De csak ment tovább, boldogan, hogy Brunónak színét sem látja. Olyan csönd volt, hogy hallotta a saját lélegzését.

Carol házához érve megpillantotta a fényt az is-merős negyedik emeleti ablakban, aztán alaposabban szemügyre vette a tűzlépcsőt. Sajnos, ez is ahhoz a típushoz tartozott, amely a magasföld-szinttel egy vonalban kezdődött. Jason körülnézett, mire állhatna föl, de csak egy szeméttartályt látott, amelyet előbb föl kellett volna borítania, és ki kellett volna ürítenie. Néhány pillanatnyi töprengés után belátta, hogy nincs más választása, bár ez aművelet nagy

zajjal jár. Rémülten összerándult, amikor a fémtartály a járdának ütődött, és sörösdobozok gurultak ki belőle csörömpölve az utcára.

Lélegzetét visszafojtva pillantott föl. A lakásokban nem gyulladtak ki a fények, így aztán megnyugodva mászott föl a tartály tetejére és megragadta a létra legalsó fokát.

- Hé! - üvöltött valaki. Jason hátrafordította a fejét, és meglátta az átjáróban futva, hadonászva közeledő ismerős, tagbaszakadt alakot. A kifújt levegő úgy bodorodott ki a száján, mint a gőz a mozdonyból.

- A szentségit - morogta Jason. Teljes erejéből fölhúzta magát a létrára, és riadtan várta, hogy a vasszerkezet mindjárt kiszakad a falból a súlya alatt. Szerencsére meg sem nyikordult. Váltott kézzel húzta föl magát egészen addig, amíg rátehette a lábát az első fokra, és felugorhatott az első szintre.

- Hé, te kis nyavalyás, perverz alak! - üvöltött Bruno. - Gyere le onnan, de rögtön!

Jason hirtelen elbizonytalanodott. Ha a fickó megpróbál utánajönni, egyszerűen megakadályozhatja azzal, hogy rálép a kezére; de akkor nem jut be Carolhoz. Közben pedig, ha túl nagy zenebonát csapnak, valaki értesítheti a rendőrséget. Ezért aztán úgy döntött, kockáztatni fog. Föl-szaladt a tűzlépcső következő két során, így meg-érkezett Carol ablakához. A lány már az ablakban várta, és amikor meglátta, fölhúzta a tolóablakot. De mielőtt megszólalhatott volna, Jason lihegve mondta: A maga neonácija, útban van fölfelé. Gondolja, hogy fegyvere is van? - De közben már bent is volt a tágas konyhában.

- Nem tudom. -

- Egy perc, és itt lesz - folytatta Jason, miközben lerántotta és bereteszelte az ablakot. Ez legalább tíz másodpercig késlelteti Brunót.

- Talán beszélnem kellene vele – indítványozta Carol.

- Meg fogja hallgatni?

- Nem tudom. Elég konok feje van.

- Nekem is ez volt a benyomásom - mondta Jason. - És azt is tudom, hogy engem nem kedvel. Azt hiszem, szereznem kéne valamit, például egy baseballütőt.

- Nem ütheti meg, Jason!

- Én is szívesen eltekintenék tőle, de nem hinném, hogy Bruno le akar ülni velem megbeszélni a dolgokat. Kell valami, amivel átmenetileg távol tarthatom magamtól.

- Van egy piszkavasam.

- Adja ide! - Jason leoltotta a villanyt a konyhában. Orrát az üveghez nyomva látta, hogy Bruno kínkeservvel próbálja felhúzni magát az első létrafokra. Hiába volt erős, lehúzta a súlya. Carol visszajött a piszkavassal. Jason meglóbálva próbálta megbecsülni a súlyát. Kis szerencsével talán jobb belátásra bírhatja a fickót.

- Tudtam, hogy ebből nem sülhet ki semmi jó - suttogta Carol.

Jason körülnézett, és észrevette, hogy a padlót régimódi linóleummal fedték be. Ránézett az ajtóra, amely a konyhát összekötötte a lakás többi részével. Vastag, tömör faajtó volt, a zárban benne volt a kulcs. Ezt a helyiséget eredetileg nem konyhának használták.

- Carol, nem bánja, ha disznóólat csinálok itt? Úgy értem, boldogan kifizetem, hogy utána rendbe hozassa.

- Miről beszél?

- Van egy nagy üveg étolaja?

- Biztosan.

- Odaadná?

Carol zavartan nyitotta ki az éléskamra ajtaját, és. leemelt a pólcról egy demizsont, amiben olasz olívaolaj volt.

- Tökéletes - mondta Jason. Újra kipillantott áz ablakon, majd sietve kivonszolta a konyhából a két széket és az asztalt. Cárol egyre növekvő zavarral figyelte a ténykedését.

- Oké, és most kifelé - parancsolta Jason. Cárol kilépett a hallba.

Jason kinyitotta a demizsont, és széles mozdulatokkal kezdte szétlocsolni a tartalmát a linóleumon. Amikor becsukta és be is zárta az ajtót, hallotta, hogy Bruno dörömböl a konyha ablakán, majd csörömpölve betörik az üveg.

- Jöjjön! - fogta kézen Carolt, de a másik kezében továbbra is szorongatta a piszkavasat. A lányt a lakás bejárati ajtajához vezette, amelyen dupla kallantyú és fémrudas biztonsági zár volt. A konyha felől hallatszó óriási robajból tudták, hogy Bruno bejutott a konyhába.

- Ez zseniális volt - nevetett Carol.

- Ha az ember csak nyolcvan kiló, akkor azt ellensúlyoznia kell valamivel - felelte Jason, de a szíve még mindig hevesen vert. - Egyébként sejtelmem sincs, mennyi ideig fog Bruno elszórakozni, ezért gyorsan elmondom, miért jöttem. Szükségem van magára. Alvin Hayes felfedezésének rekonstruálására az utolsó lehetőségem az, hogy elutazom Seattle-be, és megpróbálom kideríteni, mit művelhetett ott. Minden jel szerint valakivel az egyetemen találkozott.

- Akinek a nevére nem emlékszem... - De látta őt! És felismerné, ugye?

- Talán.

- Tudom, hogy szemtelen vagyok, amikor arra kérem, jöjjön velem - folytatta Jason. - De valóban hiszek abban, hogy Hayes tudományos felfedezés birtokába jutott. Méghozzá nem akármilyen felfedezésről lehet szó az előzetes feljegyzéseiből ítélve.

- És valóban azt hiszi, ha elutazik Seattle-be, akkor rájön a rejtély nyitjára?

- Ez az egész roppant bizonytalan. De nincs más lehetőség.

Bruno rángatni kezdte a konyhaajtót, majd eszeveszetten dörömbölni kezdett rajta.

- Úgy érzem, visszaéltem a vendégszeretetével - jegyezte meg Jason. - Ugye, Bruno nem fogja bántani magát?

- Az istenért, dehogy! A főnököm elevenen megnyúzná. Ezért tombol ennyire. Attól fél, hogy veszélyben vagyok.

- Carol, eljön velem Seattle-be? - kérdezte Jason, és közben kinyitotta a biztonsági zárat is. - Mikor akar indulni? - érdeklődött Carol tétován.

- Ma délután. Nem maradnánk sokáig. El tudna szabadulni előzetes bejelentés nélkül?

- Régebben megtettein. Csak annyit mondtam, hogy haza akarok menni. Különben is, Helene meggyilkolása óta a főhökömnek csak könnyebbség volna, ha nem lennék a városban.

- Hát akkor eljön? - ragyogott fel Jason szeme.

- Rendben van. Miért te? - És Carol szívmelengetően rámosolygott.

- Délután négykor indul a gép Seattle-be. Találkozunk a bejáratnál. Megveszem a jegyeket. Mit szól hozzá?

- Azt, hogy őrültség - felelte Carol. - De jó buli.

- Akkor ott találkozunk.

Jason lerohant a lépcsőn a kocsijához, és közben azon imádkozott, nehogy Brunónak eszébe jusson irányt változtatni, és az ablakon át visszamenni az utcára.

Újabb robaj hallatszott, amit olasz szavakkal kevert szitkozódás követett.

- Őrjöngeni fog - mondta Jason, és közben sorra kinyitotta a bejárati ajtó zárjait.

- Vagyis azt akarja, hogy én is menjek magával Seattle-be. Ennyi az egész?

- Tudtam, hogy meg fog érteni. Hayes elhozott magával onnan egy biológiai mintát, amit aztán a Gén Rt.-riél dolgozott fel. Meg kell tudnom, mi volt az. Nem tudok okosabbat, mint hogy fölkeresem azt az embert.

Jason korán ébredt, és fölhívta Rogert, hogy megtudja, mi van a betegeivel. Ma nem akart bemenni a kórházba; még el akart intézni valamit négy óráig, amikorra megbeszélte a találkozót Carollal a Seattle-be induló gépnél. Gyorsan összecsomagolt, gondolva arra is, hátha esős, hideg idő lesz, majd taxival kiment a repülőtérre. Éppen idejében érkezett, hogy a csomagját betegye a csomagmegőrzőbe, és a tízórás járattal elrepüljön New Yorkba.

A La Guardia repülőtéren kocsit bérelt, és elment a New Jersey-beli Leoniába. Itt valószínűleg még annyit sem talál, mint majd Seattle-ben, de föltette magában, hogy fölkeresi Hayes elvált feleségét. Nem akart elutazni addig, amíg mindennek utána nem járt.

Leonia meglepően álmos kisvárosnak bizonyult, mintha nem is New York tőszomszédságában volna. A George Washington-hídtól tízpercnyire széles utcán találta magát, amelyet föld-szintes üzletházak szegélyeztek, előttük ferdén fölfestett parkolóheIyekkel. Volt itt drogéria, vas-kereskedés, pékség, de még falatozó is egyszóval hajszálra olyan volt, akár az ötvenes évekbeli filmdíszlet.

Jason bement a falatozóba, vaníliaturmixot rendelt, és megnézte a telefonkönyvet. Talált benne egy Louise Hayest a Park Avenue-n. Turmixivás közben azon töprengett, felhívja-e, vagy egyszerűen csak állítson be hozzá. Az utóbbi mellett döntött.

A Park Avenue fölvezetett a dombra, amely kelet felől magaslott Leonia fölé. A Pauline Boulevard-t elhagyva északnak kanyarodott, és Jason itt találta meg Louise Hayes házát. Szerény külsejű, sötétbarna, zsindelytetős épület volt, már nagyon ráfért volna a tatawás. Az elülső kert pázsitja gondozatlan volt.

Jason megnyomta a csengőt. Mosolygó, középkorú nő nyitott ajtót. Kifakult, piros házi ruha volt rajta, barna haja összetapadt a zsírtól; öt-hat éves forma kislány kapaszkodott a combjába, hüvelykujját tövig a szájába nyomva.

- Mrs. Hayes? - kérdezte Jason. A nőt össze sem lehetett hasonlítani Hayes másik két barátnőjével.

- Igen.

- Dr. Jason Howard vagyok, a volt férje egyik munkatársa. - Nem tanulta be előre, hogy mit fog mondani.

- Igen? - ismételte Mrs. Hayes, és ösztönösen maga mögé tolta a kislányt.

- Beszélni szeretnék önnel, ha van egy perc ideje. - Jason kivette a tárcáját, és átnyújtotta a fényképes jogosítványát meg a klinikai azonosító kártyáját. - A férje csoporttársa voltam az egyetemen - tette hozzá, hogy nagyobb bizalmat keltsen az asszonyban.

Louise megnézte, majd visszaadta az igazolványokat. - Be akar jönni?

- Megköszönném.

Odabent a házban is elkelt volna már némi javítgatás. A bútorzat kopott volt, a szőnyeg elnyűtt. Gyerekjátékok hevertek szanaszét a földön. Louise sietősen elrámolt a heverőről, és intett Jasonnek, hogy üljön le.

- Megkínálhatom valamivel? Kávéval? Vagy teával?

- A kávé jólesne - válaszolta Jason. A nő idegesnek látszott, ezért arra gondolt, talán megnyugszik, ha csinálhat valamit. Jason hallotta, ahogy a konyhában megnyitja a csapot. A kislány bent maradt, nagy barna szemét Jasonön felejtette. De amikor a férfi rámosolygott, kimenekült a konyhába.

Jason körülnézett. A sötét, komor szoba falát egy-két, postán rendelt reprodukció díszítette. Visszatért Louise a kislány társaságában; átnyújtotta Jasonnek a bögre kávét, majd a cukrot és a tejszínt letette a dohányzóasztalra. Jason mindkettőből vett.

Louise leült vele szemben. - Sajnálom, ha eleinte nem látszottam valami segítőkésznek - mondta.

- Nem sok látogatóm akad, aki Alvin felől érdeklődik.

- Megértem - válaszolta Jason. Alaposabban megnézte magának a nőt, és látta, hogy az elhanyagolt külső vonzó nőt takar. Hayesnek jó ízlése volt, ez tagadhatatlan. Ne haragudjon, amiért így betolakodtam, de Alvintól hallottam magáról, és miután ezen a környéken volt dolgom, gondoltam, meglátogatom. - Úgy vélte, egy-két hazugság csak lendíthet a dolgokon.

- Valóban? - kérdezte Louise közömbösen. Jason úgy látta, óvatosnak kell lennie. Nem azért jött, hogy fájó emlékeket ébresszen az aszszonyban.

- Azért szerettem volna beszélni magával - folytatta -, mert a férje elmesélte nekem, hogy fontos tudományos felfedezést tett. - Beszámolt Alvin Hayes halálának körülményeiről, és arról, hogy ő most a maga szakállára próbál utánajárni, hogy Hayes valóban felfedezett-e valamit. Elmagyarázta, micsoda tragédia lenne, ha máris el-veszne az a valami, amit Alvin talált, és ami hasznára lehetett volna az egész emberiségnek. Louise bólogatott, de amikor Jason rákérdezett, hogy sejti-e, mi lehetett az a felfedezés, nemmel válaszólt.

- Maga és Alvin nem sokat beszéltek egymással?

- Nem. Csak a gyerekekről és a pénzügyeink-ről.

- Hogy vannak a gyerekei? - kérdezte Jason, visszaemlékezve rá, mennyire aggódott Hayes a fiáért.

- Köszönöm, mindketten jól.

- Ketten vannak?

- Igen - válaszolta Louise. - Ez itt Lucy - paskolta meg a kislány fejét -, John pedig iskolában van.

- Úgy tudtam, három gyermeke van.

Jason látta, hogy az asszony szeme elpárásodik. - Nos... van egy harmadik is – szólalt meg feszengő hallgatás után. - Ifjabb Alvin. Ő súlyos értelmi fogyatékos. Egy bostoni intézetben lakik. - Bocsásson meg!

- Nem tesz semmit. Gondolhatja, hogy mára már beletörődtem, de úgy igazából talán sohasem fogok. Azt hiszem, ez volt az oka, hogy Alvin és én elváltunk... én nem tudtam belenyugodni.

- Pontosan hol van az ifjabbik Alvin? - kérdezte Jason, pedig tudta, fájdalmas témát feszeget.

- A Hartford Schoolban.

- Hogy érzi ott magát? - Jason tudott a Hartford School létezéséről. Ezt az intézményt a JEK akkor szerezte meg, amikor a társaság megvásárolta a hozzá tartozó akutgondozó magánkórházat. Jasonnek arról is volt híre, hogy az intézetet el akarják adni, mert egyes vélemények szerint csak fogyasztja a klinika pénzét.

- Azt hiszem, jól - felelte Louise. - Sajnos, nem látogatom sűrűn... megszakad tőle a szívem.

- Megértem - mondta Jason, és azon gondolkodott, vajon erre a fiára célzott-e Hayes a halála estéjén. - Nem telefonálhatnánk most oda, hogy megkérdezzük, hogy érzi magát a fiú?

- Dehogynem - válaszolta Louise, tudomást sem véve a kérés szokatlanságáról. Merev testtel fölállt, a még mindig belecsimpaszkodó kislánnyal együtt a telefonhoz ment, és fölhívta az intézetet. Kérte a tíz éven aluliak hálóját, és amikor odakapcsolták, elbeszélgetett a vonal túloldalán lévővel a fia állapotáról. Miután letette a kagylót, azt mondta: - Érzésük szerint olyan jól van, ahogyan elvárható az ő állapotában. Új problémát csak valami ízületi gyulladás jelent, emiatt nem tudja elvégezni a fizikoterápiás gyakorlatokat.

-Régóta van bent?

- Csak azóta, amióta Alvin a klinikára ment dolgozni. Többek között azért fogadta el az állást, mert így elhelyezhette a Hartfordban a kis Alvint.

- És a másik fia? Azt mondja, ő jól van.

- Jobban nem is lehetne - mondta Louise látható büszkeséggel. - Már harmadikos, és az egyik legokosabb gyerek az osztályban.

- Ez nagyszerű! - Jason megpróbálta fölidézni Hayes halálának estéjét. Alvin azt mondta, valaki meg akarja ölni őt és a fiát. Hogy neki már túl késő, de talán a fiának még nem. Mi az ördögre gondolhatott? Jason feltételezte, hogy az egyik fia valami betegségben szenved, de hát szemmel láthatóan itt nem erről van szó.

- Kér még kávét? - kérdezte Louise.

- Nem, köszönöm - hárította el Jason. - Már csak egy dolgot szeretnék megkérdezni. Alvin a halála előtt egy társaság létesítésén dolgozott. A gyerekei is részvényesek lettek volna benne. Maga tudott erről valamit?

- Az égvilágon semmit.

- Nos, rendben van - mondta Jason. - Köszönöm a kávét. Ha bármit tehetek önért Bostonban, olyasmire gondolok, mint a kis Alvin meglátogatása, kérem, hívjon föl nyugodtan. Fölállt, mire a kicsi lány beletemette az arcát anyja szoknyájába.

- Remélem, Alvin nem szenvedett - mondta az asszony.

- Nem, nem szenvedett - hazudta Jason. Még jól emlékezett rá, micsoda gyötrelmeket árult el akkor Alvin arca.

Már az ajtóban voltak, amikor Louise váratlanul így szólt:

- Valamit nem említettem magának! Néhány nappal Alvin halála után betörtek hozzánk. Szerencsére nem voltunk itthon.

- Elvittek valamit? - kérdezte Jason, arra gondolva, hogy talán a Gén Rt. volt a tettes.

- Nem - felelte Louise. - Talán elriasztotta őket a szokásos rendetlenség. - Elmosolyodott. - De látható volt, hogy átkutattak mindent. Még a gyerekek könyvespolcait is.

Jason egyfolytában a Louise Hayesszel való találkozásán töprengett, miközben visszafelé hajtott Leoniából, a George Washington-híd felé.

Igazság szerint kedvetlenebbnek kéne most éreznie magát; végtére is semmi fontosat nem tudott meg, amivel igazolhatná ezt az útját. De aztán rájött, más oka is volt annak, hogy el akart ide jönni. Őszintén kíváncsi volt Hayes feleségére. Amióta olyan durván elszakították a feleségétől, nem tudta megérteni, hogy ilyen Hayes-féle ember miként válhat el a saját akaratából. De Jason sohasem élte át azt a traumát, amit egy értelmi fogyatékos gyermek jelent.

Még elérte a délután kettőkor Bostonba visszainduló járatot. Megpróbált olvasni a gépen, de nem tudott odafigyelni. Gyötörni kezdte az aggodalom, hogy nem találja meg Carolt a bostoni repülőtéren, vagy ami még rosszabb, Bruno társaságában fog megjelenni.

Sajnos, a gép, aminek két óra negyvenkor kellett volna leszállnia Bostonban, fél háromig még el sem hagyta a La Guardiát. Mire Jason kiszállt a gépből, már negyednégy volt. Kivette a csomagmegőrzőből a bőröndjét, és már futott is a másik légitársaság gépe felé.

Hosszú sor állt a jegypénztárnál, és Jason el sem tudta képzelni, miért kell a reptéri személyzetnek így megnehezítenie az utasok átszállását. Már húsz perc múlva négy óra, és Carol Donner még sehol.

Végre rákerült a sor. Odalökte az American Express-kártyát, és két menettérti jegyet kért a négyórás seattle-i gépre, határozatlan visszautazási időponttal.

Nála legalább gyorsan dolgozott a pénztáros. Három percen belül megkapta a jegyeket meg a beszállókártyákat, és máris rohant a 19-es kapu-hoz. Öt perc múlva négyet mutatott az óra. A gép felszállásra készen állt. A kapunál lélekszakadva kérdezte, érdeklődött-e már valaki felőle. Amikor az asztal mögött ülő lány tagadó válaszát meghallotta, gyorsan leírta neki Carol külsejét, és megkérdezte, látta-e őt. - Nagyon szép nő - tette hozzá.

- Ebben biztos vagyok - mosolygott a lány. - Sajnos, nem láttam. De ha el akar utazni Seattlebe, már a fedélzeten kellene lennie.

Jason nézte, hogyan száguld körbe a másodpercmutató az ellenőrzőpult mögötti faliórán. Az utaskísérő lány sietősen számolta a jegyeket, miközben egy másik utoljára jelentette be a gép indulását Seattle-be. Két perc híján négy óra volt.

Jason a vállára akasztotta a kézitáskáját, és végignézett az utascsarnokon. Már-már fölhagyott minden reménnyel, amikor megpillantotta a lányt, aki futva közeledett feléje. Jason a legszívesebben ujjongott volna, csak az volt a baj, hogy a lány mögött néhány lépéssel feltűnt Bruno vaskos alakja is. Távolabb az előcsarnokban, ahol a csomagokat átvilágították, egy rendőr állt. Jason megállapította magában, hogy ha a szükség úgy hozza, épp arrafelé kell menekülnie.

Carolt kissé akadályozta a futásban a válltáskája, de Bruno meg sem próbált segíteni neki. Amikor Carol egyenesen Jasonhöz futott, a széles arcon a bosszúságot előbb zavar, majd düh váltotta föl.

- Még jókor érkeztem? - lihegte a lány. Az utaskísérő lány már a géphez vezető folyosó ajtajában állt, és a lábával rúgta ki az éket.

- Mit keresel itt, te tetű? - förmedt rá Bruno Jasonre, majd fölpillantott.az úti célt jelző táblára, és vádlón fordult Carol felé: - Azt mondtad, hazamész, Carol!

- Jöjjön már! - sürgette a lány Jasont, és karon fogva húzni kezdte az ajtó elé.

Jason hátratántorodott, le nem véve a tekintetét Bruno kövér arcáról, amely ijesztően sötétvörös árnyalatot öltött. A halántékán szivar vastagságúra duzzadtak az erek.

- Egy pillanat! - kiáltotta oda Carol a lánynak, aki bólintott, és bekiáltott valamit az ajtón. Jason az utolsó másodpercig figyelte Brunót, és még látta, hogy az odavágtat az egyik telefonsorhoz.

- Úgy látszik, maguk szeretik élesben csinálni a dolgaikat - jegyezte meg a lány, miközben leszakított egy részt a beszállókártyáikból. Végre Jason is elfordította az arcát, mert úgy tűnt, Bruno letett arról, hogy botrányt rendezzen. Carol még akkor is a karjánál fogva húzta, amikor már a gépnél voltak. Meg kellett várniuk, amíg belülről a légikisasszony kinyitja a már lezárt ajtót.

- Ha még egy másodpercet késnek, már nem nyitom ki - mondta összeráncolt szemöldökkel. Mihelyt leültek a helyükre, Carol bocsánatot kért, amiért élkésett. - Dühös vagyok - mondta, és levágta a táskáját az előtte levő ülés alá. - Hálás vagyok Arthurnak, amiértennyire törődik a biztonságommal, de azért ez már nevetséges!

- Ki az az Arthur?

- A főnököm - válaszolta Carol bosszúsan. - Azt mondta, ha most elmegyek, akár ki is rúghat. Azt hiszem, ki is lépek, mihelyt visszajöttünk. - Meg tudná tenni? - kérdezte Jason, arra gondolva, hogy a táncon kívül mi lehet még Carol munkája. Úgy tudta, hogy az ilyesfajta nők nem urai a saját sorsuknak.

- Nemsokára úgyis abba akartam hagyni - válaszolta Carol.

A gép megrándult, ahogy vontatni kezdték a kifutó felé.

- Maga tudja egyáltalán, mi az én munkám? - érdeklődött Carol.

- Hát, nagyjából - felelte Jason bizonytalanul.

- Sohasem hozta szóba - folytatta Carol. - A legtöbb ember megemlíti.
- Gondoltam, ez a maga dolga - mondta Jason. Ki ő, hogy ítélkezzen.
- Különös ember maga - jegyezte meg Carol. - Kedves, de különös.
- Azt hittem, teljesen normális vagyok - nézett rá Jason.
- Ugyan! - kiáltotta Carol vidáman.

Az erős légi forgalomban több mint húsz percet kellett várniuk, míg végre fölszállhattak, és elindulhattak nyugat felé.

- Nem hittem volna, hogy sikerül - mondta Jason, akiben végre oldódni kezdett a feszültség. - Ne haragudjon! - mondta Carol újra. - Megpróbáltam lerázni Brunót, de rám ragadt. Nem akartam az orrára kötni, hogy nem haza, Indianába megyek. De hát mit tehettem?
- Nem számít - felelte Jason, bár a lelke mélyén zavarta, hogy Shirleyn kívül más is tudja, hova utazik. Titokban akarta tartani. Ugyanakkor elképzelni. sem tudta, mi baj származhat belőle.

Elővett egy sárga jegyzetgömböt; és kérdezgetni kezdte Carolt, mi mindent csinált Hayes kétszeri látogatásán Seattle-ben. Az első út volt az érdekesebb. A Mayfair Hotelban szálltak meg, és többek között a Totem klubba is elmentek, amely nagyon hasonlított a bostoni Kabaréhoz. Jasont közelebbről is érdekelte a hely.

- Jó volt - felelte Carol -, semmi különös. Nem voltak benne olyasféle izgalmak, mint a Kabaré Klubban. Seattle mintha kissé konzervatív volna..

Jason bólintott, de nem értette, miért pazarolta Hayes az idejét ilyen helyre, amikor Carol társaságában volt.

- Beszélt ott Alvin valakivel? - kérdezte.
- Igen. Arthur elintézte, hogy beszélhessen a tulajdonossal.
- A maga főnöke? Alvin ismerte a főnökét?
- Barátok voltak. Én is így ismerkedtem meg Alvinnel.

Jasonnek eszébe jutottak a pletykák arról, hogy Hayes szerette a diszkókat és más efféle helyeket. Úgy látszik, a pletykák igazat mondtak. De azért komikusnak találta, hogy a világhírű molekuláris biológus a sztriptízbár főnökével haverkodik.

- Tudja, miről beszélt Alvin azzal az emberrel?
- Nem, nem tudom - felelte Carol. Nem beszélgettek sokáig. Én a táncosnőket figyeltem. Egész jók voltak.
- És jártak a Washington Egyetemen, így van?
- Igen. Az első napon voltunk ott.
- Gondolja, hogy meg tudja találni azt az embert, akivel Alvin ott találkozott? – kérdezte Jason, csak a biztonság kedvéért.
- Azt hiszem, igen. Magas, jóképű fickó volt.
- És mi történt aztán?
- Fölmentünk a hegyekbe.
- Ezt az időt már pihenésre szánták?
- Igen, azt hiszem.
- Ott találkozott Alvin valakivel?
- Nem kimondottan. De sok emberrel beszélgetett.

Miután fölszolgálták a koktélt, Jason ismét hátradőlt. Végiggondolta a Caroltól hallottakat, és arra az eredményre jutott, hogy az út kulcsfontosságú eseménye a Washington Egyetemen tett látogatás volt. De különösnek találta, hogy elmentek abba a mulatóba, ezért úgy döntött, ez a mozzanat is megérdemli, hogy utánanézzen.

- Még valami eszembe jutott - szólalt meg Carol. - A második utunkon azzal is eltöltöttünk némi időt, hogy szárazjeget kerestünk.

- Szárazjeget? Mi a csudáért?

- Nem tudom, Alvin sem mondta meg. Volt egy hűtőkészüléke, azt akarta telerakni szárazjéggel. Talán abban szállította a mintát, gondolta Jason. Ez már jelenthet valamit.

Amikor Seattleben földet értek, kötelességtudóan átállították az órájukat a csendes-óceáni partvidék időszámítására. Jas p kinézett a gép ablakán. Ahogy várták, esett az eső. A kifutópálya sötét tócsáin lehetett látni, majd nemsokára az ablakon is, ahol csíkokban folyt le a víz.

Autót béreltek, és amikor végre kijutottak a repülőtéri forgalomból, Jason megszólalt: - Arra gondoltam, talán segít fölfrissíteni az emlékeit, ha ugyanabban a hotelban szállunk meg, ahol annak idején laktak. Külön-külön szobában, természetesen.

Carol ránézett a kocsi belsejének félhomályában. Jason félreérthetetlenül a tudomására akarta hozni, hogy ez hivatalos út, semmi más.

Két autóval mögöttük sötétkék Ford Taunus haladt. A kormány mögött középkorú férfi ült, magas nyakú pulóverben, szarvasbőr zakóban és pepita pantallóban. Alig öt órája kapta a telefont, hogy menjen ki a Bostonból érkező járathoz, és keressen meg egy negyvenöt év körüli orvost, aki gyönyörű, fiatal nő társaságában fog érkezni. A nevük Howard és Donner, őket kell szemmel tartania. Könnyebb dolga volt, mint várta. Egyszerű volt megállapítani a személyazonosságukat; csak be kellett állnia mögéjük az autókölcsönző pult előtti sorba.

És most nem kell mást tennie, mint figyelni őket. Aztán majd megkeresi valaki, aki Miamiból érkezik. Ezért megkapja a szokásos ötvendolláros órabérét, ráadásul megtérítik a költségeit. Nyitván valami családi ügyről van szó.

A szálloda elegáns volt. Hayes többnyire rendetlen külsejéből ítélve Jason nem várta volna, hogy ilyen kifinomult ízlése van. Külön szobát vettek ki, de Carol ragaszkodott hozzá, hogy nyissák ki a két szoba közötti ajtót. - Ne legyünk prűdek! - mondta, és Jason nem tudta, hogyan értelmezze ezt a megjegyzést.

Mivel alig ettek a repülőgépen felszolgált ételekből, Jason azt javasolta, előbb vacsorázzanak meg, és utána induljanak el a Totem Klubba. Carol átöltözött, és az étterembe lépve Jasont egészen elbűvölte a lány szépsége és fiatatsága. Amikor rendelt egy üveg California Chardonnay-t, a főpincér elkérte Carol személyazonossági igazolványát. Az epizód felvillanyozta a lányt, hogy még mindig kiskorúnak nézték, bár, mint mondta, az utóbbi időben ez már egyre ritkábban esik meg vele.

Este tíz órára - keleti idő szerint éjjel egykor - fölkerekedtek, hogy elinduljanak a Totem Klubba. Jason már kezdett álmosodni, de Carol remekül érezte magát. Hogy elkerüljék a bonyodalmakat, a bérelt kocsit a hotel parkolójában hagyták, és taxiba szálltak. Carol bevallotta, hogy valószínűleg már nem találna oda.

A Totem Klub kívül esett Seattle belvárosán. Errefelé már az egyik szép lakónegyed húzódott, tehát korántsem volt olyan gyanús a környék, mint a bostoni Combat negyed. A klubot tágas, aszfaltozott parkoló vette körül, sem elhajigált szemetet, sem utcai kéregetőt nem láttak sehol. Ha nem világított volna a bejárat környékén né-hány mű totemoszlop, akár közönséges étteremnek is nézhették volna. A kocsiból kiszállva Jason már a talpával érezte a rockzene dübörgését. Az eső miatt futva érkeztek a bejárathoz.

A klub belülről sokkal konzervatívabbnak látszott, mint a Kabaré.. Jason rögtön észrevette, hogy a közönség jórészt párokból áll, nem pedig afféle iszákos alakokból, akik Bostonban

vették körül a kifutót. Itt még kis táncparkett is volt, igazából csak a bárpult elrendezése volt ismerős: itt is U alakban vette körül a táncosnők középen elhelyezkedő pódiumát.

- Itt nem táncolnak félmeztelenül, súgta - Carol.

Földszinti bokszba vezették őket, a hely elég távol esett a bárpulttól. A felszolgálónő egy-egy kartonpapír pohárlátétet rakott eléjük, majd megkérdezte, milyen italt rendelnek. Miután megkapták az italukat, Jason megkérdezte Carolt, látja-e valahol a tulajdonost. A lány nemmel válaszolt, de körülbelül negyedóra múlva megragadta Jason karját, és áthajolt az asztalon.

- Ott van - mutatott egy fiatalemberre, aki nem sokkal lehetett több harmincnál, szmoking volt rajta, piros nyakkendő és sál. Bőre feltűnően olaj-barna, a haja sűrű, kékesfekete volt.

- Emlékszik a nevére?

A lány megrázta a fejét.

Jason kilépett a bokszból, és elindult a barátságosan fiús arcú tulajdonos felé. Éppen amikor melléje ért, a férfi fölkacagott, és megpaskolta a bárpult mellett ülő egyik ember hátát.

- Elnézést - szólalt meg Jason. - Dr. Jason Howard vagyok, Bostonból. - A tulajdonos feléje fordult. Az arcán felragyogott a műmosoly.

- Sebastian Frahr. - mondta. - Üdvözlöm a Totemban.

- Beszélhetnék önnel egy percet?

A mosoly lehervadt a férfi arcáról. - Milyen ügyben?

- Beletelik egy-két percbe, amíg elmondom.

- Szörnyen sok a dolgom. Talán később.

Jasont váratlanul érte, hogy ilyen gyorsan lerázták, ezért egy ideig még elácsorgott ott, és figyelte Frahnt, aki elvegyült a vendégei között. A mosoly újra ott ragyogott az arcán.

Nem járt szerencsével? - kérdezte Carol, amikor Jason visszatért, és újra leült a "bokszban.

- Nem. Megtettem négyezerötszáz kilométert, és a fickó még csak szóba sem áll velem.

- Ebben a szakmában óvatosnak kell lenni. Majd én megpróbálom.

Meg sem várva Jason válaszát, már kint is volt a bokszból. Jason elnézze, milyen kecsesen lép a tulajdonoshoz, hogyan fogja karon, és mond neki néhány szót. Látta, hogy a férfi bólint, feléje pillant, újra bólint, és elmegy. Carol jött is vissza.

- Egy perc, és itt lesz.

- Mit mondott neki?

- Emlékezett rám - mondta a lány egyszerűen. Jason eltöprengett rajta, hogy mit jelenthez ez. - Emlékezett Hayesre?

- Ó. hogyne! - válaszolta Carol. - Semmi gond.

Így lehetett, mert Sebastian Frahn tíz perc alatt végigjárta a helyiséget, majd megállt az asztaluk-nál.

- Elnézést, hogy az imént udvariatlan voltam. Nem tudtam, hogy önök barátok.

- Nem tesz semmit - válaszolta Jason. Nem egészen értette ugyan, mit akar ezzel mondani a másik, de barátságosan hangzott.

- Mit tehetek önért?

- Carol azt mondja, maga emlékszik Hayes doktorra.

- Ő volt az, akivel legutóbb itt járt? - fordult Sebastian Carolhoz.

Carol bólintott.

- Persze, hogy emlékszem rá! Arthur Koehler barátja volt.

- Véleménye szerint elmondhatja nekem, hogy miről beszélgettek? Fontos lehet.

- Jason együtt dolgozott Alvinnel - szólt közbe Carol.

- Nyugodtan elmerem mondani önnek, hogy miről beszélgettünk. Az az ember lazachalászatra akart menni.

- Halászatra! - kiáltotta Jason.

- Úgy van. Azt mondta, szeretne néhány jókora példányt fogni, de nem akar túl messzire elautózni. Erre azt javasoltam neki, hogy menjen föl a Cedar-vízeséshez.

- Ez volt minden? - kérdezte Jason elszoruló szívvel.

- Néhány percig elbeszélgettünk még a helyi rögbicsapatról.

- Köszönöm - sóhajtotta Jason. - Hálás vagyok, amiért időt szakított rám.

- Szóra sem érdemes! - mosolygott Sebastian. - Nos, akkor folytatom a körutamat. - Fölállt, kezet fogott velük, és kérte, jöjjenek el máskor is. Azzal elment.

- Nem tudom elhinni - kesergett Jason. - Valahányszor úgy érzem, nyomon vagyok, kiderül, csak tréfa volt az egész. Még hogy halászni!

Carol kívánságára még fél órára maradtak, és megnézték a műsort. Mire visszaértek a szállodába, Jason alig állt a lábán. Keleti idő szerint csütörtök hajnali négy óra volt. Jason pizsamára vetkőzött, és megkönnyebbülve mászott be az ágyba. Csalódott a Totem Klubban tett látogatásuk eredményében, de még hátravolt a Washington Egyetem. Már félig aludt, amikor halk kopogást hallott a két szobát elválasztó ajtón. Carol volt az. Közölte, hogy éhes, és nem tud elaludni. Megkérdezte, nem hívhatnák-e föl a szobaszolgálatot. Jason egyetértett, mert úgy érezte, egy jó barátnak ez a kötelessége. Így aztán rendeltek egy kis üveg pezsgőt és egy tál sózott lazacot.

Carol frottírköpenyében letelepedett Jason ágya szélére, és úgy ette a lazacot sós keksszel. Mesélt a gyerekkoráról, amit az Indiana állambeli Bloomington közelében töltött. Jason még sohasem hallotta ennyit beszélni. Megtudta, hogy egy farmon lakott, és reggelenként, mielőtt iskolába indult volna, meg kellett fejnie a teheneket. Jason szinte látta maga előtt a képet, és a lány egész testének üdesége is ilyesféle életmódra utalt. Ezek után még kevésbé értette, hogy ezzel a múlttal hogyan adhatta ilyen életre a fejét. Szerette volna tudni, hol siklott rossz vágányra a dolga, de nem merte megkérdezni. Közben amúgy is erőt vett rajta a kimerültség, és hiába próbált ellenállni, lecsukódott a szeme. Elaludt, és Carol, miután egy pléddel betakarta, visszament a saját szobájába.

Hirtelen riadt föl.Megnézte az óráját, hajnali öt órát mutatott. Ez nyolc órát jelentett Bostonban; rendszerint ilyenkor indult a kórházba. Elhúzta a függönyt, és fölnézett a kristálytiszta égboltra. A távolban komphajó haladt éppen a Puget-szorosba Seattle felé, mögötte csillogott a víz.

Miután lezuhanyozott, bekopogott a szomszédos szobába. Nem jött válasz. Megint kopogott, végül kis rést nyitott az ajtón, melyen át beszökött a napfény az elsötétített szobába. Carol mélyen aludt, a kezével a párnáját markolta. Jason elnézte egy darabig, olyan angyalian szép volt. Aztán csendben, hogy föl ne ébressze, becsukta az ajtót.

Visszabújt az ágyába, feltárcsázta a szobaszolgálatot, és megrendelte a reggelit két személyre: narancslevet, kávét és kiflit. Aztán telefonált a klinikára, és megkereste Roger Wanamakert.

- Minden rendben van?

- Nem egészen - vallotta be Roger. - Marge Toddnak súlyos embóliája volt az éjjel. Kómába esett, és meghalt. Légzésbénulás.

- Úristen! - nyögte Jason.

- Ne haragudj, hogy ilyen szomorú hírrel traktállak! - mentegetőzött Roger. - Próbáld meg felvidítani magad!

- Holnap vagy holnapután újra fölhívlak - felelte Jason.

Tehát újabb haláleset. Már arra gondolt, hogy a májgyulladásos, fiatal nőt kivéve mietlen betege lábbal előre fogja elhagyni a klinikát. Az is megfordult a fejében, nem kellene-e máris visszarepülnie Bostonba. De Rogernek igaza van. Úgysem tehetne semmit sem, akkor pedig hasznosabb, ha itt próbát a végére járni a Hayes-ügynek. Ámbár itt sem volt oka a túlzott derűlátásra.

Két órával később Carol kopogott az ajtaján, majd a zuhanyozástól még nedves hajjal rögtön be is lépett.

- Csodás reggel van - mondta vidáman.

Jason friss kávét rendelt. - Azt hiszem, szerencsénk van - mutatott ki az ablakon. Odakint ragyogóan sütött a nap.

- Csak ne bízza el magát! - felelte Carol. - Errefelé nagyon változékony az időjárás.

Mialatt Carol reggelizett, Jason megivott egy újabb csésze kávét.

- Remélem, nem fárasztottam halálra a fecsegésemmel az éjjel - szólt Carol.

- Ne butáskodjon! Sajnálom, hogy közben elaludtam.

- És maga, doktor? - kérdezte Carol, miközben dzsemet kent a kiflijére. - Nem sokat mesélt még magáról. - Arról nem szólt, hogy ezzel szemben Hayes sokat mesélt róla.

- Nemigen tudnék miről mesélni.

Carol fölhúzta a szemöldökét. Amikor látta, hogy a férfi mosolyog, elnevette magát. - Pillanatig azt hittem, komolyan beszél.

Jason elmesélte Carolnak Los Angeles-i gyerekkorát, az iskolás éveit Berkeleyben és a Harvard Orvosi Egyetemen, majd azt az időszakot, amit bentlakó orvosként töltött a Massachusetts Állami Kórházban. Mire föleszmélt volna, már Danielleről beszélt, és arról a rettenetes novemberi éjszakáról, amikor meghalt. Senki előtt nem tudott még így kitárulkozni. még a pszichiáter Patrick előtt sem, akihez Danielle halála után járt. Mintha kívülről hallotta volna magát, ahogy beszámol a depressziójáról, amibe betegei egyre növekvő halálozási aránya taszította, nem hagyva ki még Roger aznap reggeli telefonját sem, amely hírül adta Marge Todd halálát.

- Büszke vagyok, hogy mindezt elmondta nekem - mondta Carol komolyan. Nem is remélt ennyi őszinteséget és bizalmat. Az utóbbi időben sok érzelmi megrázkódtatáson ment keresztül.

- Az élet csak ilyen - sóhajtott Jason. - Nem is tudom, miért untatom magát ezzel az egésszel.

- Dehogy untat - tiltakozott Carol. - Azt hiszem, maga csodálatosan tudta elrendezni magában a dolgait. Gondolom, nehéz, mégis rendkívül előremutató lépés volt, amikor munkahelyet és környezetet változtatott.

- Azt hiszi? - kérdezte Jason. Nem emlékezett, hogy ezt is elmesélte. Önmagát is váratlanul érte, hogy ennyire beavatta Carolt a magánéletébe, de így utólag valahogy megkönnyebbült tőle.

Jól elbeszélgették az időt, így aztán csak fél tizenegykor láttak hozzá, hogy felöltözzenek. Jason megkérte a portást, hozza a főbejárat elé a kocsijukat, majd lifttel, lementek a társalgóba. Carol jóslata igazolódott, mert amikor kiléptek a szállodából, látták, hogy az ég elsötétül, és szűnni nem akaróan esni kezd az eső.

A térkép és Carol memóriája segítségével kiautóztak a Washington Egyem orvosi karára. Carol megmutatta azt a kutatószárnyat, ahol Hayes járt. Mihelyt beléptek, elébük állt az egyenruhás biztonsági őr. Nem volt a Washington Egyetemre érvényes azonosító jelvényük.

- Bostoni orvos vagyok - mondta Jason, és már nyúlt a tárcájában levő igazolványáért.

- Hé, jóember, nekem mindegy, hogy honnan jött. Ha nincs jelvény, nincs belépés! Egyszerű ez! Ha be akar jönni ide, előbb menjen be a Központi Hivatalba.

Látva, hogy minden vita hiábavaló, elmentek a Központi Hivatalba. Útközben Jason megkérdezte, hogyan szerelte le Hayes a biztonsági őrt.

- Előbb felhívta a barátját - válaszolta Carol, aki aztán lejött értünk a parkolóba.

A hivatal adminisztrátornője barátságos volt és előzékeny: Carolnak egy könyvet is adott, hogy keresse ki belőle Hayes barátjának nevét. De a semmitmondó igazolványképek alapján Carol nem ismerte föl az illetőt. A kapott jélvények birtokában mindenesetre visszamentek a kutató-szárnyba.

Carol a negyedik emeletre vitte föl Jasont. A folyosó tele volt mindenféle tartalék berendezésekkel, a falakra nagyon ráfért volna a friss festés. Átható, a formaldehid szagához hasonló vegyszerbűz terjengett a levegőben.

- Ez itt laboratórium - állt meg Carol egy nyitott ajtónál, amelynek bal oldalán két név állt: Duncan Sechler, az orvostudomány és gyógyszerészeti tudomány doktora, valamint Rhett Shannon, szintén az orvostudomány és a gyógyszerészeti tudomány doktora. Jason ebből már sejthette, hogy ebben a részlegben molekuláris genetikával foglalkoznak.

- Melyik az? - kérdezte.

- Nem tudom - felelte Carol, és egy fiatal technikushoz lépve megkérdezte, bent van-e a két orvos közül valamelyik.

- Mindkettő. Az állatteremben vannak bökött hátra a vállán keresztül a fiatalember, majd amikor Carol elment mellette, alaposan szemügyre vette hátulról is. Jasont meglepte ez a közönséges viselkedés.

Az állatterem ajtaján nagy üvegablak volt. Odabent két fehér köpenyes férfi épp vért vett egy majomtól.

- Az a magas, őszülő hajú volt az - mutatta Carol. Jason közelebb hajolt az ablakhoz. A férfi, akire Carol rámutatott, jóképű, atlétatermetű, nagyjából vele egykorú ember volt. Ezüstös haja különösen előkelővé tette megjelenését, míg a másik, vele ellentétben, szinte teljesen kopasz volt, hiába is próbálta elrejteni azzal, hogy a maradék haját gondosan átfésülte tar koponyáján. - Fog emlékezni magára?

- Talán. Csak egy percre találkoztunk, mert én, aztán átmentem a pszichológiai tanszékre. Megvárták, amíg az orvosok végeznek, és kijönnek az állatteremből.

A vérminta a magas, ősz hajú férfi kezében volt.

- Bocsásson meg! - szólította meg Jason. - Elrabolhatnék néhány percet az idejéből?

A férfi egy pillantást vetett Jason jelvényére. - Maga drogellenőr?

- Az istenért, dehogy! - mosolyodott el Jason. - Dr. Jason Howard vagyok, és ez itt Carol Donner kisasszony.

- Mit tehetek önökért?

- Egy perc múlva visszajövök, Duncan! - szólt közbe a kopaszodó férfi.

- Oké - válaszolta Duncan. - Rögtön megnézem a vérmintát. Elnézést - fordult vissza.

- Nem tesz semmit! Régi ismerőséről szeretnénk beszélni önnel.

- Nocsak!

- Alvin Hayesről. Emlékszik rá, hogy itt járt önnél?

- Persze - felelte Duncan, és Carolra nézett. - És maga is vele volt, ugye?

Carol bólintott. - Jó emlékezőtehetsége van.

- Megdöbbentett a halálhíre. Micsoda veszteség!

- Carol mondja, hogy Hayes fontos kérdéssel kereste fel önt - folytatta Jason. - Megmondaná, miről volt szó?

Duncan zavarba jött, ideges pillantást vetett a technikus felé.
- Inkább nem beszélnék erről.
- Nagyon sajnálom, hogy így gondolja. Üzleti ügy volt vagy személyes természetű?
- Jöjjenek be a szobámba!
Jason alig tudta - leplezni az izgalmát. Végre mintha jó nyomon járna!
A szobába lépve Duncan becsukta mögöttük az ajtót. A két fémtámlás székről levette a folyóirathalmokat, és hellyel kínálta őket.
- Hogy a kérdésére válaszoljak - kezdte, Hayes személyes okok miatt, nem pedig üzleti ügyben járt nálam.
- Négyezer-ötszáz kilométert utaztunk azért, hogy önnel beszélhessünk - mondta Jason. Nem akarta ilyen könnyen feladni, pedig a helyzet nem látszott biztatónak.
- Ha előbb fölhív telefonon, megkímélhettem volna az utazástól. - Duncan hangja már nem csengett olyan barátságosan.
- Talán jobb lesz, ha elmondom önnek, miért érdeklődünk annyira a dolog iránt - folytatta Jason. Elmagyarázta, milyen rejtély övezi Hayes esetleges felfedezését, valamint beszámolt a sikertelen próbálkozásairól, hogy rájöjjön, valóban felfedezett-e Hayes valamit.
- Maga azt gondolja, hogy Hayes az én segítségemet kérte a kutatásához? - kérdezte Duncan. - Ebben bíztam.
Duncan kurtán, bántóan fölnevetett. - Maga nem narkomán, ugye? - pillantotta szeme sarkából Jasonre.
Jason zavarba jött.
- Rendben van, elmondom magának, mit akart Hayes. Olyan helyet, ahol marihuánát vásárolhat. Azt mondta, a repülőre nem merte fölvinni, és most nincs nála egy gramm sem. Szívességképpen összehoztam egy kölyökkel az egyetemen.
Jason elképedt. Mint a kilyukasztott léggömbből a levegő, elszállt minden izgatottsága, és most ott állt lelohadva. - Ne haragudjon, hogy elraboltam az idejét...
- Nem tesz semmit!
Miután a biztonsági őr ellenőrizte a jelvényüket, kisétáltak az épületből. Carol magában mosolygott.
- Tudja, ez nem olyan vicces - mordult fel Jason, amikor beszálltak a kocsiba.
- Dehogynem - válaszolta Carol. - Csak maga most még nem veszi észre.
- Akár haza is mehetünk - dünnyögte Jason mogorván.
- Jaj, ne! Ha már elvonszolt ilyen messzire, nem mehetünk el addig, amíg nem jártunk a hegyekben! Innen már csak egy ugrás.
- Majd gondolkozom rajta - mondta Jason rosszkedvűen.
Carol győzött. Visszamentek a szállodába, összecsomagoltak, és mire Jason föleszmélt, már a városból kivezető úton robogtak. A lány ragaszkodott ahhoz, hogy most ő vezessen. A külvárosból egykettőre kijutottak a párás, zöld erdők közé, és a dombok csakhamar hegyekké magasodtak körülöttük. Elállt az eső, és Jason á távolban megpillantotta a hófödte csúcsokat. Minden csalódottságát elfelejtette, olyan szép volt a látvány.
- Lesz még szebb is - biztatta Carol, miközben letértek a gyorsforgalmi útról, és elkanyarodtak a Cedar-vízesés felé. Már emlékezett az útra, és boldogan mutogatta a tájat. Egészen keskeny kis útra térve végig a Cedar-folyó mentén haladtak. Igazi mesebeli vidék volt, sűrű erdőkkel, távoli hegyekkel és rohanó patakokkal. Alkonyat volt már, amikor végigzötyögtek a zúzott kavicsokkal felszórt bekötőúton, majd megálltak egy festői vadászház előtt, amely leginkább jókora, négyemeletes fakunyhóra emlékeztetett. Az óriási, kőből rakott

kéményből lustán kanyargott ki a füst. LAZAC FOGADÓ, hirdette a verandára vezető lépcső fölötti tábla.

- Itt szállt meg Alvinnel? - pillantott ki Jason a szélvédői, keresztül. A tágas verandán nyers fenyőből ácsolt asztalok, székek és padok álltak.

- Igen, ez az. - Carol már nyúlt is a hátsó ülésen levő táskájáért.

Kiszálltak az autóból. A levegőben fagy érződött és az égő fahasáb kesernyés illata. Jason hallotta a távoli vízesés moraját.

- A ház mögött folyik a folyó - magyarázta Carol, már a lépcsőn. - Kicsit följebb van egy tündéri kis zuhatag. Majd holnap meglátja.

Most, ahogy lépkedett a lány mögött, Jason hirtelen nem is értette, mi az ördögöt csinál itt. Az utazás tévedés volt; Bostonban kellene lennie, az életveszélyes állapotban levő betegei mellett, és lám, mégis itt van a Cascade-hegységben egy lánnyal, akit nincs joga így csodálni.

A fogadó belül is éppoly elbűvölő volt, mint kívül. Középen tágas, kétszintes termet alakítottak ki, amelyben kitüntetett helyet foglalt el kandalló. A bútorok egyszerű kartonnal voltak behúzva, és a berendezéshez hozzá-tartoztak még a kitömött állatfejek és a medvebőrök. Pár ember a kandalló körül olvasgatott, egy család pedig betűkirakós játékot játszott. Néhány fej utánuk fordult, amikor elindultak a portáspult felé.

- Be vannak jelentve? - kérdezte a pult mögött ülő férfi.

Jason arra gondolt, hogy nyilván tréfál. A vadon kellős közepén álló ház óriási volt, november elejét írták, és nem volt hétvége. El nem tudta képzelni, mi akadálya lehet annak, hogy szobát kapjanak.

- Nem jelentettük be magunkat - válaszolta Carol. - Van valami probléma?

- Lássuk csak! - mondta a férfi, és a könyve fölé hajolt.

- Hány szobás a szálloda? - kérdezte Jason, aki sehogyan sem értette a helyzetet.

- Negyvenkettő és hat lakosztály - felelte a portás, anélkül, hogy fölnézett volna.

- Talán suszterkonferencia van a városban? A férfi elnevette magát. - Ebben az évszakban mindig tele vagyunk. Ívnak a lazacok.

Jason már hallott a csendes-óceáni lazacokról, hogy milyen titokzatos módon térnek vissza a forráshoz, ahol megszülettek. De azt hitte, ez tavaszi jelenség.

- Szerencséjük van - jelentette ki végül a portás. - Van egy üres szobánk, bár lehet, hogy holnap este át kell költözniük. Hány éjszakát szándékoznak itt tölteni?

Carol Jasonre nézett. Jasont elfogta az ingerültség - egyetlen szoba! Nem tudta, mit mondjon. Hebegni kezdett.

- Három éjszakát - mondta Carol.

- Nagyszerű! És hogyan kívánják rendezni a számlát?

Csend. - Hitelkártyával - bökte ki Jason, a tárcájában kotorászva. El sem hitte, hogy mindez vele történik meg.

Már a boy mögött lépkedett az első emeleti folyósón, amikor még mindig azon rágódott, hogyan keveredett tulajdonképpen ebbe a dologba. Már csak abban bízott, hogy legalább dupla ágy lesz. Ha lefegyverezte, is Carol szépsége, arra egyáltalán nem készült fel, hogy viszonyt kezdjen egy sztriptíztáncosnővel, aki mögött isten tudja, ki áll.

- Gyönyörű kilátásuk lesz innen - mondta a boy.

Jason belépett, de a szeme először nem az ablakra, hanem az alvóalkalmatosságokra siklott. Megkönnyebbülve látta, hogy két különálló ágy van a szobában.

Amikor a boy elment, kigyönyörködte magát a pazar kilátásban. A Cedar-folyó ezen a szakaszon kisebbfajta tóvá szélesedett, és örökzöld fák szegélyezték, melyek égbe törő csúcsát bíborvörösre festette a lenyugvó nap. Közvetlenül alattuk pázsitos domboldal vezetett le a

folyópartra. A vízen számtalan csónakkikötőt látott, amelyekhez húsz-harminc evezős csónakot is ki lehetett kötni. Beljebb a vízen kötélre vont kenuk ringatóztak. Az egyik móló végébe négy hatalmas, farmotorral fölszerelt gumicsónakot kötöttek. Jason látta, hogy bár a folyó nyugodtnak látszik, nagy lehet a sodrása, mert a gumicsónak hátulja elég mélyen merült a vízbe. és erősen feszült a kötelük.

- Na, mit szól? - kérdezte Carol, összecsapva a tenyerét. - Hát nem aranyos?

A szoba falát virágmintás papírtapéta, a fenyődeszka padlót rongyszőnyeg borította. Az ágyakon a gyapjútakarók mintázata a tűzdelt paplant utánozta.

- Csodás - felelte Jason. Bekukkantott a fürdőszobába, remélve, hogy talál benn fürdőköpenyeket. - Maga lesz az idegenvezető. Es most mi a program?

- Indítványozom, hogy most rögtön vacsorázzunk meg. Halálosan éhes vagyok! És azt hiszem, az étteremben csak hétig van kiszolgálás. Itt korán fekszének az emberek.

Az étterem félkör alakú, csupa ablak fala a folyóra nézett. Középen kétszárnyú üvegajtó vezetett ki a széles verandára.

Jasonnek eszébe jutott, hogy nyáron bizonyára a verandán szolgálják föl a vacsorát. Onnan lépcső vezetett a pázsitra, és ide látszotta víztükröt megvilágító kikötői lámpák fénye.

A mintegy kéttucatnyi asztal fele foglalt volt. A legtöbben már a kávénál tartottak. Jasonnek úgy tűnt, hogy amikor ő és Carol beléptek, mintha mindenki elhallgatott volna egy pillanatra.

- Miért érzem úgy, mintha kirakatban volnánk? - kérdezte suttogva.

- Mert idegesíti a .tudat, hogy egy szobában kell aludnia egy fiatal nővel, akit alig ismer - súgta vissza Carol. – Azt hiszem, védekezik, meg aztán van egy kis bűntudata, és még azt sem tudja poncosan, mit várnak magától.

Jason alsó ajka mégereszkedett kissé. Megpróbált olvasni Carol melegen csillogó szeméből, és érezte, hogy elvörösödik. Hogy az ördögbe láthat bele az a lány, aki félmeztelenül szokott táncolni: Mindig büszke volt a saját emberismeretére; végtére is ez a munkájához tartozott, hiszen a.belgyógyásznak észre kell vennie, hogy mi zajlik le a betegben. Most miért érzi mégis úgy, hogy valami nincs rendjén a Carolról alkotott kép körül?

Jason vörös arcára pillantva, Carol elnevette magát. - Miért nem engedi el magát végre? Nyugodjon meg, doktor; biztosra veheti, hogy nem harapok!

- Oké - felelte Jason. - Megpróbálom.

Lazacot ettek, amely elképesztően sok és ígéretesen hangzó változatban szerepelt az étlapon. Hosszas töprengés után mindketten a tésztában sült változat mellett döntöttek. Hogy az élvezet még teljesebb legyen, megkóstolták az itteni Chardonnayt, amit Jason meglepően finomnak talált. Egyszer csak azon kapta magát, hogy hangosan nevet. Már régen nem érzett ilyen felszabadultságot. Ez volt az a pillanat, amikor eltűnt körülöttük a világ, és már csak ketten ültek az étteremben.

Később, éjszaka, amikor Jason az ágyból nézett föl a sötét mennyezetre, ismét elfogta a zavar. Komédiába illően bújtak ágyba, bűvészmutatványokat végeztek a törülközővel, hogy álcázzák magukat, pénzt dobtak föl, hogy ki menjen előbb a fürdőszobába, és ki keljen ki az ágyból eloltani a villanyt. Jason nem emlékezett rá, mikor okozott ennyi gondot a saját teste. Átfordult az oldalára. A sötétben épp csak sejteni lehetett Carol testének körvonalait. A lány az oldalán feküdt; a távoli vízesés zúgásán át hallotta halk, ritmikus lélegzetvételét. Nyilván elaludt már. Jason irigyelte, amiért ilyen őszintén tudja elfogadni önmagát, és amiért ilyen háborítatlanul tud aludni. Nem is az zavarta, hogy ennyire nem tud tisztába jönni Carol személyiségével, hanem az, hogy milyen jól érzi magát. És hogy ennek Carol jelenléte az oka.

Az időjárással továbbiakban is szerencséjük volt. Másnap reggel, amikor elhúzták a függönyt, a folyó tükrén milliónyi fénydrágakő szikrázott. Mihelyt végeztek a reggelivel, Carol bejelentette, hogy kirándulni fognak.

Hideg ebédet vittek magukkal a szállodából, és elindultak a jelzésekkel alaposan ellátott folyó menti ösvényen, amely csak úgy visszhangzott a madarak és a kisebbfajta állatok lármájától. A fogadótól négyszáz méternyire meg is érkeztek ahhoz a zuhataghoz, amelyről Carol beszélt. A víz nagyjából másfél méter magas sziklapadok sorozatán bukott a mélybe. A fából ácsolt kilátóból jó néhány turista nézte néma áhítattal a zabolátlan vizet, amikor odaértek.

Közvetlenül alattuk méternél is hosszabb, mesébe illő, szivárványszínű hal ficánkolt a tajtékzó víz tetején, és a nehézkedés törvényének ellenszegülve ugrott föl az első sziklapadra. Egy perc sem telt belé, és újabb, nagy ívű ugrással elérte a második fokot.

- Úristen! - kiáltott Jason. Hiszen már olvasott arról, hogy a lazac képes a sodrással szemben, fölfelé úszni a zuhatagban, de arra álmában sem gondolt, hogy ilyen meredek vízesésen is följuthat.

Mindketten megbabonázva nézték a lazacok ugrását. Jason csodálta a halak fizikai állóképességét, hogy milyen félelmetesen erőssé teszi őket a génjeikbe rejtett késztetés, hogy utódokat nemzzenek.

- Hihetetlen - mondta, amikor egy különösen nagy példány kezdte meg vizes vesszőfutását.

- Alvint is elbűvölték - jegyezte meg a lány. Jasont ez nem lepte meg, tudván, mennyire foglalkoztatták Hayest a fejlődési és növekedési hormonok.

- Jöjjön! - fogta kézen Jasont a lány. - Még több is van.

Mentek fölfelé az ösvényen, amely újabb négyszáz méter után elkanyarodott a folyótól, és mélyen bevitt az erdőbe. Aztán az ösvény újra elérte a vízpartot, de a folyó ott már másik tavacskává szélesedett, akárcsak a Lazac Fogadó előtt. Az másfél kilométer hosszú, négyszáz méter széles víztükör felszínét jóformán ellepték a horgászok.

Egy magas fenyőcsoport aljában a fogadó miniatűr mását pillantották meg: előtte, a vízparton, rövidebb mólónál féltucatnyi evezős csónak állt kikötve. Carol a kővel felszórt sétányon át bevezette Jasont a kunyhóba.

Ez a házikó volt a Lazac Fogadó horgásztanyája. Odabent, jobb oldalon hosszú, üveglappal fedett pult állt, mögötte pedig szakállas, piros kockás gyapjúinget, piros nadrágtartót, kifakult nadrágot és szöges bakancsot viselő ember üldögélt. Jason ránézésre hetven felé ballagónak gondolta, aki rögtön a Mikulást juttatja az ember eszébe. Mögötte, a fal mentén óriási választékban sorakoztak a horgászbotok. Carol bemutatta Jasont az öregúrnak, Stooky Griffithsnek, és elárulta, hogy annak idején, mialatt horgászott, Alvin leginkább Stookynál időzött.

- Hohó - nézett rá váratlanul Carol, nem próbálkozik meg maga is a lazacfogással?

- Nem nekem találták ki - szabadkozott Jason. - A vadászat és a horgászat,sohasem vonzott.

Én mindenesetre megplóbálom. Jöjjön... bátraké a szerencse!

Maga csak menjen! - biztatta Jason. - Én meg gondoskodom a magam szórakoztatásáról.

- Oké! - A lány ezek után Stookyval elrendezte a horgászbot és a csónak dolgát, majd még egyszer megpróbálta rávenni Jasont, de az csak a fejét rázta.

- Itt horgásztak annak idején Alvinnel? –-nézett le Jason az ablakból a folyóra.

- Dehogy - felelté Carol, miközben összeszedte a holmikat. - Alvin pontosan olyan volt, mint maga. Nem jött velem. Pedig fogtam egy óriási példányt. Éppen a móló mellett.

- Ő egyáltalán nem horgászott? - kérdezte Jason meglepődve.

- Nem - válaszolta Carol. - Csak nézte a halakat.

- Mintha Sebastian Frahnnak azt mondta volna, lazacot akar fogni...

- Mit mondhatok erre? Attól kezdve, hogy ideértünk, Alvin csak sétálgatott a környéken, és mindent megfigyelt. Tudja, ahogy a nagy tudósok szokták...

Jason zavartan csóválta a fejét.

- Lent leszek a mólón - mondta Carol felvillanyozva. - Ha meggondolta magát, jöjjön le. Remek szórakozás!

Jason nézte, amint végigfut a sétányon, és közben azon töprengett, miért érdekelte annyira Alvint a lazachalászat, ha egyszer botot sem fogott a kezébe. Különös volt.

Két férfi lépett a kunyhóba; felszerelést, csalit és csónakot kértek Stookytól. Jason kilépett a verandára. Volt ott néhány hintaszék. Stooky madáretetőt akasztott ki az eresz alá: madarak tucatjai keringtek körülötte. Jason elnézte őket egy ideig, majd lesétált Carolhoz. A kristálytiszta víz fenekén látni lehetett a köveket és a vízinövényeket. Hirtelen hatalmas lazac vágódott ki a smaragdzöld mélyből, majd besiklott a móló alá, és onnan a távolabb fekvő sekély, árnyékos rész felé indult.

Jason utánanézett, és látta, hogy ott valamitől háborog a víz felszíne. Kíváncsian ballagott végig a partra. Közelebb érve, testes lazacot pillantott meg, amely oldalára fekve, gyengéden verdeső farokkal hevert az alig fél méter mélységű vízben. Jason megpróbálta bottal visszaterelni a mélyebb víz felé; de hiába. A halnak szemmel láthatóan valami baja volt. Néhány méterrel arrébb, ahol csak pár centiméteres volt a víz, másik lazac hevert mozdulatlanul, és még közelebb a parthoz egy ragadozó madár már ki is kezdte az egyik döglött halat.

Jason visszasétált a házikóhoz. Stooky most ott szívta a pipáját a verandán, az egyik hintaszékben. Jason áthajolt a korláton, és megkérdezte, mitől betegek a halak, talán bizony a folyó felső szakaszán történt valami szennyeződés...

- Dehogy - felelte Stooky, majd agyonrágott pipáján pöfékelt egyet-kettőt. - Nincs itt semmiféle szennyeződés. Ezek itt csak lerakják az ikráikat, és azzal kész, végük.

- Ó, hát persze! - jutott eszébe hirtelen Jasonnek, amit a lazac életciklusáról olvasott. Ereje végső megfeszítésével visszatér ivóhelyére, és mihelyt ott lerakja és megtermékenyíti az ikráját, elpusztul. Hogy pontosan miért, azt nem tudja senki. Az egyik elmélet szerint azért, mert a sós vízből az édes vízbe kerülve, fölborul a fiziológiai egyensúlya, de ezt sem tudják biztosan. A lazacok is a természet rejtélyei közé tartoznak.

Tason lenézett Carolra. A lány éppen azzal volt elfoglalva, hogy minél messzebbre dobja a zsinórt a hajótól. -Aztán visszafordult Stookyhoz:

Nem emlékszik véletlenül, beszélgetett-e Alvin Hayes doktorral?

- Nem én.

- Körülbelül olyan magas volt, mint én - folytatta Jason. - Hosszú hajú, sápadt bőrű ember volt.

- Sokféle embert látok erre.

- Azt meghiszem - bólogatott Jason, de az, akiről én beszélek, azzal a lánnyal volt itt. - Carol felé mutatott, és gyanította, hogy Stooky nem sok Carol Donnerhez hasonló lányt látott a környéken.

- Azzal, ott a mólón?

- Pontosan. Csinos lány...

Stooky megint pöfékelt egyet-kettőt, majd kibodorította a füstöt a száján. A szeme résnyire szűkült.

- Az a fickó, akiről beszél, nem Bostonba való?

Jason bólintott.

- Emlékszem rá - mondta az öreg. - De nem úgy nézett ki, mint egy doktor.

- Kutatóorvös volt.

- Talán attól volt olyan. Fura alak volt, annyi szent. Száz dollárt fizetett, hogy szerezzek neki huszonöt lazacfejet.

- Csak fejeket?

- Ja. Meg is adta a bostoni telefonszámát. Azt mondta, hívjam föl, ha megvannak.

- És visszajött értük? - Jason emlékezett, hogy Hayes és Carol kétszer utaztak el.

- Ja. Azt mondta, pácoljam meg alaposan, aztán rakjam őket jég közé.

- Miért tartott olyan sokáig? - tudakolta Jason. Ahogy elnézte, ennyi halból egyetlen délután össze lehetett volna szedni huszonöt fejet.

- Csak bizonyos példányok érdekelték - magyarázta Stooky. Amelyik épp lerakta az ikrát - és az ikrázó lazac nem harap a csalira. Hálóval kell az ilyet összeszedni. Azok ott, akik odakint halásznak, pisztrángra mennek.

- Az is a lazac egy fajtája?

- Dehogy. Csak épp most ikrázik.

- Mondta, hogy mire kellenek neki azok a fejek?

- Nem mondta, én meg nem kérdeztem. Fizetett érte, én meg úgy vettem, hogy az ő dolga.

- És csak halfejeket... semmi mást.

- Csak halfejeket.

Jason csalódottan és zavartan hagyta ott a verandát. Esztelenségnek tűnt, ahogy végiggondolta, hogy Hayes négyezer-ötszáz kilométert utazott halfejekért és marihuanáért.

Carol észrevette, hogy a móló végében áll, és integetve hívta.

- Ezt magának is ki kell próbálnia, Jason! - mondta lelkendezve. - Majdnem fogtam egy lazacot.

- Itt nem harap a lazac - jegyezte meg Jason. - Az biztosan pisztráng volt.

Carol csalódottnak látszott.

Jason elnézte a lány szép arcát. Ha eredetileg jól gondolta, akkor lennie kell összefüggésnek a lazacfejek és Hayes monoklonális ellenanyag létrehozására irányuló kutatás között. De hogyan növelhetné Carol szépségét, ahogyan Hayes mondta a lánynak? Ennek nem volt semmi értelme.

- Szerintem mindegy, hogy pisztráng vagy lazac - fordult Carol ismét a víz felé. - Én élvezem. Köröző sólyom csapott le a sekély vízre, hogy karmaival kiemeljen egy haldokló lazacot, de az túl nagy volt; a madár elengedte, és visszarepült a magasba. Miközben Jason nézte, a lazac abbahagyta a vergődést, és kimúlt.

- Fogtam egyet! - kiáltott Carol, látva, hogy a botja ívben meggörbül.

A fogás izgalma kitisztította Jason agyát. Segített Carolnak partra vezetni a jókora pisztrángot. Sajnálta a gyönyörű, acélosan csillogó testű, fekete szemű halat. Miután kivette a horgot a hal alsó ajkából, rábeszélte a lányt, hogy dobja vissza a vízbe. A hal egy villanással el is tűnt.

Végigsétáltak a kiszélesedő folyó partján egy sziklás hegyfokig, és ott megebédeltek. Ahol ültek, onnan nemcsak a folyóra, hanem a Cascade-hegység hólepte csúcsaira is gyönyörű kilátásuk nyílt. A táj lélegzetelállítóan szép volt.

Késő délután indultak vissza a Lazac Fogadóba. A kis ház mellett elhaladva megint láttak egy vergődő, haláltusáját vívó, nagy halat. Mivel az oldalán feküdt, fehéren csillogó hasát is látták.

- Milyen szomorú - szorította meg Jason karját Carol. - Miért kell elpusztulniuk?

Jason nem tudott mit válaszolni. A régi közhely - „a természet törvénye” - tolult föl benne, de nem mondta ki. Csak bámulták a nemrég még csodálatos példányt, amelyre már rávetette magát néhány kisebb hal, hogy kiharapjanak egyet-egyet a még élő húsból.

- Brrr! - Carol megrántotta Jason karját. Továbbmentek. Hogy másra terelje a szót, Carol a szálloda kínálta másik szórakozási lehetőségről beszélt, amit tajtéktutajozásnak hívtak. De Jason nem hallotta egyetlen szavát sem. A szörnyű kép, ahogyan az apró ragadozók a haldokló nagy halból falátoznak, megindított benne valamit. Mintha egyik pillanatról a másikra megvilágosodott volna, megsejtette, mit fedezett föl Hayes. Valahogyan mulatságos volt... és rémítő.

Kifutott az arcából a vér, és a lába a földbe gyökerezett.

- Mi a baj? - kérdezte Carol.

Jason nyelt egyet. A szeme tágra nyílt, és egy pontra szegeződött.

- Jason! Mi van magával?

- Vissza kell mennünk Bostonba! - mondta Jason elfúló hangon.

Szinte futva indult el, majdhogynem vonszolta maga után Carolt.

- Miről beszél? - tiltakozott a lány.

Jason nem válaszolt.

- Jason! Mi lelte? - A lány egy rántással megállásra kényszerítette. .

- Bocsánat - felelte a férfi, mint aki mély álomból ébredt. - Támadt egy ötletem az imént, hogy mire bukkanhatott Alvin. Vissza kell mennünk!

- Hogy érti, ma este?

- Most azonnal!

- Várjunk csak egy pillanatra! Ma este már nem megy gép Bostonba. Ott három órával később van. Itt kell maradnunk, de ha ragaszkodik hozzá, korán reggel indulhatunk!

Jason nem válaszolt.

- Legalább vacsorázzunk meg! - mondta Carol bosszúsan.

Jason végül engedte, hogy a lány lecsillapítsa. Végtére is, ki tudja? Lehet, hogy téved, gondolta. Carol azt akarta, beszéljék meg a dolgot, de Jason közölte vele, úgysem értené.

- Kicsit lekezelően bánik velem.

- Ne haragudjon! Majd mindent elmondok, ha már biztos leszek benne.

Mire lezuhanyozott és átöltözött, Jason rájött, hogy Carolnak igaza van. Ha beautóznak Seattlebe, bostoni idő szerint éjféltájt érnek ki a repülőtérre. Márpedig reggelig nem indul gép.

Az étteremben a verandára nyíló ajtóval szemközti asztalhoz ültek le. Jason átengedte Carolnak azt a széket, amelyről ki lehetett látni az üvegajtón át, mondván, a lány megérdemli a látványt. Miután kihozták a vacsorájukat, bocsánatot kért, hogy olyan zavarodottan viselkedett, és teljes mértékben elismerte, hogy a lánynak igaza volt, nem lett volna szabad nyomban elmenniük.

- Igazán meghat, hogy hajlandó elismerni - mondta Carol.

A változatosság kedvéért pisztrángot ettek lazac helyett, és a helybéli bor helyett Napa-völgyi Chardonnayt ittak. Odakint lassan már éjszakába hajlott az este, és a mólókon kigyúltak a fények.

Jason nehezen tudott az evésre összpontosítani. Egyre erősödött a meggyőződése, hogy amennyiben az elmélete helytálló, akkor Hayest meggyilkolták, és Helene sem holmi véletlen erőszak áldozata lett. Ha pedig Hayesnek igaza volt, és valaki fölhasználta az ő véletlenül jött és rémítő felfedezését, akkor abból sokkal rosszabb dolog is kisülhet, mint bármiféle járvány.

Míg Jason gondolatai így elkalandoztak, Carol tovább beszélt, egészen addig, amíg rá nem jött, hogy a férfi esze valahol egészen másutt jár. Akkor átnyúlt az asztalon, és megfogta a karját. - Maga nem is eszik - mondta.

Jason szórakozottan pillantott le a karján nyugvó kézre, aztán a tányérjára, végül Carolra: - Bocsásson meg, elgondolkoztam!

- Nem baj! Ha nem éhes, akkor talán menjünk, és nézzünk utána, milyen gépék indulnak reggel Bostonba.

- Várhatunk, amíg maga is végzett az evéssel - mondta Jason.

- Köszönöm, én már jóllaktam - dobta le Carol az asztalra a szalvétáját.

Jason fölnézett, látja-e valahol a pincért. A tekintete végigkalandozott a termen, majd egy ponton hirtelen megállt, Egy férfit látott; épp akkor lépett be az étterembe, és a szeme lassan, asztalról asztalra végigjárt a helyiségen. Sötétkék öltöny és nyitott gallérú fehér ing volt rajta. Jason még ilyen messziről is látta, hogy a nyakában sú-. lyos aranylánc lóg. Megvillant rajta a feje fölötti lámpa fénye.

Alaposan megnézte a férfit. Ismerősnek tűnt, de nem tudta, hová tegye. Sötét hajú, barna bőrű, déli típusú férfi volt, amúgy sikeres üzletember benyomását keltette. És akkor hirtelen eszébe jutott. Azon a szörnyű estén látta ezt az arcot, amikor Hayes meghalt. Ez az ember állt az utcán az étterem előtt és a Massachusetts Állami Kórház elsősegélynyújtó ügyelete előtt is.

Ebben a pillanatban a férfi is észrevette Jasont, és Jason érezte, hogy hidegség kúszik végig a gerincén. A férfi szemmel láthatóan felismerte őt, mert azonnal elindult feléje, miközben jobb kezét mintegy véletlenül a zakója zsebébe csúsztatta. Céltudatosan közeledett, mind kisebbre szűkítve a köztük levő távolságot. Jasonnek hirtelen Helene Brennquist meggyilkolása villant az eszébe, és ettől pánikba esett. Az ösztöne megsúgta, mi következik, de mintha megbénult volna. Erejéből csak arra tellett, hogy ránézett Carolra. Sikoltani szeretett volna, odakiáltani a lánynak, hogy fusson, de nem tudott. Csak ült dermedten. A szeme sarkából látta, hogy a férfi megkerüli a szomszédos asztalt.

- Jason? - szólt Carol, félrebillentve a fejét.

A férfit már csak pár lépés választotta el tőle. Jason látta, hogy kihúzza a zsebéből a kezét, és valami megvillant benne. Csak pillanatra látta a tenyér öblébe rejtett pisztolyt, de a látvány végre cselekvésre sarkallta. Gyors mozdulattal lerántotta az asztalról a terítőt, amitől a tálak, a poharak, az evőeszközök mind lepotyogtak a földre. Carol éles sikollyal talpra szökkent.

Jason rávetette magát a férfira, a fejére borította az abroszt, és nekilökteti mögötte levő asztal-nak, hogy rázuhant a porcelánokra és az üveg-holmikra. Az asztalnál ülők sikítozva próbáltak menekülni, de néhányan belegabalyodtak a felborult székekbe.

A nagy zűrzavarban Jason megragadta Carol kezét, és kirángatta magával az üvegajtón át a verandára. Most, hogy végre lerázta magáról a szörnyű bénultságot, viharos gyorsasággal és tökéletes céltudatossággal cselekedett. Már tudta, ki ez a spanyolos külsejű üzletember: a gyilkos, akiről Hayes azt állította, hogy mindenütt a nyomában jár. Jasonnek nem volt kétsége afelől, hogy most Carolon és rajta van a sor.

Levonszolta Carolt a lépcsőn, hogy a szállót megkerülve a parkolóba fussanak. De rögtön ráeszmélt, hogy késő. Okosabb lesz, ha a mólóra rohannak, be az egyik csónakba.

- Jason! - jajveszékelt Carol, amikor a férfi hirtelen irányt változtatott, és a pázsiton át kezdte húzni maga után.

- Mi baja van?

Jason hallotta, amint mögöttük csörömpölve kivágódik az étterem ajtaja, és ebből tudtá, hogy az üldözés megkezdődött.

A kikötőhöz érve Carol meg akart állni.

- Jöjjön már, a szentségit! - kiáltott rá Jason összeszorított foggal. Visszanézett, és látta, hogy egy alak leszalad a veranda lépcsőjén, és fut lefelé, a folyó felé.

Carol ki akarta rántania kezét, de Jason még inkább szorította, és húzta maga után. - Meg akar ölni bennünket! - üvöltötte.

Botladozva rohantak végig a mólón, ügyet sem vetve az evezős csónakokra. Jason odakiáltotta Carolnak, hogy segítsen eloldozni három gumicsónakot, és lökje vízre őket. Azok már ott úsztak lefelé a vízen, mire üldözőjük a partra ért. Jason besegítette Carolt a negyedik csónakba, maga is bemászott utána, majd a lábával ellökte magukat a mólótól. Eleinte lassan, majd egyre gyorsabban sodródtak lefelé. Jason lenyomta Carolt, és a saját testével fedezte a lányt.

Ártatlannak tűnő pukkanást hallottak, majd egy tompább puffanást, és szinte abban a pillanatban felismerték az illanó levegő sziszegő hangját. Jason felnyögött. A férfi hangtompítós pisztollyal lőtt rájuk. A másik pukkanást csengő hang követte: a golyó visszapattant a kívülre szerelt motorról, és egy csobbanással belepottyant a vízbe.

Jason megkönnyebbülve jött rá, hogy a csónakot több részből építették; a golyó kilyukasztotta ugyan az egyik részt, de ettől a csónak még nem süllyedt el. Néhány lövés célt tévesztett, majd Jason hallotta, amint a mólóhoz fából készült tárgy ütődik. Óvatosan kidugta a fejét, és visszanézett. A férfi behúzott, egy kenut, majd a vízre csúsztatta.

Ismét elfogta a rémület - a férfi sokkal gyorsabban tud evezni, mint ahogy őket sodorja az áramlat. Csak akkor van némi esélyük, ha beindítják a motort - a régimódi, kívűlre szerelt csónakmotort, aminek meg kell rántani a zsinórját. Jason „start” állásba lökte a sebességváltó kart, és megrántotta a zsineget. A motor még csak meg sem fordult. A gyilkos már beszállt a kenuba, és elindult feléjük. Jason újra megrántotta a zsineget: semmi. Carol fölemelte a fejét, és idegesen megszólalt. - Már egész közel van.

Jason a következő tizenöt másodpercben őrjöngve rángatta az indítózsinórt. Már ki tudta venni a közeledő kenu körvonalait, amint némán siklott feléjük a vízen. Megnézte, valóban „start” állásban van-e a kar, aztán újra próbálkozott, újra csak sikertelenül. A benzintartályra nézett, és magában imádkozott, hogy tele legyen. Lazának látta a fekete kupakot rajta, megszorította hát. Közvetlenül mellette egy gombot látott, és gondolta, nyilván ezzel lehet emelni a nyomást a tankban. Legalább fél tucatszor megnyomta, és észrevette, hogy a gomb egyre nehezebben enged. Amikor ismét fölnézett, látta, hogy a kenu pillanatok alatt utol fogja érni őket.

Megint megragadta a zsinórt, és minden erejével megrántotta. A motor feldübörgött. Aztán a sebességváltó kar után nyúlt, és hátramenetbe állította, mivel háttal sodródtak az áramlásban. Majd előrenyomta a kart, és a következő pillanatban hátravetette magát a csónakban, maga alá gyűrve Carolt. Ahogyan számította, újabb lövések jöttek, és kettő el is találta a gumicsónakot. Amikor legközelebb ki mert nézni, már jól eltávolodtak a kenutól; alig látta a sötétben.

- Maradjon lent! - parancsolta Carolnak, és megnézte; mekkora kár érte a csónakot. A jobb oldalon és a bal perenien kitapintott egy-egy puha részt, egyébként sértetlen volt a hajótest. Hátrament a motorhoz, visszavette a gázt, előremenetbe állította a sebességváltót, folyásirányba a kormánykart, miközben kimeresztett szemmel fürkészte a folyó közepét. Sziklának ütközni végképp nem akart.

- Oké - szólt Carolnak -, most már felülhet! Carol óvatosan emelkedett föl a csónak aljából, ujjaival végigszántott a haján. - Nem tudom el-hinni - kiabálta túl a motor zaját. - Tulajdonképpen mi a csudát csinálunk itt?

- Addig hajózunk a folyón lefelé, amíg fényt nem látunk a parton. Errefelé sok településnek kell lennie.

Miközben így úsztak lefelé, Jason azon töprengett, vajon biztonságban kiköthetnek-e egy másik mólónál. Számolniuk kell ugyanis azzal, hogy üldözőjük autóba száll, megelőzi és a parton várja majd őket. Talán lesz fény a túloldalon, gondolta.

Ott, ahol a folyó szinte tóvá szélesedett, a parti fák körvonalait figyelve, Jason nagyjából fel tudta becsülni a sebességüket. Körülbelül úgy haladtak, mintha egy ember sietősen szaporázná a lépteit. Aztán mindinkább úgy érezte, hogy a folyó fokozatosan elkeskenyedik, és ezt az érzését még csak erősítette, hogy újra megnövekedett a sebességük. Már fél óra eltelt, de fényeket még nem láttak. Csak a sötét erdőt a csillagokkal behintett, holdtalan ég alatt.

- Semmit sem látok! – kiáltott Carol.

- Minden rendben van - nyugtatta meg Jason. Újabb negyedóra elteltével hirtelen bezárultak a partot övező fák, mintha megszűnt volna a tószerű kiöblösödés. A fák mind közelebb nyomultak, és Jason ekkor rájött, hogy rosszul becsülte föl a sebességüket; sokkal gyorsabban haladnak, mint gondolta. Hátranyúlt, és leállította a motort. A zaj kis nyöszörgés után elnémult, és Jason meghallott egy másikat, sokkal baljósabbat: a vízesés robaját.

Úristen!, nyögte magában, mert eszébe villant a Lazac Fogadó fölötti zuhatag. Oldalirányba lökte a kis motort, és körbefordította a csónakot. Aztán teljes gázt adott, de legnagyobb rémületére a csónak lelassult, és tovább haladt az áramlás irányában. Amikor megkísérelte a partnak kormányozni, a csónak lassan oldalazni kezdett, és ekkor elszabadult a pokol. A folyó sziklahasadékká szűkült, beszippantva Jason és Carol csónakját.

A csónak fölső peremén végighúzódó kötél szabályos közönként fűzőkarikákkal volt a hajótesthez rögzítve. Jason kinyújtotta a karját, és mindkét oldalon megragadott egy-egy karikát. Oda-üvöltötte Carolnak, hogy csinálja ő is ugyanazt. A lány nem hallotta a víz robajától, de látta, mit csinál Jason, és ő is megpróbálkozott vele. Sajnos, az ő karja nem volt elég hosszú, így kénytelen volt az egyik oldalon maradni, és a fél lábát beakasztani az egyik faülés alá. Ebben a pillanatban kapta el őket az első igazi örvény, amely mint valami parafa dugót lőtte ki a csónakot a levegőbe. A lezúduló víz elvakította, ronggyá áztatta őket. Jason köpködött. A sötétségtől és a szemébe zúduló víztől semmit sem látott. Érezte, hogy Carol teste nekivágódik, és a lábával megpróbálta megakasztani. Odaverődtek egy sziklához, amitől a csónak kipördült az ellenkező irányba. Mindeme eszeveszett tánc közepette Jason egyre a vízesést leste, tudva, hogy bármelyik pillanatban a mélybe zuhanhatnak, és halálra zúzhatják magukat.

Végső kétségbeesésükben mindketten megragadták az oldalkötelet. A víz puszta könyörületére bízott csónak őrülten hánykolódott, így hol egyik oldalról a másikra, hol meg a csónak egyik végéből a másikba zuhantak. Jason arra gondolt, hogy bármelyik pillanatban meghalhatnak. A víz elárasztotta a csónak belsejét. Úgy fáztak, hogy szinte sajgott belé a testük.

Aztán az örökkévalóságnak tűnő pokol után lassan csendesedni kezdett a víz. Még száguldottak lefelé, de a heves rázkódás megszűnt. Jason kilesett. Kétoldalt puszta szikláfalakat látott, és tudta, hogy még nem menekültek meg.

Szilaj, fölfelé irányuló hullámtöréssel kezdődött újra a vad hánykolódás. Jason érezte az ujjaiban sajgó fájdalmat; az izmok tartósan megfeszített állapota és a hidég megtették a magukét. Görcsösen szorította a kötélkarikákat, miközben a lábával igyekezett még erősebben megtartani Carolt. Már annyira fájt a keze, hogy pillanatig arra gondolt, elengedi magát.

Aztán, amilyen hirtelen kezdődött, olyan hirtelen véget is ért az egész lidércnyomás. A megmegpördülő csónak egyszer csak kivágódott egy viszonylag csendesebb vízre. A zuhatag mennydörgő robaja lecsillapult, a partok eltávolodtak egymástól, és tisztán látni lehetett köztük a csillagos égboltot. A csónakban bokáig ért a jéghideg víz, de a motor békésen pöfögött, mintha mi sem törtéit volna.

Jason remegő kézzel kormányozta egyenes állásba a csónakot, amely felhagyott émelyítő forgásával. Egyik ujjával megérintette a fardeszka belsején levő gombot. Nem tudta, mi lesz, de azért megnyomta; a csónakban a víz lassan apadni kezdett.

Eközben a part menti fák körvonalait fürkészte. Előttük a folyó élesen balra kanyarodott, és a kanyarba érve végre meglátták a fényeket. Jason a part felé kormányzott.

Közelebbről tisztán kivehetők voltak a jól meg-világított épületek, és egy kikötőhely is, az övékhez hasonló gumicsónakokkal. Jason nem felejtette el a félelmét, hogy a gyilkos a folyó mentén autózhat, és így akarja elkapni őket, de tudta, hogy ki kell menniük a partra. Beállt a második móló mellé, és leállította a motort.

- Maga aztán tudja, hogyan kell elszórakoztatni egy lányt - mondta Carol vacogva.

- Örülök, hogy nem vesztette el a humorérzékét - felelte Jason.

- Sokáig már ne számítson rá! Én is szeretném tudni, mi az ördög folyik itt.

Jason merev testtel fölállt, és megkapaszkodott a mólóban. Kisegítette Carolt a csónakból, majd maga is kiszállt, és a bakhoz erősítette a csónakkötelet. Az egyik házból countryzene szűrődött ki.

- Talán egy bár - intett arra Jason, és kézen fogta a lányt. - Melegre kell mennünk, mielőtt tüdőgyulladást kapnánk. - Elindult a kavicsos úton, de nem a ház, hanem a parkoló felé, ahol sorra bekukucskált az autókba.

- Mit művel már megint? - kérdezte Carol bosszúsan.

- Kulcsot keresek - válaszolta Jason. - Autóra van szükségünk.

- Nem hiszek a fülemnek! - lökte az ég felé mindkét karját Carol. - Úgy hallottam, meleg helyre akarunk menni. Én nem tudom, maga mit akar, de én bemegyek ebbe az étterembe. - Választ sem várva, elindult a bejárat felé.

Jason elkapta, és megragadta a karját. -Félek, hogy visszajön... az a férfi aki lövöldözött ránk.

- Akkor hívjuk a rendőrséget - felelte Carol. Kirántotta magát Jason szorításából, és belépett az étterembe.

A spanyol nem volt odabent, így aztán Carol javaslatára értesítették a rendőrt, aki történetesen a helybéli seriff volt. Az étterem tulajdonosa nem akarta elhinni, hogy Jason és Carol sötétben csónakázott le az Ördög-zuhatagon. - Ezt eddig még senki sem csinálta meg - bizonygatta. Kerített nekik valami bő szakácszubbonyt, a hozzávaló fekete-fehér kockás nadrággal, amit magukra húztak, és műanyag zsákba beledobálták vizes ruháikat. A tulajdonos beléjük diktált egy-egy forró rumpuncsot, ettől végre elmúlt a reszketésük.

- Jason, most már tényleg ideje, hogy elmondja, mi folyik itt - unszolta Carol, miközben a seriffet várták. A zenegéppel szemközti asztalnál ültek, és hallgatták az ötvenes évek slágereit.

- Magam sem tudom pontosan - felelte Jason. - De az az ember, aki le akart lőni bennünket. aznap este, amikor Alvin meghalt, ott volt az étterem előtt. Az a gyanúm, hogy Alvin a saját felfedezésének lett az áldozata, és ha nem hal meg akkor este, ez az ember mindenképpen megölte volna. Alvin tehát igazat mondott, amikor azt állította, hogy valaki a halálát akarja.

- Ez nem tűnik valószínűnek - mondta Carol, miközben hasztalan próbálta kisimítani gyűrűkben száradó haját.

- Tudom. A legtöbb összeesküvés nem tűnik annak.

- Mi a helyzet Hayes felfedezésével?

- Semmi biztosat nem tudok, de ha az elméletem igaz, akkor még belegondolni is ijesztő. Ezért akarok visszajutni Bostonba.

Ebben a pillanatban nyílt az ajtó, és belépett Marvin Arnold, a seriff. Hegymagas ember volt, gyűrött, barna egyenruháján több csat és szíj díszelgett, mint amennyit Jason életében látott. De a legmélyebb benyomást az a 0,357-es Magnum gyakorolta rá, amely Marvin túlméretezett bal combjára volt szíjazva. Valami ilyesfajta pisztolyt szeretett volna Jason a markában érezni odaát a Lazac Fogadóban.

Marvin már értesült a fogadóbeli felbolydulásról, és járt is ott helyszíni szemlét tartani. De ott nem volt szó semmiféle fegyveres férfiról, és lövéseket sem hallott senki. Amikor Jason beszámolt,a történtekről, láthatta, hogy Marvin igencsak kétkedőn néz rá. Az viszont meglepte és elbűvölte a seriffet, hogy a sötétben leereszkedtek az Ördög-zuhatagon. - Sokan el sem fogják hinni - ingatta busa fejét áhítatosan.

Aztán a kocsijával visszavitte őket a Lazac Fogadóba, ahol Jason ámulva hallotta, hogy őt vádolják az étteremben keletkezett károk okozásával. Senki nem látott semmiféle fegyvert, és ami még megdöbbentőbb volt, semmiféle olajbarna bőrű, sötétkék öltönyös férfira sem emlékezett senki. A végén aztán az igazgató mégis elállt a följelentéstől, mondván, biztosító majd megtéríti a kárát. Most, hogy ez is elrendeződött, Marvin megbökte a kalapját, és indulni készült.

Hát a védelemmel mi lesz? - kérdezte Jason. - Mi ellen? - érdeklődött Marvin. - Nem tartja kissé zavarba ejtőnek, hogy senki sem erősítette meg a történetét? Hallgasson ide, az a véleményem, hogy már így is épp elég bajt okoztak ma éjszakára! Inkább menjenek föl a szobájukba, és aludják ki ezt az egészet!

- Védelemre van szükségünk - erősködött Jason, és nagyon igyekezett, hogy a hangja parancsolóan csengjen. - Mit csináljunk, ha a gyilkos visszajön?

- Nézze, barátom, nem ülhetek itt egész éjszaka, hogy fogjam a kezét! Egyedül vagyok a posztomon, és rajta kell tartanom a szemem az egész nyavalyás körzeten. Zárkózzanak be a szobájukba, és próbáljanak aludni egy szemhunyásnyit!

Biccentett még egy utolsót az igazgató felé, aztán kicsörtetett az ajtón.

Az igazgató leereszkedően Jasonre mosolygott, és bement az irodájába.

- Ez nem igaz - mondta Jason, és a hangjából félelem és ingerültség érződött. - Nem tudom elhinni, hogy senki sem látta a spanyolt. - A nyilvános telefonfülkéhez ment, és kikereste a magándetektív irodákat. Több is akadt Seattle-ben, de valahányszor tárcsázott, csak az üzenetrögzítő jelentkezett. Meghagyta a nevét és a fogadó telefonszámát, de nem sok reménye volt, hogy még aznap éjjel beszélhet valakivel.

A fülkéből kilépve közölte Carollal, hogy azonnal indulniuk kell. A lány fölment vele a lépcsőn.

- Este fél tíz van - méltatlankodott Carol a szobájukba érve.

- Nem bánom. Elmegyünk, amilyen gyorsan csak tudunk. Szedje össze a holmiját!

- Egy szavam sem lehet az ügyben?

- Nem. Maga döntött úgy, hogy itt maradunk éjszakára, és maga tanácsolta, hogy hívjuk fel a segítőkész helyi rendőrséget. Most rajtam a sor. Elmegyünk!

Carol egy percre megállt a szoba közepén, figyelte, hogyan csomagol Jason, és hirtelen úgy érezte, talán mégis a férfinak van igaza. Tíz perccel később, már a saját ruhájukban, levitték a csomagjaikat, és kijelentkeztek.

- A ma éjszakát is föl kell számítanom - figyelmeztette őket az éjszakai portás.

Jason nem akart vitatkozni, inkább megkérte, hozza a bejárat, elé a kocsijukat. Adott neki öt dollárt, és a férfi boldogan ugrott.

Azt remélte, a kocsiban már nem lesz olyan rémült és ideges. Tévedett. Ahogy kihúzott a szálloda parkolójából, és elindult a sötét hegyi úton, egykettőre ráébredt, mennyire egyedül vannak. Tizenöt perccel később reflektor fényét pillantotta meg a tükörben. Eleinte úgy tett, mintha nem törődne vele, de amikor gyorsítani kezdett, hamarosan kiderült, hogy a máik autó fáradhatatlanul követi őket. Visszatért a korábbi rémülete. A tenyere izzadt.

- Valaki jön utánunk - mondta.

Carol megfordult mellette az ülésen, és hátranézett. De épp kanyarban haladtak, a fényszórókat nem lehetett látni. A következő egyenesben aztán újra felbukkant a kettős fénycsóva, méghozzá jóval közelebbről. Carol előrefordult. - Én megmondtam, hogy maradjunk ott.

- Maga aztán igazán segítőkész! - csattant föl gúnyosan Jason.

Még lejjebb nyomta a gázpedált. Már jócskán túllépték a kilencven kilométeres sebességet a kanyargós úton, de csak szorította a kormányt, és újból fölnézett a visszapillantó tükörre. A másik autó közel volt, és mint a szörnyeteg szeme, úgy izzottak a lámpái. Jason kétségbeesve töprengett, mit tegyen, de semmi mást nem tudott kitalálni, mint hogy le kell ráznia. Újabb kanyarhoz érve fordított egyet a kormányon. Látta, amint Carol szája néma sikolyra nyílik, és érezte, hogy mindjárt szétesik alatta a tragacs. Fékezett, mire csúszni kezdtek előbb az egyik, aztán a másik oldal felé. Carol kitámasztotta magát a műszerfalon. Jason érezte, hogy a biztonsági öve megfeszül.

Erősen küzdenie kellett az autóval, hogy megtartsa az úton. Az üldöző kocsi már egészen beérte őket. Közvetlenül mögöttük jött, fényszórója kísértetiesen bevilágította az autójuk belsejét. Jason eszeveszett rémülettel nyomta le újra a gázpedált, és ezzel egyenesbe állította a kocsit. Száguldva indultak lefelé egy kisebb emelkedőről, de a másik nem tágított, úgy hajtotta őket, mint vadászkopó a szarvast.

Aztán a legnagyobb elképedésükre az autójuk utastere megtelt villogó vörös fénnyel. Beletelt kis időbe, míg rájöttek, hogy a fény a hátukban lévő autó tetejéről származik. Amikor Jason ráeszmélt, mi az, lassított, a szemét közben le nem véve a visszapillantó tükörről. A hátuk mögötti autó annyira lassított le, amennyire ők. Közvetlenül egy kanyar előtt Jason lehúzódott a padkára, és megállt. A haja tövében izzadság csorgott. A keze reszketett a kormánykerék eszelős szorításától. A másik autó is megállt, villogó vörös fényjelzése bevilágította a környező fákat. Jason a visszapillantó tükörben látta, amint kinyílik az ajtaja, és kilép rajta Marvin Arnold. A Magnum rögzítőszíja már ki volt kapcsolva.

- Na, ezt nevezem én disznó szerencsének - mondta, elemlámpáját Jason zavarodott arcára irányítva. - Hiszen ez a barátom!

- A mindenségit, hát miért nem kapcsolta be már az elején a villogóját? - kiabálta dühösen Jason.

- Csak egy gyorshajtót akartam elkapni - kuncogott Marvin. - Nem gondoltam, hogy a kedvenc holdkórosomat hajkurászom.

Miután kéretlenül kiokttta őket, és veszélyes vezetésért helyszíni bírságot rótt ki rájuk, továbbmehettek. Jason a dühtől szólni sem tudott, így aztán néma csendben hajtottak föl a gyorsforgalmi útra, ahol végre ki tudott préselni magából ennyit: - Azt hiszem, be kell mennünk Portlandbe. Az isten tudja, ki vár ránk a seattle-i reptéren.

- Felőlem - mondta Carol, aki már mindenfajta vitához túl fáradtnak érezte magát.

Néhány órára megszálltak Portland közelében egy motelban, majd a hajnal első fényénél folytatták útjukat a repülőtérre, ahol jegyet váltottak Chicagóba. Onnan repültek aztán tovább Bostonba, és vasárnap este valamivel fél hat után értek földet.

A taxi éppen megállt Carol lakása előtt, amikor Jason elnevette magát. - Fogalmam sincs, hogyan kérjek bocsánatot azért, amit át kellett élnie mellettem.

Carol a vállára lódította a táskáját. - Hát, legalább nem unatkoztam. Nézze, Jason, sem kigúnyolni, sem fölbosszantani nem akarom, csak arra kérem, árulja el végre, mi történik itt!

- Elmondom, mihelyt biztos leszek a dolgomban - válaszolta Jason. - Megígérem. Igazán! De tegyen meg nekem egy szívességet! Maradjon itthon ma éjjel! Remélhetőleg senki nem tudja, hogy már visszajöttünk, de ha rájönnek, akkor elszabadulhat a pokol.

- Nem tervezem, doktor, hogy bárhová is elmenjek - sóhajtotta Carol. - Ennyi nekem elég volt.

Jason haza sem ment. Mihelyt eltűnt Carol a házban, szólt a sofőrnek, hogy tegye ki a kocsijánál, azzal egyenesen a klinikára hajtott, méghozzá a rendelőépületbe. Este hét óra volt, a váró üresen tátongott. Jason bement a szobájába, levette a zakóját, és leült a számítógépe mellé. A klinika vagyont költött a számítógémes rendszer kiépítésére, és büszke is volt rá. Valamennyi terminál be volt kapcsolva a központi nagy számítógépbe, amelyben minden beteg valamennyi adata szerepelt. Bár továbbra is az egyéni kartonokból lehetett a legkönnyebben megszerezni minden információt a betegről, az anyag nagy részét a számítógép adatbankja is tartalmazta. Mi több, a bonyolult gépezet képes volt, hogy feltérképezze a klinika teljes páciensállományát, az adatokat grafikusan ábrázolja a képernyőn, és elemezze is a betáplált szempontok alapján.

Jason először lehívta az adott túlélési görbéket. A kép olyan alakú grafikont rajzolt, mint valami hegy meredek lejtője: a vonal a magasban indult, majd elkerekedve lejtett lefelé. A görbe az életkorok szerint ábrázolta a klinika betegeinek túlélési arányait. Ahogyan várható volt, a legöregebbek túlélési aránya volt a legalacsonyabb. Az elmúlt öt év alatt a görbe nagyjából ugyanolyan maradt, noha a klinika középkorú pácienseinek száma fokozatosan emelkedett.

Jason ezután arra utasította a számítógépet, hogy havi bontásban nyomtassa ki az elmúlt fél év grafikonjait. Amitől tartott, most láthatta is: a hatvan felé közeledők és a hatvan-egynéhány évesek halálozási aránya emelkedik, különösen a legutolsó három hónapban.

Váratlan zajt hallott. Kipattant a székéből, de amikor kinézett, látta, hogy csak a takarítószemélyzet végzi a dolgát.

Megkönnyebbülve tért vissza a számítógéphez. Szerette volna elkülöníteni a csak kivizsgáláson keresztülment páciensek adatait, de nem tudta, mi ennek a módja. Így aztán be kellett érnie a hozzávetőleges halálozási arányokkal. Ezek a görbék az életkorfüggvényében ábrázolták a halálozási arányokat, és ezúttal a grafikon épp az előző ellentéte volt. Alacsonyan indult, majd az életkor előrehaladtával a halálozások százaléka is meg-emelkedett. Jason ekkor azt az utasítást adta a gépnek, hogy az elmúlt néhány hónapra visszamenőleg minden hónapról nyomtasson ki egy sorozat ilyen grafikont. Az eredmény megdöbbentő volt, különösen ami az elmúlt két hónapot illette. Ötvenéves kor után meredeken emelkedtek a halálozási görbék.

Még fél óráig ült a gép előtt, hátha valami módon rá tudja venni, hogy különítse el a csak felülvizsgálaton részt vett betegeket. Azt remélte, meg fog mutatkozni a halálozási arány gyors növekedése azoknál az ötvenéves és idősebb betegeknél, akiknek életmódjában olyan súlyos rizikófaktorok lelhetők fel, mint a dohányzás, a mértéktelen alkoholfogyasztás, a rossz táplálkozás és a testmozgás hiánya. Csakhogy ezeket az adatokat nem kaphatta meg; olyan

formában nem voltak beprogramozva, hogy egyszerre legyenek lehívhatók. Azt megtehette volna, hogy egyenként végigmegy a neveken, és aprólékos munkával kikeresi a kért adatot, de hát erre nem volt ideje. A durva halálozási aránymutatók amúgy is elegendők voltak, hogy megerősítsék a gyanúját. Már tudta, hogy igaza van, de még volt egy lehetőség, amivel alátámaszthatta az igazát. Soha nem tapasztalt kényelmetlen érzéssel lépett ki a szobájából, és ment vissza a kocsijához.

A Riverwayn végighajtva, Roslindale felé haladt tovább. Minél közelebb ért, annál inkább nőtt benne a nyugtalanság. Fogalma sem volt, mire számíthat, de gyanította, hogy nem sok jóra. A Hartford Schoolba igyekezett, abba az intézménybe, amit a klinika tartott fenn értelmi fogyatékos gyermekek számára. Ha Alvin Hayes jól ítélte meg a saját egészségi állapotát, akkor nyilván igaza volt abban is, amit a fogyatékos fiáról állított.

A Hartford School a hátával fordult az Arnold Arborétum felé, amelyben idilli egységet alkottak a ligetes-pázsitos térségek és a közéjük ékelődő tavacskák. Jason bekanyarodott az üres parkolóba, és a főbejárattól tizenöt méterre megállt. A mutatós, gyarmati stílusban épült ház megtévesztően komoly külseje alapján senki sem gondolta volna, milyen súlyos családi tragédiákat rejtenek e falak. A szellemi visszamaradottság olyasmi, amivel olykor még a hivatásosoknak is nehéz szembenézniük. Jason nagyon jól emlékezett rá, hogy ittjártakor meg kellett vizsgálnia néhány ilyen gyereket. Akadt köztük jó néhány ép testű is, ami még inkább zavarba ejtővé tette alacsony értelmi képességüket.

A kapu zárva volt, ezért Jason megnyomta a csengőt, és várt. Pecsétes kék egyenruhát viselő, elhízott őr nyitotta ki.

- Mivel szolgálhatok? - kérdezte, és a hangsúlyából félreérthetetlenül kiderült, hogy nem áll szándékában semmivel sem szolgálni.

- Orvos vagyok - mondta Jason. Félre akarta tolni az őrt, de az visszalépett, és elállta az útját. - Sajnálom, hat óra után nincs látogatás, doktor!

- Csakhogy én nem vagyok látogató felelte erre Jason. Elővette a tárcáját, és megmutatta á klinikai igazolványát.

Az őr pillantásra sem méltatta az iratot. - Hat után nincs látogatás - ismételte, és még hozzátette: - És nincs kivételezés sem.

- De én... - kezdte Jason, aztán a mondat közben abba is hagyta. Látta a férfi arcán, hogy itt minden vita hiábavaló.

- Jöjjön reggel, uram! * mondta az őr, és becsapta a kaput.

Jason lesétált a kapu előtti pár lépcsőfokon, és visszanézett a négyemeletes épületre. A fal téglából épült, az ablakbélés gránitból. Nem akarta föladni. Föltételezte, hogy az őr figyeli, ezért visszament a kocsijához, és kihajtott a parkolóból. Harminc-negyven méter után félrehúzódott, és megállt. Miután kiszállt, némi kerülővel az arborétumon keresztül ment vissza az épülethez.

Ügyelve rá, hogy mindig árnyékban maradjon, megkerülte a házat. A homlokzatot kivéve mindenütt fölszereltek tűzlétrákat, amelyek fölvezettek a tetőre. Sajnos, itt is, mint Carol házánál, a létrák a magasföldszintről indultak, és nem látott semmit, amire állva elérhette volna az első fokot.

Jobboldalt ekkor észrevett egy lépcsősort, amely bezárt ajtóhoz vezetett le. Amikor végigtapogatta a sötétben, fölfedezte, hogy az ajtó közepén üvegtábla van. Visszament a lépcsőn, és addig keresgélt a földön, amíg kisebbfajta, labda méretű követ nem talált.

Visszafojtott lélegzettel lépkedett le újra a lépcsőn, és nekivágta a követ az üvegnek. A csörömpölés akkora lármával járt a békés, nyugodt estében, hogy attól még a holtak is fölébredtek volna.

Jasón a közeli fák közé futott, és onnan leste az épületet. Amikor negyedóra múlva sem történt semmi, előremerészkedett, és visszaosont az ajtóhoz. Óvatosan benyúlt, és elhúzta a reteszt. Nem volt riasztóberendezés.

Fél óráig tartott, amíg végigbotorkált a meglehetősen tágas alagsori helyiségen, amely afféle raktár lehetett. Kis létrába botlott, arra gondolt, hogy kiviszi, hátha arról eléri a tűzlétrát. Aztán elvetette az ötletet, és tovább tapogatózott a villanykapcsoló után. Végre megtalálta és felgyújtotta alámpát.

Karbantartó helyiségben volt; körös-körül fűnyíró gépek, lapátok és egyéb szerszámok. A villanykapcsoló mellett ajtót látott. Vigyázva kinyitotta, és hómályosan megvilágított; sokkal nagyobb helyiségben, a kazánházban találta magát.

Gyorsan átvágott ezen a második termen, majd fölszaladt egy meredek acéllépcsőn. Amikor kinyitotta a fönti ajtót, nyomban látta, hogy a kapuhoz közeli előtérbe jutott. Korábbi látogatásaiból tudta, hogy a kórtermekhez vezető lépcső jobboldalt van. Balra iroda nyílt, amelybe be lehetett látni; az íróasztal mellett középkorú nő olvasott, idomain csak úgy feszült a fehér egyenruha. Jason a kapubejárat felé pillantott; az őr egy székre fölrakva pihentette a lábát. Az arcát nem láthatta innen.

Amilyen csendben csak tudott, kisurrant az alagsorból nyíló ajtón, és hagyta, hogy az magától csukódjon vissza. Volt egy pillanat, amikor semmi sem takarta az irodában olvasó nő elől, de az nem nézett föl a könyvből. Lassú mozgásra kényszerítve magát, néma csendben átvágott az előtéren, és belépett a lépcsőházba. Megkönnyebbülve engedte ki a levegőt, amikor már sem a nő, sem az őr nem láthatta. Lábujjhegyen, kettesével véve a lépcsőfokokat, fölszaladt a második emeletre, oda, ahol a négy - tizenkét éves fiúk kórterme volt.

Hiába próbált csendben járni, a márványlépcsőn visszhangoztak a léptei a néma, barlangszerű térben. A feje fölött a tetőablak olyan volt, mintha fekete ónixtáblát illesztettek volna a mennyezetbe. A második emeletre érve óvatosan megnyitotta a lépcsőházakna ajtaját, Emlékezett rá, hogy jobbra, hosszú folyosó végében van az üvegfalú nővérszoba. A folyosó sötét volt ugyan, de az üvegfalú szobában égett a villany. Idefönt férfiápoló olvasott éppoly elmerülten, mint lent a nő.

A hali túlsó végéből nyílt a kórterem. Az ajtó közepébe széles ablaknyílást vágtak, amelyet drótháló üveg takart. Jason még egyszer ellenőrizte az ápolót, aztán lábujjhegyen átosont a hallon, és besurrant a sötét kórterembe. Odabent rögtön az orrába csapott valami dohos szag. Várt egy kicsit, amíg meggyőződött arról, hogy az ápoló nem figyelt föl rá, aztán keresni kezdte a villanykapcsolót. Villanyt kellett gyújtania, hogy lássa, okkal gyanakodott-e, még ha ez azt jelentené is, hogy elkapják.

A barnás homályba borult termet hirtelen éles, fehér neonfény öntötte el. A hossza nagyjából tizenöt méter lehetett, kétoldalt alacsony vaságyak sorakoztak, köztük keskeny átjáróval. Voltak ablakok is, de magasan, közel a mennyezethez. A szoba túlsó vége ki volt csempézve, ott sorakoztak a vécékagylók, mellettük összetekerve a tisztításhoz használt tömlők. Innen nyílt a vészkijárati vaslépcsőre nyíló, elreteszelt ajtó is. Jason végigment az ágyak között, és a névtáblákat böngészte: Harrison; Lyons, Gessner... A fénytől fölzavart gyerekek egymás után ültek föl az ágyban, és tágra nyílt, üres, semmiről semmit sem tudó tekintettel bámultak a betolakodóra.

Jasont elfogta valami szörnyű, már-már rémületté fokozódó érzés, és megtorpanásra kényszerítette. A látvány rosszabb volt, mint amire számított. Tekintete lassan vándorolt egyik szánalmas arcról a másikra. Elnézte e világból kitaszított teremtményeket, akik nem voltak valójában gyerekek, hanem picinyke, százéves aggok; erre utalt mélyen ülő, apró szemük,

ráncos, száraz bőrük és gyér, fehér hajuk, melyen keresztül foltokban világlott ki csupasz koponyájuk. Jason ekkor meglátta a Hayes nevet. A gyerek koravén kisöreg volt, akárcsak a többi. Pillátlan alsó szemhéja lecsüngött, a pupillája helyén üvegszerű homály jelezte a végső stádiumába érkezett szürke hályogot. A gyerek csak a fényt érzékelte, amúgy teljesen vak volt.

Néhányan már kikászálódtak az ágyból, és most ott imbolyogtak pipaszár, csont és bőr lábukon, sőt Jason elszörnyedésére meg is indultak feléje. - Kérem! - hajtogatta szüntelenül az egyik, vékonyka, nyöszörgő hangon, és hamarosan a többiek is csatlakoztak hozzá, így alakítva ki valami rémisztő, földöntúlian hátborzongató kórust.

Jason félve hátrált előlük, nehogy valamiképpen hozzá találjanak érni. Hayes fia is kiszállt az ágyból, tapogatózva megindult előre, csontos kis karjával tétován hadonászott a levegőben.

A gyereksereg odanyomta Jasont a kórterem ajtajához, és már a ruháját kezdték cibálni. Jasont az iszonyattól elfogta a hálkyinger, felrántotta a kórterem ajtaját, és kimenekült a folyosóra. A gyerekek odanyomták múmiaarcukat a becsukott ajtó üvegablakához, és némán tátogták a „Kérem!" szót.

- Hé, maga ott! - hallotta Jason a nyers hangot a háta mögül. Hátrapillantva látta, hogy az ápoló ott áll a szobája előtt, és döbbepten lobogtatja feIéje a nyitott könyvet. - Mi folyik ott? - ordította a férfi.

Jason a hallon át a lépcsőházhoz rohant, de alig indult meg lefelé, lentről újabb kiáltást hallott: - Kevin? Mi van?

A korláton áthajolva megpillantotta a földszinti őrt.

- Na, majd utánanézek - szólt az, és bottal a kezében megrohamozta a lépcsőt.

Jason sarkon fordult, és visszafutott a második emeletre. Az ápoló még mindig a szobája ajtajában állt; láthatóan elképesztette, hogy Jason a hallon át visszarohant a kórterembe, ezért mozdulni sem tudott. Odabent néhány gyerek céltalanul ődöngött a szobában, mások visszarogytak az ágyukra. Jason kétségbeesve hívta magához őket, majd kinyitotta az ajtót, úgyhogy mire az ápoló és az őr megérkeztek, nyomban körülvette őket a gyereksereg.

Azok megpróbáltak utat törni maguknak, de a gyerekek rájuk csimpaszkodtak, és egyenesen a fülükbe nyöszörögték kísérteties, monoton „Kérem!" kórusukat. .

Jason eközben már a szoba túlsó végében lévő vészkijáratnál volt, és lenyomta a kilincset, amely biztonsági okokból a padlótól száznyolcvan centiméter magasságban volt fölszerelve. Az ajtó nem nyílt ki, nyilván évek óta nem használták; Jason látta is, hogy a festék odaragasztotta. Végül úgy tudta kinyitni, hogy nekinyomta a vállát. A sötétbe kilépve visszatolt néhány gyereket a kórterembe, és belökte a súlyos ajtót.

Nem vesztegette az időt, lerobogott a tűzlétrán. Már nem kellett csendben mozognia. Az első emeleten járt, amikor kinyílt fölötte az ajtó. Hallotta a gyerekek rikoltozását, aztán érezte, ahogy a nehéz bakancsok megremegtetik a tűzlétrát.

Elég volt kihúzni egyetlen rögzítő csapszeget, hogy az utolsó létra nagy csattanással lezuhanjon az alatta levő parkoló aszfaltjára. De mire leért, Jasón is odalent termett. Csakhogy ez a kis késlekedés elég volt, hogy az őr beérje.

Itt most jó hasznát vette a rendszeres futásnak, mert a gyepen egykettőre maga mögött hagyta a tagbaszakadt férfit, és a kocsijához érve még arra is bőven futotta az idejéből, hogy beindítsa, sebességbe tegye, és elhajtson. A visszapillantó tükörben még látta, hogy az odaérkező őr az utcai lámpa fényében az öklét rázza utána.

Düh és undor öntötte el a látottak miatt. Egyenesen a bostoni rendőrkapitányságra hajtott, és szemtelenül az épület előtti tiltott területen hagyta a kocsiját.

- Curran felügyelőhöz jöttem - mondta az ügyeletes tisztnek, csak aztán mutatta meg az igazolványát.

A rendőr megnézte az óráját, majd felhívta a gyilkossági csoportot, röviden szót váltott valakivel, aztán a kezével eltakarta a kagylót: - Más is megfelel?

- Nem. Currannel akarok beszélni. És azonnal, ha lehet. .

A rendőr megint beszélgetett kis ideig, aztán letette a telefont. - Curran felügyelő most nem érhető el, uram!

- Azt hiszem, ő nagyon is szívesen beszélne velem. Még akkor is, ha jelenleg nincs szolgálatban.

- Nem erről van szó - mondta a rendőr. - Curran felügyelő kettős gyilkossághoz szállt ki Revere-be. Körülbelül egy óra múlva fog jelentkezni. Ha gondolja, várja meg, vagy hagyja itt a telefonszámát! Amelyiket választja, uram!

Jason gondolkodott egy pillanatig. Egész éjjel ébren volt, az idegei pattanásig feszültek, ezért rendkívül csábította a zuhanyozás, az átöltözés és az evés gondolata. Különben is, ha végül sikerül Currannel találkoznia, egy ideig nem sok mindenre jut ideje. Meghagyta hát a lakástelefonját azzal a kéréssel, hogy Curran hívja föl minél előbb.

A Seattle-ből jövő járatnak jókora késése volt, és mire Logannél földet ért, Juan Díaz már kellőképpen rossz hangulatban volt. Azóta, hogy New Yorkban véletlenül másvalakit talált el, még nem tolt el ilyen csúnyán megbízást. Az a fiaskó megbocsátható volt, de ez a mostani nem. Másodperceken múlott, hogy ki nem lyukasztotta a doktornak meg annak a kis lotyónak a bőrét, és akkor ez az amatőr fogja magát, és túljár az eszén. Juannak nem volt mentsége, és ezt az összekötője is közölte vele.

Tudta, hogy ezúttal vissza kell szereznie a becsületét, különben baj lesz. Mindenre el volt szánva. A gépből kiszállva egyenesen a telefonfülkéhez ment. A második csengetésre fölvették a kagylót.

A rendőrkapitányságról Jason gyorsan kiért a Louisburg Square-re, és közben megpróbált nem gondolni az intézetben látott koravén gyerekekre. Úgy gondolta, amíg nem érzi maga mellett Curran biztonságot adó jelenlétét, még Hayest és a felfedezését is ki kell törölnie az agyából.

Hazaérve néhányszor megkerülte az épületet, hogy lássa, nem figyelik-e. Végül meggyőzte magát, hogy az intézeti őr rá sem nézett az igazolványára, tehát fogalma sem lehet arról, hogy ki ő. Akkor leparkolt, fölvitte a bőröndjét a lakásába, és mindenütt fölkapcsolta a lámpákat. Megkönnyebbülve látta, hogy a lakás pontosan olyan állapotban van, ahogyan hagyta. Amikor kinézett a térre, az is megszokott, békés képét mutatta.

Már éppen belépett a zuhany alá, amikor eszébe jutott, hogy a felügyelőn kívül valakivel még beszélnie kell. Föltárcsázta Shirleyt. A nő nagy sokára, a nyolcadik csengetésre vette föl a telefont. Jason élénk beszélgetést hallott a háttérben.

- Jason! - kiáltott Shirley. - Mikor jöttél viszsza a szabadságodról?

- Ma éjjel.

Mi a baj? - kérdezte a nő, hallva a kimerültséget és a nyugtalanságot a férfi hangjában.

- Nagy baj van. Azt hiszem, nemcsak arra jöttem rá, mit fedezett föl Hayes, hanem arra is, hogy miként éltek vissza vele. Nem is képzelnéd, milyen mélyen van benne a klinika ebben a piszkos ügyben.

- Meséld el!

- Telefonon nem.

- Akkor gyere át most rögtön! Vendégeim vannak ugyan, de megszabadulok tőlük.
- Várom, hogy beszélhessek Currannel, tudod, a gyilko§sági csoporttól.
- Értem... Már értesítetted?
- Épp kint van egy helyszínen, de hamarosan hívni fog.
- Akkor miért ne mehetnék át hozzád én? Megrémített, amit mondtál.
- Legyél a vendégem - felelte Jason kurta, keserű nevetéssel. Talán jó is, ha jelen vagy, amikor Currannel beszélek.
- Már indulok is.
- Ó, csak még valamit! Tudod, ki az igazgató most a Hartford Schoolban?
- Azt hiszem, Peterson doktor - felelte Shirley. - Holnap még utánanézek.
Peterson nem vett részt közvetlenül Hayes klinikai kutatásaiban? - kérdezte Jason, mert hirtelen fölrémlett előtte, hogy Peterson volt az az orvos, aki Hayest megvizsgálta.
- De igen, azt hiszem. Ez fontos?
- Nem is tudom - válaszolta Jason. - De ha átjössz, siess! Curran bácnielyik pillanatban hívhat. Letette a telefont, és újból indult volna zuhanyozni, amikor eszébe jutott, hogy Carol is veszélyben lehet. Megint fölvette a kagylót, és föltárcsázta a lány számát.
- Csak biztos akartam lenni abban, hogy otthon van - mondta, mihelyt a lány beleszólt a telefonba. - Nem hülyéskedek. Ne nyissa ki az ajtót... és ne menjen ki!
- Mi van már megint?
- A Hayes-összeesküvés még annál is roszszabb, mint ahogy elképzeltem.
- Szorongást érzek a hangjában, Jason!
Jason önkéntelenül is elmosolyodott. Carol né-ha úgy beszélt, mint a pszichiáter.
- Nem szorongok, halálra vagyok rémülve! De hamarosan beszélni fogok a rendőrséggel.
- Tájékoztatna engem is arról, ami történik? — kérdezte Carol türelmetlenül.
- Igen. Megígérem. - Jason letette a telefont, és végre kiment a fürdőszobába, majd kinyitotta a zuhany csapját.
Megszólalt a csengő, és Jason leszaladt a lépcsőn. Shirley mosolygott rá az ajtó üvegablakának túlsó oldaláról. Hátralépett, hogybeengedje, közben megcsodálta a nő kifogástalan öltözékét. Fekete bőr miniszoknya és hosszú, vörös szarvasbőr kabát volt rajta.
- Telefonált már Curran? - kérdezte, miközben elindultak fölfelé a lépcsőn.
- Még nem - válaszolta Jason, miután gondosan kettőre zárta a lakás ajtaját.
- Hát akkor avass be a történtekbe! - mondta Shirley, és, kibújt a kabátjából, ami alatt puha kasmírpulóvert viselt. Letelepedett a dívány szélére, és a kezét összekulcsolta az ölében.
- Nem fog túlságosan tetszeni - felelte Jason, és leült melléje.
- Föl vagyok készülve mindenre! Kezdj hozzá!
- Előbb hadd vázoljam néhány szóval a hátteret! Ha nem érted, miféle kutatások folynak mostanában az öregedéssel kapcsolatban, nem sokat fogsz érteni abból, amit el akarok mondani. Az utóbbi években a Hayes-féle tudósok sok időt szántak azokra a próbálkozásokra, melyekkel lelassíthatják az öregedés folyamatát. Munkájuk döntő részben a sejttenyészetek sejtjeire összpontosult, bár dolgoztak patkányokkal és egerekkel
is. Többségük arra az eredményre jutott, hogy az öregedés természetes folyamat, és genetikai alapját neuroendokrin, immunológiai és testnedvi tényezők szabályozzák.
- Máris elvesztettem a fonalat - emelte föl a kezét tréfás védekezéssel Shirley.
- Mit szólnál egy pohár italhoz? - állt föl Jason. - Te mit iszol?
- Sört. De van borom és töményem is, válassz.
- A sör nagyon jó lesz.
Jason kiment a konyhábarés a hűtőszekrényből elővett két hideg Coort.

- Ti, orvosok, mind egyformák vagytok - panaszkodott Shirley, majd kortyolt egyet a sörből. - Mindent olyan bonyolultan fogalmaztok meg.

- Mert valóban bonyolult a dolog - válaszolta Jason, és visszaült a díványra. - A molekuláris genetika az élet legelemibb alapjaival foglalkozik. Ezen a téren mindenféle kutatás megijeszti az embert, és nemcsak azért, mert a tudósok akár véletlenül is létrehozhatnak egy új és halálos veszélyt hozó baktériumot vagy vírust. Éppilyen ijesztő lehet az is, ha jó irányban halad a munkájuk, egyszerűen azért, mert itt magával az élettel játszunk: Hayes tragédiája nem az volt, hogy kudarcot vallott; a bajt éppen az jelentette, hogy neki sikerült.

- Mit fedezett föl?

- Egy pillanat - mondta Jason. Jót húzott a söréből, majd megtörölte a száját a keze fejével. - Inkább máshonnan kezdeném a történetet! Mi mindnyájan nagyjából azonos életkorban jutunk el a serdülőkorba, és ha semmiféle betegség vagy baleset nem szól közbe, nagyjából egyforma élettartam után öregszünk és halunk meg.

Shirley bólintott.

- Oké - mondta Jason, és közelebb hajolt a nőhöz. – Mindez azért történik így, mert a testünk genetikailag arra van beprogramozva, hogy kövesse a belső óránkat. Fejlődésünk közben különböző gének működni kezdenek, mások ugyanakkor leállnak. Ez az, ami bámulatba ejtette Hayest. Tanulmányozni kezdte azokat a módozatokat, amelyekkel az agyból jövő testnedvi jelzések irányítják a növekedést és a nemi érést. Amikor az agyból származó fehérjéket elkülönítette egymástól, látta, hogy ezek milyen hatást gyakorolnak a test felszíni szöveteire. Abban bízott, hogy rá fog jönni, mitől kezdenek a sejtek osztódni, illetve, hogy az osztódásuk mitől áll le.

- Eddig értem - szólt közbe Shirley. - Többek között ezért alkalmaztuk őt. Azt vártuk tőle, hogy a rák gyógyítása terén fog elérni valami átütő eredményt.

- Most engedd meg, hogy kitérőt tegyek - folytatta Jason. - Volt egy másik kutató, Denckla, aki az öregedés folyamatának késleltetésével kísérletezett. Kivette a patkányok agyalapi mirigyét, és miután pótolta bennük a megfelelő hormonokat, azt tapasztalta, hogy a patkányok élettartama meghosszabbodott.

Jason elhallgatott, várakozón nézett Shirleyre. - Mondanom kéne valamit? - érdeklődött a nő.

- Denckla kísérlete semmit sem juttat az eszed-be?

- Jobb, ha te mondod meg!

- Denckla rájött, hogy,az agyalapi mirigy nemcsak a növekedésért és a nemi érésért felelős hormonokat választja ki, hanem az öregedésért felelős hormont is. Ezt halálhormonnak nevezte el.

- Vidáman hangzik! - kacagott fel idegesen Shirley.

- Nos, azt hiszem, hogy Hayes, miközben a növekedési hormont kereste, rábukkant a Denckla által halálhormonnak nevezett anyagra is. Ezért emlegethette úgy, mint valami csúfondárosan mulatságos felfedezést. Mert hiszen mialatt növekedésserkentőt keresett, megtalálta azt a hormont, amelyik gyors öregedést és halált okoz.

- Mi történik, ha valakinek ilyen hormont ad-nak? – kérdezte Shirley.

- Talán nem sok, ha egymagában adják. Az illető esetleg észreveszi magán az öregedés néhány tünetét, de a hormon feltételezhetően átalakul az anyagcsere során, és ily módon korlátozottá válik a hatása. Csakhogy Hayes nem izolált formájában vizsgálta a hormont. Rájött, hogy amiképp a nemi és a növekedési hormon kiválasztását meg lehet indítani, léteznie kell olyan faktornak is, amely a halálhormont kiszabadítja a szervezetbe. Ekkor

keltette föl az érdeklődését a lazac életciklusa; a lazac ugyanis az ívás során órákon belül elpusztul. Azt hiszem, lazacfejeket gyűjtött össze, és az agyukból kivonta a halálhormont mozgósító faktort. Úgy vélem, ez volt az az alkalmi munka, amit a Gén Rt. megbízásából végzett. Amikor sikerült elkülönítenie ezt a faktort, nagy mennyiségben Helenenel állíttatta elő a rekombináns DNS-technikák révén a klinika laboratóriumában.

- Miért volt erre Hayesnek szüksége?

- Valószínűleg olyan monoklonális ellenanyagot szeretett volna ily módon előállítani, amellyel megakadályozhatja a halálhormon kiválasztását, és megállíthatja az öregedés folyamatát. - És ebben a pillanatban Jason ráeszmélt, hogyan értette Hayes, hogy a felfedezése használ a szépségnek. Mert lám, megőrizhetné a Carol-féle fiatal nők szépségét.

- Mi történne, ha a halálhormont mozgósító faktort adnák be valakinek?

- Működésbe hozná a halálgént, ettől az öregedésért felelős hormon elárasztaná a szervezetet éppúgy, mint a lazacok esetében - és nagyjából ugyanolyan eredménnyel. A kísérleti alany három-négy hét alatt megöregedne és meghalna. Es senki sem tudná, hogy miért. És most következika dolog legsúlyosabb része. Azt hiszem, valaki megkaparintotta azt a mesterséges hormont, amit Helene állított elő a klinika laborjában, és adagolni kezdte a betegeinknek. Akárki volt, csakis őrült lehet... de szerintem így történhetett. Hayes nyilván rájött erre - talán éppen akkor, amikor meglátogatta a fiát, és ezért neki is beadták valahogy az öregítő szert. Ha nem hal meg akkor este, azt hiszem, valami más módszerrel, de mindenképpen megölték volna. - Jason megborzongott.

- Hogy jöttél rá? - suttogta Shirley.

- Végigjártam Hayes kutatóútját. Amikor Helene-t meggyilkolták, már sejtettem, hogy Hayes igazat mondott a felfedezéséről, meg arról is, hogy valaki meg akarja ölni.

- De hát Helene ismeretlen kéjgyilkos áldozata lett!

- Persze. Így akarták félrevezetni a rendőrséget a gyilkosság indítékát illetően. Én mindig gyanakodtam, hogy Helene jobban ismeri Hayes munkáját, mint amennyit elárult róla. Amikor aztán megtudtam, hogy viszonyuk is volt, már biztos voltam benne.

- Jó, de ki akarná megölni a betegeinket? - kérdezte Shirley kétségbeesve.

- Egy szociopata. A bolondoknak abból a fajtájából való, mint az az őrült, akitől egész Amerika rettegett, amikor ciánt csempészett gyógyszeres kapszulákba. Ma este a klinikai számítógépemen kinyomtattam az életben maradottak és az elhalálozottak görbéit. Elképesztő eredményre jutottam. A halálozási arány fantasztikusan megnövekedett azoknál a betegeknél, akik betöltötték az ötven évet, krónikus betegségben szenvednek, vagy az életmódjukban mutatkoznak magas kockázati tényezők. - Jason hirtelen elhallgatott. - A fenébe! - kiáltott föl.

- Mi baj van? - nézett körbe Shirley idegesen, mintha a veszély itt leselkedne valamelyik sarokban.

- Valamit elfelejtettem. A görbéket havi bontásban nyomtattam ki, és nem néztem meg orvosonként.

- Gondolod, hogy az egész mögött egy orvos áll? - kérdezte Shirley hitetlenkedve.

- Csakis. Orvos... esetleg nővér. Az ominózus faktor fehérje lehet. Minden bizonnyal injekcióval juttatták be... szájon át beszedve a gyomornedvek jórészt hatástalanították volna.

- Ó, istenem! - Shirley a kezébe temette az arcát. - És én még azt hittem, hogy csak eddig tartottak a problémáink. - Mély lélegzetet vett, és fölnézett. - Nem lehet, hogy még sincs igazad, Jason? Hogy tévedett a számítógép? Az isten a megmondhatója, hányszor mond csődöt az adatszolgáltatás...

Jason a nő vállára, tette a kezét. Tudta, hogy az ő számára most a nehezen megszerzett birodalom forog veszélyben. - Sajnos, igazam van - mondta szelíden. - Ma este még mást is csináltam. Meglátogattam Hayes fiát a Hartfordban.

- És...

- Rémálom. Az ő kórtermében holtbiztos, hogy minden kisgyerek kapott a szerből. Szemmel láthatóan lassabban hat azoknál, akik még nem jutottak a serdülőkorba, a fiúk tehát még valamenynyien élnek. Bizonyára versenyt fut egymással az öregítő és a növekedési hormon... De mindegyik gyerek százévesnek látszik. Nos, ezért voltam kíváncsi a jelenlegi orvosigazgató nevére.

- Gondolod, hogy Peterson csinálta?

- Ő az első számú gyanúsított.

- Be kellene mennünk a klinikára, hogy még egyszer ellenőrizziik a számítógépet. Talán újra lefuttathatnánk orvosonként a túlélők grafikonjait.

Mielőtt Jason válaszolhatott volna, a csendbe belehasított a kapucsengő, amitől mindketten összerándultak. Jason felugrott, a szíve a torkában dobogott.

Shirley leejtette a poharát az asztalra: — Ki lehet az?

- Nem tudom. - Carolnak megmondta, hogy ne hagyja el a lakást. Curran pedig telefonálna, mielőtt idejönne.

- Mit csináljunk? - unszolta Shirley.

- Lemegyek. és megnézem.

- Szerinted ez okos dolog?

- Vall jobb ötleted?

Shirley megrázta a fejét. - De ne nyisd ki az ajtót!

- Mit gondolsz, megőrültem? Ja, még valamit nem mondtam el neked. Valaki meg akart ölni.

- Elég! Elég! És hol?

- Egy eldugott vidéki fogadóban, Seattle-től keletre.

Kinyitotta a lakásajtót.

- Talán mégsem kellene lemenned - szólt utána gyorsan Shirley.

- Meg kell néznem, ki az! Jason kilépett a korláttal fölszerelt lépcsőfordulóra, és lenézett a bejárati ajtóra. Az üvegtáblán túl egy alak körvonalait látta:

- Légy óvatos! figyelmeztette Shirley.

Jason csendben elindult lefelé a lépcsőn. Minél közelebb ért, annál nagyobbra nőtt az árnyék, amit az idegen vetett az előtérbe. A névtáblákat nézte, és dühösen nyomta a csengőt. Hirtelen megpördült, és az arcát az üveghez nyomta. Egy pillanatra Jason és az idegen arca csak centiméterekre volt egymástól. Nem lehetett eltévesztenie ezt a húsos arcot, és az apró, egymáshoz közel álló szemeket. Bruno volt az, a testőr. Jason sarkon fordult, és visszamenekült a lépcsőn. A kapun dühös dörömbölés hangzott.

- Ki az? - kérdezte Shirley.

- Egy izomkolosszus gengszter, akihez már volt szerencsém - válaszolta Jason, és kettőre zárta az ajtót. - És ő az egyetlen, aki tudja, hogy Seattlebe mentem. - Ez csak most jutott eszébe, és egészen megrémült tőle. Berohant a dolgozószobába, és fölkapta a telefont. - A szentségit! - mondta kis idő múlva. Ledobta a kagylót, és megpróbálkozott a hálószobai készülékkel. Ott sem volt búgó hang.

- Süketek a telefonok - mondta elképedve Shirleynek, akire átragadt a rémülete.

- És most mit csinálunk?

- Elmegyünk. Egy percig sem maradok ebben a csapdában. - Az előszobai szekrényben megtalálta azt a kulcsot, amely a West Cedar Street felőli szűk kis átjáróra nyíló kaput nyitotta. Kitárta a hálószoba ablakát, kimászott a tűzlétrára, majd kisegítette Shirleyt is. Egymás mögött értek le a kis kertbe, ahol a sötétben kísértetekként nyújtóztak a levelüket vesztett nyírfák. Aztán odafutottak a kapuhoz, ahol Jason már-már hisztérikusan próbálta beilleszteni a kulcsot a zárba. Odakint a szűk kis utca csendes és elhagyatott volt; szabályos közönként világították csak be a Beacon Hill-i halvány fényű gázlámpák. Sehol semmi mozgást nem tapasztaltak.

- Gyerünk! - mondta Jason, és a West Cedaron elindultak a Charles Street felé.

- A kocsim odaát van a Louisburg Square-en - lihegte Shirley, aki csak nehezen tudott lépést tartani Jasonnel.

- Az enyém is. De oda nem mehetünk. Van egy barátom, akinek használhatom a kocsiját.

A Charles Streeten, az állandóan nyitva tartó élelmiszeráruház előtt még akadt néhány gyalogos. Jason arra gondolt, fölhívja a rendőrséget az áruházból, de aztán úgy érezte, most, hogy kijutott a lakásból, nem szorul már annyira körülötte a hurok. Egyébként is, mielőtt Currannel beszél, még egyszer ellenőrizni akarta a klinika számítógépét.

Végigmentek a Chestnut Streeten, ahol a régi szövetségi kormányhivatalok sorakoztak. Egy-két járókelő kutyát sétáltatott, és ettől Jason valamiért nagyobb biztonságban érezte magát. Közvetlenül a Brimmer Street előtt befordult egy garázsba, ahol az őr tíz dollár fejében odaadta neki a barátja autóját. Az ember fölismerte, és minden további nélkül kihozta a kék BMW-t.

- Szerintem az volna a legjobb, ha most elmennénk hozzám - jelentette ki Shirley, miközben beült az első ülésre.

- Onnan fölhívhatjuk Currant, és azt is megmondhatjuk, hol vagy.

- Előbb vissza akarok menni a klinikára.

Jóformán semmi forgalom nem volt, így nem egészen tíz perc alatt a kórházhoz értek. - Egy perc lesz, nem több -- mondta Jason, és a bejárat elé kanyarodott. - Bejössz, vagy inkább itt vársz meg?

- Ne hülyéskedj! - felelte Shirley, és már nyitotta is az ajtót. - A magam szemével akarom látni azokat a grafikonokat.

Felmutatták az igazolványukat az őrnek, majd - noha csak egy emeletet akartak menni - beszálltak a liftbe.

A takarítószemélyzet már visszaállította a klinikát az eredeti állapotába - a képes magazinok visszakerültek az állványokra, a papírkosarakat kiürítették, a padló pedig csillogott a friss viasztól. Jason egyenesen a szobájába ment, és bekapcsolta a termináját.

- Felhívom Currant mondta Shirley, és kiment a titkárnői szobába.

Jason csak intett, hogy hallotta. Figyelmét már a számítógép adatai kötötték le. Először lehívta a klinikai orvosok azonosít számait. Mindenekelőtt Petersoné érdekelte. Amikor a számokat megkapta, utasította a gépet, hogy orvosonként válassza szét a klinika pácienseit, majd rajzolja meg minden csoport halálozási görbéjét az elmúlt két hónapra vetítve - tudniillik ebben az időszakban tapasztalta a legkirívóbb változást, amikor az összes beteg állapotának alakulását nézte. Azt remélte, Peterson betegeinél magasabb, vagy alacsonyabb halálozási arányt fog tapasztalni. Úgy képzelte, a pszichopata jellegzetesen többet vagy kevesebbet kísérletezik a saját betégeivel.

Shirley visszajött, és figyelmesen nézte, ahogy betáplálja az adatot.

- Curran barátod még nem érkezett vissza - mondta. - Beszólt a kapitányságra, hogy néhány óráig még ne várják.

Jason bólintott. Most jobban érdekelték a képernyőn megjelenő görbék. Tizenöt percbe telt, amíg megkapta az összes grafikont. Akkor szétszedte a folyamatosan lefutó papírlapokat, és halomba rakta őket maga előtt.

- Én egyformának látom őket - mondta Shirley, átkukucskálva a válla fölött.

- Nagyjából azok is - ismerte el Jason. - Még Petersoné is. Nem zárja ki, hogy nem az ő keze van a dologban, de nem vagyunk tőle okosabbak. - Összehúzott szemmel nézte a számítógépet, hátha talál valami új adatot, ami a hasznára lehet. Vaktában próbálkozott. - Hát, pillanatnyilag nem tudok ennél okosabbat kitalálni. Innen már a rendőrségnek kell folytatnia.

- Akkor menjünk! - mondta Shirley. - Kimerültnek látszol.

- Az vagyok - vallotta be Jason. Már ahhoz is össze kellett szednie az erejét, hogy fölálljon a székből.

- Ezek azok a grafikonok, amiket korábban készítettél? - érdeklődött Shirley, a képernyő melletti papírhalomra mutatva.

Jason bólintott.

- Mi lenne, ha magunkkal vinnénk? Szeretném, ha elmagyaráznád őket.

Jason berakta a nyomtatványokat egy nagy dossziéba.

- Megadtam Curran irodájának a lakástelefonomat - jegyezte meg Shirley. - Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha ott várjuk meg. Volt idődd, hogy egyél valamit?

- Adtak valami szörnyűséges ételt a repülőn, de úgy érzem, mintha napok teltek volna el azóta. - Van egy kis maradék hideg csirkém.

- Biztatóan hangzik

Amikor leértek a kocsihoz, Jason megkérte Shirleyt, vezessen most ő, hadd pihenjen, és gondolkozzon kicsit.

Helyes - mondta a nő, és átvette a kulcsokat. Jason bemászott az utasülésre, és a dossziét hátradobta. Bekapcsolta a biztonsági övét, hátradőlt, és becsukta a szemét. Gondolatban végig vette, milyen lehetőségek adódtak arra, hegy a klinika betegeinek beadják azt a bizonyos szert. Tűnődésre késztette, hogy - miután szájon át nem adhatták be - a bűnöző hogyan injekciózhatta végig a rendelésre jött pácienseket. A lahoratóium számára vettek ugyan vért, de a vákuumcsővel semmiféle anyagot nem juttathattak beléjük. A fekvő betegeknél más volt a helyzet - ők folyamatosan kaptak injekciókat és intravénás gyógyszereket.

Még nem talált elfogadható magyarázatot, amikor Shirley megállt a háza előtt. Jason kis híján összeesett, amikor kitámolygott az autóból. A rövid pihenő csak fokozta fáradtságérzetét. Hátranyúlt a dossziéért.

- Érezd magad otthon! - mondta Shirley, és bevezette a nappaliba.

- Hadd nézzek utána, nem keresett-e Curran!

- Egy perc, és a rendelkezésedre állok. Mi lenne, ha innál valamit addig, amíg összehozom azt a csirkét?

Jason túlságosan fáradt volt mindenféle vitához, így aztán odaballagott a bárszekrényhez, öntött egy kevés Dewart a pohárba tett jégkockára, majd visszament a heverőhöz. Míg Shirleyt várta, gondolatban megint végigvette azt a néhány lehetőséget, ahogyan a szert beadhatták. Nem sok ilyen volt. Ha nem injekcióval juttatták be, akkor végbélkúppal vagy más egyéb olyan módszerrel, ami közvetlen érintkezést jelentett a nyálkahártyával. A teljes felülvizsgálaton átesettek többsége báriumos beöntést is kapott, és Jason most azon tűnődött, nem itt rejlik-e a dolog nyitja.

Éppen belekortyolt az italába, amikor belépett Shirley a hideg sültcsirkével és a salátával.

- Készíthetek neked is egy italt? - kérdezte Jason.

Shirley letette a tálcát a dohányzóasztalra. - Miért ne? - Aztán sietve hozzátette: - Ne mozdulj! Majd én.

Jason figyelte, ahogyan egy csöpp vermutot kever a vodkájába, és erről eszébe jutott a szemcsepp. Minden, teljes felülvizsgálaton megjelenő beteg alapos szemvizsgálaton is átesett, amivel együtt járt a pupillatágító szemcsepp beadása is. Ha valaki be akarta juttatni a halálgént aktiváló szert, azt tökéletesen fel tudta szívni a szem nyálkahártyája. Sőt, mivel a közönséges szemcseppekhez titokban is hozzá lehetett keverni a szert, bármelyik ártatlan orvos vagy asszisztens a tudtán kívül is beadhatta a végzetes anyagot.

Jason érezte, hogy a feje lüktetni kezd. Most, hogy elfogadható magyarázatot talált a rejtélyes ügy legfőbb részleteire, hirtelen az egész elmebeteg tömeggyilkosság lehetősége valóságossá vált. Az italát kavargató Shirley visszafordult a bárszekrénytől. Jason úgy döntött, még nem osztja meg vele legújabb felfedezését.

- Curran hagyott üzenetet? - kérdezte inkább. - Még nem - válaszolta Shirley, és különös tekintetet vetett rá.

Jason egy másodpercig arra gondolt, hogy a nő olvas a gondolataiban.

- Kérdeznék valamit - folytatta Shirley tétován. - Nem lehet, hogy a halálhormont mozgósító faktor természetes folyamat része?

- De lehet - válaszolta Jason. - Ezért nem segíthet itt a kórbonctan. Minden áldozat, köztük Hayes is, úgymond természetes okok következtében halt meg. A faktornak nincs más szerepe, mint hogy a serdülés korában aktiválja, és teljes erővel működtetni kezdi a, gént.

- Úgy érted, hogy már serdülőkorunkban elkezdünk öregedni? - kérdezte Shirley döbbenten.

- A ma érvényes elmélet szerint igen - válaszolta Jason. - De ez a folyamat nyilván nagyon lassú, és csak később, a növekedési és a nemi hormon szintjének csökkenésével gyorsul föl. A faktor nyilván működésre serkenti a halálhormon génjét, és - éppúgy, mint a lazacoknál - elindítja a gyors öregedési folyamatot abban a felnőtt egyedben, akiben az ellenállásra hivatott növekedési hormonnak már nincs meg a kellően magas szintje. Én ezt a gyors öregedést három hétre becsülöm, és a szív- és érrendszert tekintem itt korlátozó tényezőnek. Szemmel láthatóan ez omlik össze először, tehát ez okozza a halált. De éppúgy lehet akármelyik más szervrendszer is.

- De hát az öregedés természetes folyamat - ismételte a nő.

- Az öregedés is az élethez tartozik - értett egyet Jason. - A fejlődésben éppoly fontos szerepet játszik, mint a növekedés. Igen, az öregedés természetes folyamat. - Jason tompán fölnevetett. - Hayesnek nagyon is igaza volt, amikor mulatságosként jellemezte a felfedezését. Miközben mindvégig azon dolgozott, hogy lelassítsa az öregedés folyamatát, a növekedéssel kapcsolatos kutatási eredményei épp azt a célt szolgálták, hogy meggyorsítsák az öregedést.

- Ha az öregedés és a halál a fejlődés szempontjából értéket képvisel - érvelt tovább Shirley, akkor talán van értékük a társadalom szempontjából is.

Jason növekvő ijedelemmel nézett rá. Jó lett volna, ha most kevésbé fáradt, Az agya vészjelzést küldött, de kimerültségében képtelen volt megfejteni e jelet. Shirley a hallgatását beleegyezésnek véve így folytatta: - Hadd világítsam meg neked a dolgot másik nézőpontból! Az orvostudomány általában azzal a kihívással találja magát szemben, hogy minőségi egészségmegőrzést valósítson meg alacsony költséggel. Csakhogy az életkor meghosszabbodása miatt a kórházak zsúfolásig megtelnek öregekkel, akiket óriási összegek, árán tartanak életben, és ezzel nemcsak a gazdasági forrásokat merítik ki, hanem az orvosok energiáját is fölemésztik. A Jó Egészség Klinika például kezdetben kiválóan működött, mert a biztosítottak tömegei fiatalok voltak és egészségesek. Most, hogy eltelt húsz év, mindannyian

idősebbek lettek, és jóval több egészségügyi gondozásra tartanak igényt. Ha bizonyos esetekben felgyorsítanánk az öregedést, az mind a betegeknek, mind a kórháznak nagy könnyebbséget jelentene. Az a fontos - hangsúlyozta Shirley, hogy aki öreg és beteg, az gyorsan megöregedjen és meghaljon, mert így elkerülheti egyrészt a szenvedést, másrészt pedig rövidebb ideig veszi igénybe a drága gyógykezelést.

Jason zsibbadt agya megpróbálta fölfogni Shirley érvelését, és közben egyre inkább megbénította a félelem. Kiáltani akart, hogy amiről a nő beszél, azt legalizált gyilkosságnak hívják, de csak dermedten ült a heverő szélén, minta halálra rémült madár a kígyóval szemben.

- Jason, van fogalmad arról, mibe kerül a kórháznak, hogy egy halálos beteget az utolsó hónapokban életben tartson? - kérdezte Shirley, mert ismét egyetértésnek értelmezte Jason hallgatását. - Van? Ha nem költenénk olyan sokat a haldoklókra, annyival többet áldozhatnánk az élők megsegítésére. Ha a klinika nem volna tele azokkal a középkorú páciensekkel, akiket a saját egészségtelen életmódjuk itél betegségre, gondold el, mi mindent tehetnék a fiatalokért! És azok, akik nem hajlandók vigyázni magukra, az iszákosok, a cigarettázók, a kábítószeresek, vajon nem szándékosan pusztítják magukat? Hát olyan rossz dolog előbbre hozni a halálukat, hogy ne terheljék a társádalom többi tagját?

Jason tiltakozásra nyitotta a száját, de nem találta az ide illő szavakat. Mindössze annyi telt tőle, hogy döbbenten rázta a fejét.

- Nem hiszem, hogy nem látod be, milyen elviselhetetlen terhet rónak az .orvostudományra a rossz fizikai kondícióban lévő emberek krónikus egészségügyi problémái. Hogy mekkora terhet jelentenek azok a betegek, akik harminc vagy negyven évig rongálták azt a testet, amit Istentől kaptak.

- Akkor sem nekem vagy neked kell dönteni róluk! - kiáltotta végre Jason.

- És ha csak arról van szó, hogy természetes anyaggal felgyorsítjuk az öregedés folyamatát?

- Ez gyilkosság! - állt föl támolyogva Jason. Shirley is felugrott, és már ott állt az ebédlőbe nyíló, kétszárnyú ajtónál. - Jöjjön, Mr, Díaz! -mondta, és fölrántotta az ajtót. - Én megtettem, ami tőlem telt.

Jason szája hirtelen kiszáradt, ahogy ránézett arra az emberre, akit legutóbb a Lazac Fogadóban látott. Juan sötét bőrű, férfiás arcára kiült a várakozás izgalma. Kisméretű, német gyártmányú automata pisztoly volt a kezében, rajta szivar nagyságú hangtompítóval.

Jason rogyadozó léptekkel hátrált egészen addig, amíg bele nem ütközött a szoba túlsó falába. Tekintete a pisztolyról a gyilkos meglepően jóképű arcára, majd Shirleyre vándorolt, aki nyugodtan nézett vissza rá, mintha csak igazgatótanácsi értekezleten volnának.

- Most nincs abrosz - mondta Díaz, és rávillantotta filmszínészhez illően vakító fogsorát. Odasétált Jasonhoz, és közvetlen közelről a fejének szegezte a pisztolyt. - Isten önnel - mondta, és barátságosan biccentett a fejével.

- Mr. Díaz - szólalt meg Shirley.

- Tessék - válaszolta Juan, de a szemét nem vet-te le Jasonről.

- Ne lője le, ha ő nem kényszeríti magát. Jobb lesz, ha vele is úgy bánunk el, mint Mr. Hayesszel. Holnap elhozom magának az anyagot a klinikáról.

Jason kiengedte a levegőt. Észre sem vette, hogy mindeddig visszafojtotta a lélegzetét.

A mosoly eltűnt Juan arcáról. Orrlyukai kitágultak; csalódott volt és dühös. - Szerintem biztosabb volna, ha itt helyben megölném, Miss Montgomery.

- Nem érdekel, hogy maga mit gondol, fizetni pedig én fizetem magát. Most pedig levisszük a pincébe. És semmi durvaság, tudom, mit csinálok.

Juan megmozdította a pisztolyt, csak annyira, hogy a hideg fém Jason halántékához érjen. Jason tudta, hogy a férfi a legkisebb alkalmat ki fogja használni, hogy lepuffantsa; és a rémülettől szinte mozdulatlanná dermedt.

- Indulás! - kiáltotta Shirley az előszobából.

- Gyerünk! - vezényelte Juan, és elvette a fegyvert Jason fejétől.

Jason merev testtel, karját az oldalához szorítva indult el. Juan mögötte lépkedett, a pisztollyal időnként megbökte a hátát.

Shirley kinyitotta a lépcső alatti ajtót, amely szemben volt a bejárattal. Jason látta, hogy az ajtó mögött lépcső vezet le az alagsorba.

Közelebb érve megpróbálta elkapni Shirley pillantását, de a nő elfordult. Kénytelen volt hát belépni az ajtón, és Juannal a nyomában megindulni lefelé.

- Meglep a doktorok viselkedése szólalt meg Shirley, miközben felkapcsolta a pince világítását, és becsukta maga mögött az ajtót. - Azt hiszik, az orvostudomány csak annyiból áll, hogy segítünk a betegeken. Ezzel szemben az igazság az, hogy ha nem csinálunk valamit a makacsul egészségtelen életmódot folytatókkal, akkor nem lesz sem pénz, sem energia azok megsegítésére, akik végül felgyógyulhatnak.

Jason ránézett a nő nyugodt, szép arcára, kifogástalan öltözékére, és nem tudta elhinni, hogy ez az a nő, akit annyira csodált.

Shirley most elhallgatott, és mutatta az utat Juannak egy hosszú, keskeny folyosón, amely súlyos tölgyfa ajtóhoz vitt. Juan és Jason szeme láttára kinyitotta a kulcsával, és felkattintotta a villanyt, amely bevilágította a tágas négyzet alakú helyiséget.

Amikor Jasont belökték, még látta, hogy balra nyitott ajtó van, gyalupad, jobbra pedig megint csak súlyos ajtó, aztán kialudt a fény, és ott maradt az áthatolhatatlan sötétségben.

Percekig állt mozdulatlanul a döbbenettől és a látása elvesztésétől megkövülve. Apró zajokat hallott: a csövekben áramló vizet, a fűtőrendszer neszeit, és lépteket a feje fölött. A sötétség nem oszlott el; még azt sem tudta volna megmondani, hogy nyitva van-e a szeme.

Amikor nagy sokára meg tudott mozdulni, viszszalépett az ajtóhoz, amelyen át bekerült ide. Megragadta a kilincset, lenyomta, majd maga felé rántotta. Bezárták, semmi kétség. Végigtapogatta az ajtókeretet, talál-e rajta vasalást. Aztán feladta, mert eszébe jutott, hogy az ajtó a folyosóra nyílik.

Akkor elindult oldalvást, tipegve, mint a kisbabák, közben a kezével gyengéden tapogatta a falat. A sarokhoz érve kilencven fokban elfordult, és ment tovább aprózó léptekkel, míg el nem érte a nyitott ajtót. Óvatosan betapogatózott rajta, és megkereste a fali kapcsolót. Meg is találta baloldalt, körülbelül mellmagasságban. Elfordította. Nem történt semmi.

Belépett a helyiségbe, és kezdte kitapogatni a falakat, hogy tisztába jöjjön a dimenziókkal. Ujjai fémtárgyba ütköztek a falon, amelynek az elülső része üvegből volt. Derékmagasságig letapogatva mosogatót talált, és a túlsó oldalon pedigc vécét. A helyiség mindössze másfélszer két méteres volt.

Visszament a nagyobbik szobába, és folytatta lassú körsétáját. Talált egy másik, csukott ajtajú kis kamrát pontosan a mosdófülke mögött. Amikorkinyitotta az ajtót, a szagról ítélve megállapította, hogy ez valószínűleg alagsori beépített szekrény. Odabent néhány tömött rongyzsákot tapogatott ki.

Újból kifordult a nagy terembe, és amikor megint sarokhoz ért, ismét megfordult. Jó néhány apró lépés után útját állta a gyalupad, amely körülbelül egy méterre benyúlt a szobába. Megkerülte, majd alája nyúlt, és kisebbfajta szekrényeket tapogatott ki. A gyalupad, becslése szerint, másfél-két méter hosszú lehetett. Mögötte a falon polcok lehettek, melyeken mintha festékesdobozok sorakoztak volna. A polc mellett újabb sarok következett.

A negyedik fal közepén megint súlyos ajtóhoz ért, ez szorosan illeszkedett a keretébe, és be volt zárva. Kezével kitapogatta a zárat, persze, kulcs nem volt benne. Pántokat nem talált. Továbbhaladva elérkezett a negyedik sarokhoz, és néhány perc múlva ismét a bejáratnál állt.

Négykézlábra ereszkedve a padlót kezdte felderíteni. Hamar rájött, hogy öntött betonból készült. Fölállt, és megpróbálta átgondolni, mi egyebet tehetne még. Semmi használható ötlete nem volt. Hirtelen elsöprő erejű halálfélelem lett úrra rajta, szinte fulladozott tőle. Soha nem tapasztalt klausztrofóbia nehezedett rá nyomasztó, mázsás súllyal. - Segítség! - ordította, de csak a saját hangja visszhangzott a fülében. Elvesztette az önuralmát, vak riadalommal tapogatózott vissza a bejárati ajtóhoz, és dörömbölni kezdett rajta. - Kérem! - kiabálta, és addig verte az ajtót, amíg hirtelen meg nem érezte öklében a sajgó fájdalmat. Akkor hátrahőkölt, és a mellén összekulcsolta felhorzsolt kezét. Előrehajolt, homlokával nekidőlt az ajtónak, és eleredtek a könnyei.

Nem emlékezett rá, hogy gyerekkora óta sírt-e egyszer is. Például akkor, amikor Danielle meghalt. De most, ahogy ott kuporgott Shirley vaksötét pincéjében, kitört belőle az elmúlt évek minden visszafojtott keserűsége. Teljesen elvesztette az önuralmát, fokozatosan lecsúszott a padlóra, összegömbölyödött, mint a lakásba zárt kutya, és fulladozott a könnyeitől.

Önmagát is meglepetésként érte ez a vad érzelmi reakció. Tíz percig tarthatott, amíg fékevesztetten zokogott, aztán lassan kezdett lecsillapodni. Önmaga előtt is zavarban volt, hiszen úgy tudta, erősebb az önuralma. Végül fölült, hátát neki vetette az ajtónak. A sötétben letörölte a könnyeket nedves arcáról.

Hogy el ne hatalmasodjék rajta a teljes reménytelenség, megpróbálta elképzelni a szobát, amelyben volt: a dimenzióit, a felderítő körútján talált tárgyak elhelyezkedését. Azon töprengett, vajon nincs-e még valahol villanykapcsoló. Fölállt, lassan visszalépkedett a második bezárt ajtóhoz, amely most jobbra esett. Amikor odaért, az ajtó mindkét oldalán végigtapogatta a falat, de semmiféle kapcsolót nem talált.

Átvágott a szobán, és visszament a fürdőszobához. Előbb többszer is föl-le kapcsolgatta a villanyt, majd kitapogatta a lámpát. gondolván, hátha kicserélheti az égőt, feltéve, hogy megtalálja a legnagyobb helyiség mennyezeti égőit. De nem találta sem a gyógyszeres szekrényhez, sem az egész fülkéhez tartozó lámpát. Elkedvetlenedve ment vissza a nagy szobába.

Nagyot jajdult, amikor nekiment az oszlopnak, és beverte az orrát a tizent centiméter átmérőjű fémfelületbe. Pillanatra megtántorodott, és érezte, hogy máris dagadni kezd az orra. Jobboldalt kemény perem húzódott, és annak ment neki egyenesen. Most nem az érzelmektől, a testi fájdalomtól öntötték el a szemét a könnyek. Mire többé-kevésbé magához tért, már nem tudott tájékozódni. Megint a kezdeti apró, tipegő lépésekhez folyamodott, amíg el nem érte az egyik falat. Onnan indulva aztán megtalálta a gyalupadot.

Lehajolt, egymás után kinyitogatta a szekrény-kéket, és tíz ujjának alapos munkájával feltárta a tartalmukat. A nagyjából egy méter húsz centiméter széles szekrénykékben egyetlen kivehető polc volt. Leginkább festékesdoboz lehetett bennük, de semmi olyan, amit szerszámként használhatott volna. Fölállt, és a gyalupadra dőlve a falat kezdte végigtapogatni. Jobboldalt talált egy keskeny polcot, melyen kisebbfajta bögrék és dobozok sorakoztak. Amikor tovább tapogatózva újra falat ért, remélte, hogy majd csak talál valami faliszekrényt, olyat, amelyikben a csavarhúzókat, a kalapácsokat és az ollókat szokták tartani. A keze azonban üvegedényre tapintott rá, amely a hátával fordult feléje. Kíváncsian körbetapogatta, vajon mi lehet az, és akkor rájött, hogy az üvegbura fémdobozhoz van erősítve, a

fémdobozhoz pedig csövek csatlakoznak. Ebből rögtön rájött, hogy a tárgy csakis az árammérő óra lehet.

A gyalupad bal szélét elérve ismét a falnál találta magát. Itt is voltak polcok, rajtuk műanyag és kerámiavázák, de szerszámokat itt sem talált.

Csüggedten törte a fejét, mivel próbálkozzon még. Valamire föl kellene állnia, gondolta, hogy a mennyezet alatt is végigtapogathassa a falat, hátha talál rajta elsötétített ablakot. Aztán újra eszébe jutott a villanyóra. Fölmászott a gyalupadra, megkereste az órát, és a huzalok mentén kitapogatott még egy fémdobozt. Tovább keresgélve ráakadt egy felfüggesztett fémgyűrűre. Enyhén megrántotta, és ezzel kinyitotta a dobozt.

A ház kapcsolótáblája volt benne. Óvatosan benyúlt, remélve, hogy nem ér hozzá semmiféle szabadon lógó huzalhoz. Ujjai az árammegszakító kapcsolók sorát érintették.

A következő öt percben lázasan gondolkodott, hogyan fordíthatná ezt a felfedezést a maga javára.. Leszállt a gyalupadról, kinyitotta az alsó szekrény ajtaját, kiszedte mindazt, ami benne volt, és berakta őket a két szomszédos szekrénybe. Aztán kiemelte az egy szál polcot, amely szerencsére nem volt odaszögezve, és bemászott. Kényelmesen elfért benne.

Kikecmergett, újra fölmászott a gyalupadra, és egyenként meghúzta valamennyi árammegszakítót. Visszacsukta a kapcolószekrényt, bebújt az üres szekrénykébe, behúzta maga mögött az ajtót, és imádkozott. Ha már lefeküdtek odafönt, akkor az áramhiány nem fogja zavarni őket.

Öt percre becsülte az eltelt időt, amikor valahol nyílt az ajtó. Aztán hangokat hallott, és egy résen keresztül pislákoló fényt pillantott meg. Kulcs csikordult a bejárati ajtó zárjában, majd kinyílt az ajtó. Egészen közel húzódott a réshez, és két alakot látott: az egyiknek elemlámpa volt a kezében, és azzal pásztázta lassan körbe a helyiséget.

- Elbújt - mondta Juan.

- Fölösleges volt mondania - felelte Shirley.

- Hol van a kapcsolószekrény? - kérdezte Juan.

Az elemlámpa fénye meglódult, majd a gyalupad fölött állapodott meg.

- Maradjon itt! - mondta Juan. Elindult a szoba belseje felé, elhaladt Jason és a fényforrás között, melyet ezek szerint csakis Shirley tarthatott a kezében. Jason sejtette, hogy Juan kezét a fegyvere foglalja le.

Meglapult a szekrény belső falánál, és fölemelte a lábát. Mihelyt hallotta, hogy az árammegszakítókat rendre visszakapcsolták, teljes erejéből, amennyire csak a futásban megizmosodott lábától kitelt, kirúgta a szekrény ajtaját. Juan Díazt meglepetésként érte, hogy a kivágódó ajtó egyenesen ágyékon találta. A fájdalomtól elakadt a lélegzete, és nekitántorodott a beépített szekrénynek.

Jason nem vesztegette az idejét. Kimászott, átrohant a szobán, és elkapta az ajtót, mielőtt Shirley becsukhatta volna. Teljes erejéből nekiütközött az ajtónak, amitől ledöntötte Shirleyt a lábáról, és ő maga is rázuhant. Shirley felsikoltott, amikor a feje a betonhoz csapódott. Az elemlámpa kiesett a kezéből.

Jason feltápászkodott, rohanni kezdett a folyosón a lépcső felé, hálát adva, amiért a háznak ebben a részében újra égett a villany. Megragadta a korlátot, és felugrott az első lépcsők valamelyikére. Ekkor hallotta meg a halk pukkanást. Fájdalom hasított a combjába, és a jobb lába összecsuklott alatta. Fél lábon próbált fölugrálni a lép-csősor tetejére; most már nem akarta föladni, hiszen majdnem az előtérben volt.

A jobb lábát maga után húzva kivánszorgott a bejárati ajtóhoz. Hallotta, hogy lentről valaki megindul fölfelé a lépcsőn.

Kinyílt a tolózár, és Jason kitámolygott a nyirkos novemberi éjszakába. Tudta, hogy meglőtték.

Érezte, hogy a golyó ütötte sebből csurog a vér, végig a lábán, a cipőjébe.

Mindössze az autófeljáró közepéig jutott, amikor Juan utolérte, és a pisztolya agyával leterítette a kövezetre. Jason térdre esett, és már éppen állt volna föl, amikor Juan hátba rúgta. A pisztoly most megint a fejének szegeződött.

Váratlanul mindkettőjükre éles reflektorfény vetült. Juan fél kezével Jasonre szegezte a pisztolyt, a másikkal a szemét próbálta eltakarni a fényszóró vakító ikersugara elől. Aztán kocsiajtók nyíltak, és pisztolyzávárok baljós kattogása hallatszott. Juan hátrált, mint a sarokba szorított állat.

- Állj meg, Díaz! - kiáltta egy Jasonnek ismeretlen hang, ordítóan dél-bostoni kiejtéssel. - Ne csinálj semmi marhaságot! Sem veled, sem Miamival nem akarunk zűrbe keveredni! Nem akarunk mást, csak hogy sétálj oda szép nyugodtan a kocsidhoz, és hajts el! Megteszed a kedvünkért?

Juan bólintott. Bal kezével továbbra is hasztalan próbálta elárnyékolni a szemét.

- Akkor hát indulj! - csattant föl a hang.

Juan még egy-két lépést tett tétován hátrafelé, majd sarkon fordult, és futni kezdett az autója felé. Beindította a motort, rákapcsolt, és elszáguldott a feljáróról.

Jason a hasára fordult. Most, hogy Juan elment, Carol Donner szaladó alakja bontakozott ki a fénykörből.

- Úristen, maga megsebesült! - esett térdre mellette. Jason combján óriási vérfolt ütött át a nadrágon.

- Valószínűleg - mondta Jason tétován. Túl gyorsan követték egymást az események. - De nem súlyos - tette hozzá.

Ekkor újabb alak lépett ki a fényből: Bruno közeledett, kezében Winchestert ellensúlyozva. - Jaj, ne! - kiáltotta Jason, és megpróbált felülni.

- Ne féljen! - nyugtatta Carol. - Tudja, hogy maga a barátom.

Ebben a pillanatban Shirley jelent meg a ház elülső verandáján. A ruhája rendetlen volt, a haja pedig zilált, mint a punkoké. Másodperc alatt felmérte a helyzetet. Visszalépett, és becsapta az ajtót. Hallották, hogy többször is ráfordítja a kulcsot.

- Kórházba kell vinnünk - Carol Jasonre mutatott.

Bruno mellett feltűnt egy másik izomkoloszszus is, és ketten gyöngéden fölemelték Jasont. - Ezt nem hiszem el - mondta Jason.

Látta, hogy a fényszóró mögé viszik, ahol már meg lehetett állapítani, hogy fehér Lincolnhoz tartozik, amely hátul V alakú tévéantennával volt fölszerelve. A két gorilla berakta őt a hátsó ülésre, ahol már várta egy sötét szemüveges, hátrafésült hajú férfiú, a kezében meggyújtatlan szivarral. Arthur Koehler volt, Carol főnöke. Jason után Carol is beszállt a kocsiba, és bemutatta a doktort Arthurnak. Az izomemberek előreültek, és beindították az autót.

- Örülök, hogy itt látom önöket - mondta Jason, csak azt nem tudom, hogy a csudába kerültek ide.

- A hangja után - felelte Carol. - Amikor legutóbb felhívott, tudtam, hogy megint bajba került. .

- De honnan tudta, hogy itt vagyok, Brooklineban?

- Bruno követte magát - magyarázta Carol. -Miután maga fölhívott, ideinvitáltam szeretett főnökömet.

És rácsapott Arthur combjára.

- Ezt hagyd abba! - szólt rá Arthur. Az ő hangja rémítette meg annyira Juan Díazt.
- Megkérdeztem Arthurt, hajlandó-e megvédeni magát, mire azt felelte, hogy egy feltétellel. Még két hónapig vagy legalább addig, táncolnom kell, amíg talál valakit helyettem.
- Igen, de máris lealkudta egy hónapra - méltatlankodott Arthur.
- Nagyon hálás vagyok - mondta Jason.
- Tényleg abba fogja hagyni a táncolást, Carol?
- A nyavalyás csitri - morogta Arthur.
- Meg vagyok lepve - folytatta Jason. – Nem hittem volna, hogy az olyan lányok, mint maga,
akkor hagyják abba, amikor akarják.
- Miről beszél tulajdonképpen? - méltatlankodott Carol.

- Majd én megmondom - nevetett Arthur, és most ő csapott Carol combjára. - Azt hiszi, hogy ócska kis kurva vagy. - Arthurt szinte rázta, a görcsös nevetés, majd megfulladt. Carolnak hátba kellett veregetnie, hogy a köhögésbe váltó roham csillapodjon. - Hajjaj, de sok ilyen rohamot éltem át, amikor még meggyújtottam ezeket a vacakokat - emelte föl Arthur a szivarját. Aztán Jasonre nézett a félhomályos kocsiban. - Gondolja, hogy egy prostituáltat elengedtem volna Seattle-be? Gondolkozzon már, jóember!
- Bocsánat - nyögte Jason. - Én azt hittem...
- Azt hitte, kurva vagyok, csak mert a klubban táncolok - mondta Carol, de mintha már nem lett volna annyira megsértődve. - Hát, szó, ami szó, meg lehet érteni. Vannak ilyenek is. De a többség nem az. Nekem ez nagy lehetőséget jelentett. A családi nevem egyébként nem Donner, hanem Kikonen. Finnek vagyunk, és mi mindig egészségesebben viszonyultunk a meztelenséghez, mint maguk, amerikaiak.
- Ráadásul a feleségem húgának a kölyke - jegyezte meg Arthur. - Ezért adtam neki munkát.
- Maguk rokonok? - álmélkodott Jason.
- Nem szívesen valljuk be - felelte Arthur, és - újra elfogta a nevetés.
- Hagyd már abba! - szólt rá Carol.
Arthur azonban folytatta: - Nagyon rosszul tűrjük, hogy a családunkból valaki a Harvardra jár. Rontja a hírnevünket.
- Maga a Harvardra jár? -fordult Jason Carolhoz.
- Meg akarom szerezni a doktorátust. A tánc fedezi a tanulás költségeit.
- Tudhattam volna, hogy Alvin nem él együtt egy közönséges sztriptíztáncosnővel - mondta Jason.
- Mindenesetre hálás vagyok mindkettőjüknek. Ki tudja, mi történt volna, ha nem jönnek. Tudom, hogy a rendőrség kezelésbe fogja venni Shirley,Montgomeryt, de sajnálom, hogy Juant futni hagyták.
- Ne aggódjon! - intett Arthur a szivarjával. Carol elmondta, mi történt Seattle-ben. Nem sokáig lesz szabadlábon. Csak nem akartam összerúgni a port a miami emberimmel. Megvannak a megfelelő csatornáink, ha el akarunk bánni Juannal, vagy akár adhatok magának annyi információt róla, aminek alapján a miami rendőrség elkaphatja. Annyi anyaguk lesz róla, hogy habozás nélkül eltakaríthatják, higgye el nekem!
Jason Carolra nézett. Nem is tudom, hogyan hálálhatnám meg magának.
- Van néhány ötletem - csillant fel a lány szeme.
Arthurt megint elkapta a nevetőgörcs.
Amikor lecsillapodott, Bruno leengedte az elülső ülést elválasztó üveglapot.

- Hé, perverz! - kiáltott hátra, a nevetéstől pukkadozva. - Mit akarsz, hova vigyünk? A Jó Egészség Klinika ügyeletére?

- Az istenért, csak azt ne! - kiáltotta Jason. - Mostanában valahogy nem bízom az előre fizetett egészséggondozásban. Vigyenek csak az Államiba.

UTÓHANG

Jason sohasem volt jó beteg, ahogyan mondani szokták, de most kifejezetten élvezte a helyzetet. Miután kioperálták a lábából a golyót, három napig bent tartották a kórházban. A fájdalma már jócskán csillapodott, és az Állami Kórház ápolói rendkívül ügyesek és figyelmesek voltak. Akadtak köztük olyanok is, akik még emlékeztek rá bentlakó korából.

De a betegségben az volt a legeslegjobb, hogy Carol a napok nagy részét vele töltötte, felolvasott neki, vagy tréfás történetekkel szórakoztatta, de megesett, hogy csak ült mellette, és ebben a csendben is jól érezték magukat.

- Ha már teljesen fölépülsz - mondta a második napon, miközben elrendezte a vázákban a Claudiától és Sallytől kapott virágokat, újra el kell mennünk a Lazac Fogadóba.

- Mi a csudának? - nézett rá Jason. Azok után, amiken ott keresztülmentek, el sem tudta képzelni, hogy még egyszer az életben visszamenjen.

- Szeretnék újra végigmenni az Ördög-zuhatagon - jelentette ki vidáman Carol. - De ezúttal nappali világosságban.

- Te viccelsz velem!

- Úgy van. Lefogadom, napsütésben kutya fülét sem ér az egész!

Néhány halk köhintés hallatán mindketten az ajtó felé fordultak. Curran felügyelő zilált alakja elég furcsán hatott a kórházi környezetben. Lapáttenyerében zöldesbarna esőkalapot gyűrögetett, ami lassanként úgy nézett ki, mintha teherautó hajtott volna át rajta.

- Remélem, nem zavarom, Howard doktor! - mondta rá nem jellemző udvariassággal.

Jason gyanította, hogy Currant éppúgy kizökkenti a magabiztosságából a kórházi környezet, ahogy őt a rendőrkapitányság.

- Ó, szó sincs róla! - felelte, és feltornászta magát ülő helyzetbe. - Kerüljön beljebb, és üljön le!

Carol elhúzott egy széket a faltól, és az ágy mellé állította. Curran leereszkedett rá, de a kalapot ki nem engedte volna a márkából.

- Hogy van a lába? - kérdezte.

- Jól - válaszolta Jason. - Főleg az izom sérült meg. Nem lesz vele semmi baj.

- Örömmel hallom.

- Kis édességet? - kínálta Carol a bonbonosdobozt, amit a klinikai titkárnők küldtek.

Curran alaposan szemügyre vette a bonbonokat, aztán kiválasztott egy konyakos meggyet, és egészben belökte a szájába. Csak akkor szólalt meg, amikor már lenyelte: - Gondoltam, érdekelni fogja, miképpen alakultak a dolgok.

- De még mennyire! - mondta Jason. Carol megkerülte az ágyat, és leült a túloldali székre.

- Mindenekelőtt Juant lefülelték Miamiban. Mérföldnyi hosszú bűnlajstroma volt. Gondolhatja... Megpróbáljuk elintézni, hogy kiadják Massachusetts államnak Brennquist és Lund meggyilkolása miatt, de nem lesz könnyű dolgunk. Úgy fest az ügy, hogy még négy vagy öt állam körözteti hasonló csínyekért, köztük Florida is.

- Nem mondhatom, hogy különösebben fáj érte a szívem - jegyezte meg Jason.

- Őrült a pasas - bólogatott Curran.

- Mi a helyzet a klinikán? - tudakolta Jason. - Be tudta bizonyítani, hogy a halálgént működésbe hozó szert a szemészeti rendelőben használt szemcseppekbe keverték bele?

- Szoros együttműködésben dolgozunk az államügyészi hivatallal - válaszolta Curran. - Nagy botrány lesz belőle.

- Mit gondol, mi kerül ebből nyilvánosságra?

- Ezt még nem tudjuk pontosan. Valami,, azért napvilágra kerül, az biztos. Hartford Schoolt bezárták, márpedig azoknak a gyerekeknek a szülei nem vakok. Az államügyészi hivatal kimutatása szerint csomó helybéli család millió dolláros pert indít a klinika ellen. Shirleynek és társainak vége.

- Shirley... - mélázott el Jason. - Tudja, egy időben úgy alakult, hogy ha nem találkozom Carollal, akkor ezzel a hölggyel kerülök közelebbi kapcsolatba.

Carol tréfásan megfenyegette az öklével.

- Úgy érzem, doktor, bocsánatot kell kérnem magától - mondta Curran. - Azt hittem, hogy csak összehord hetet-havat, de a végén kiderült, maga nélkül sohasem lepleztük volna le ezt a veszedelmes összeesküvést, amihez foghatót még életemben nem láttam.

- Sok tekintetben szerencsém volt - szabadkozott Jason. - Ha nem vagyok Hayes mellett azon az estén, amikor meghalt, a többi orvossal együtt én is azt hittem volna, hogy új járvánnyal állok szemben.

- Okos fickó lehetett ez a Hayes - mondta Curran.

- Zseni volt - szólt közbe Carol.

- Tudja, mi zavar engem a legjobban? - kérdezte Curran. - Hogy Hayes mindvégig abban a hiszemben élt, hogy a felfedezésével segíteni fog az emberiségen. Talán hősnek hitte magát. Nobel-díj meg hasonlók... Hogy ő fogja megmenteni a világot. Én nem vagyok tudós, de bennem kifejezetten félelmet kelt mindaz, amivel kapcsolatban Hayes kutatásokat végzett. Érti, mire gondolok?

- Pontosan - válaszolta Jason. - Az orvostudomány mindig úgy tekintett a kutatásaira, mint amelyek életeket mentenek, és csökkentik a szenvedést. De ma már ijesztően megnőtt a tudomány hatalma. A dolgok kétélűekké váltak.

- Amennyit megértettem belőle - vette át a szót ismét Curran, Hayes talált egy szert, amitől az ember néhány hét leforgása alatt megöregszik és meghal... és még csak nem is kereste ezt a szert. Nekem erről az jut az eszembe, hogy maguk, tudós koponyák, már nem urai a dolgoknak. Tévednék?

- Egyetértek - felelte Jason. - Talán már anynyira okosak vagyunk, hogy azzal csak bajt hozunk magunkra. Ez olyasmi, mintha megint a tiltott gyümölcsöt kóstolgatnánk.

- Igen, és páros lábbal fognak kirúgni bennünket a Paradicsomból - tette hozzá Curran. - De tényleg, a kormány nem tudna a körmére nézni az ilyen Hayes-féle alakoknak?

- Nemigen tudják számon tartani ezeket a dolgokat - magyarázta Jason. Túl sok érdek ütközik össze ezen a területen. Különben is, mind az orvosok, mind a civilek hajlamosak azt hinni, hogy a gyógyászat terén végzett kutatások csakis hasznosak lehetnek.

- Remek - horkant fel Curran. - Olyan ez, mintha egy autó százötven kilométeres óránkénti sebességgel száguldana az úton, és a kormány mögött nem ül senki.

- Valószínűleg ez a legjobb hasonlat, amit életemben hallottam - bólintott rá Jason.

- Na persze - vonta meg széles vállát a detektív, az a szerencse, hogy még a klinikával szót tudunk érteni. Egykettőre befutnak a hivatalos vádindítványok. Óvadék ellenében természetesen az egész banda szabadlábon van. De most, hogy az ügy kipattant, a tettesek egymást próbálják ledöfni a háttérben, és közben megpróbálnak alkudozni. Kiderült, hogy Hayes barátunk annak idején egy Ingelbrook nevű fickót is megkörnyékezett.

- Ingelbrook. Ő a klinika egyik alelnöke - helyesbített Jason. - Azt hiszem, ő felel a pénzügyekért.

- Nyilván - bólintott Curran. - Úgy látszik, Hayes megkörnyékezte valami alaptőkéért, amivel társaságot alapított volna.

- Tudom - mondta Jason.

A felügyelő szúrós pillantást vetett rá. - Ezt is tudja? És honnan szerzett róla tudomást, Howard doktor?

- Nem fontos.

- Mindenesetre - folytatta Curran, Hayes elmondhatta Ingelbrooknak, hogy egyfajta ifjítószer kifejlesztésén dolgozik.

- Ez lett volna a halálhormont felszabadító szer ellenanyaga – jegyezte Meg Jason.

- Várjon csak! - szólt Curran. - Talán inkább magának kéne elmesélnie az ügyet, nem nekem!

- Bocsásson meg! - mondta Jason. - Számomra most nyer értelmet az egész. Kérem, mondja nyugodtan!

- Ingelbrooknak nyilván jobban tetszett a halál-hormon, mint az ifjító elixír. Már jó ideje azon törte a fejét, hogyan tudná csökkenteni a költségeket a klinikán,,hogy versenyképesek maradhassanak. Az összeesküvésnek eddig hat szereplőjét lepleztük le, de lehet, hogy többen vannak. Ők felelnek sok olyan páciens haláláért, akikről úgy gondolták, hogy nem érdemlik meg a tisztességes orvosi ellátást. Kedves, mi?

- Tehát megölték őket - mondta Carol elszörnyedve.

- Hát, folyton arról győzködték magukat, hogy itt természetes folyamatról van szó - mondta Curran.

- Mentséget akartak leresni, hogy előbb-utóbb úgyis meghalunk mindnyájan jegyezte meg Jason keserűen. Lelki szemei előtt megjelentek a legutóbb meghalt betegei.

- A klinikának ezzel mindenesetre vége - jelentette ki Curran. - Bár a vádemelések még csak most vannak folyamatban, a helytelen kezelésről szóló feljelentések már a plafonig érnek. A Jó Egészség Klinika kimerítette a büntető törvénykönyv egész tizenegyedik fejezetét. Így hát az az érzésem, hamarosan munka után kell néznie.

Én is úgy érzem. - Aztán Carolra pillantva Jason hozzátette: - Carol befejezi tanulmányait a klinikai pszichológia területén, és utána, úgy gondoltuk, közösen nyitunk egy rendelőt. Azt hiszem, visszatérek a magánrendeléshez. Egy ideig semmiféle társasághoz nincs kedvem csatlakozni.

- Egész jól hangzik - mondta Curran. - Az ember legalább egy helyen hozhatja rendbe a fejét meg a ketyegőjét.

- Ha gondolja, legyen maga az első páciensünk!

K•Ö•N•Y•V•E•K
Főszerkesztő: Ivanics István
Felelős szerkesztő: Talpas János
Kiadja az I.P.C. KÖNYVEK Kft.
Felelős kiadó: Ivanics Istvánné
MULTIPRESS 2000 Nyomda
Felelős vezető: Kerekes Ferenc
ISBN 963 635 140 6